

Molts cristians viuen la tercera edat amb intensitat i amb «joventut d'esperit»

La gent gran, testimoni de l'amor de Déu

La plenitud de la vida és una cosa que només s'aconsegueix amb els anys. Asolir-la és un dels majors regals que podem rebre. Per fer-ho, cal assumir i acceptar l'envelliment com una cosa pròpia de l'existència humana, com un do d'Aquell que estima eternament. La vellesa no és més que una nova fase en aquesta recerca d'infinit que tot ésser humà inicia des que pren consciència de si mateix. És el final d'aquest sospir que ens posa a la terra, però que està destinat a tornar al Pare.

Aquest any que ja s'acaba, Nacions

Unides han volgut dedicar-lo a la gent gran, coincidint curiosament amb l'any que l'Església catòlica ha dedicat al Pare. Les condicions demogràfiques i el creixement de l'esperança de vida fan que els ancians estiguin cridats a ser protagonistes del tercer mil·lenni. La seva aportació serà fonamental, però compten amb tantes virtuts, que si se'ls cuida i es potencien les seves capacitats, segur que esdevindran grans testimonis de l'amor de Déu.

Pàgines 2, 3 i 5-6

La Fundació Verge Blanca, al servei de l'educació en l'esplai

La Fundació Verge Blanca és una entitat de la diòcesi de Lleida que té com a objectiu el servei a tota la societat en el camp de l'educació integral en l'esplai d'infants, de joves, d'adults i de la tercera edat, tant de les accions de voluntariat com de l'àmbit professional. Aquesta fundació aplega el Ser-

vei de Colònies de Vacances, l'Escola de l'Esplai de Lleida i els Centres d'Esplai Cristians. La seva presidenta, Paquita Arturo defensa que l'Església ofereixi aquests serveis «com una acció que deriva de la seva mateixa missió evangelitzadora».

Pàgina 24

En les pàgines centrals us oferim la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat del bisbe de Vic Mons. Torras i Bages

Joan Pau II demana superar el nacionalisme exacerbat

El Papa va realitzar un viatge llampec a Eslovènia el 19 de setembre per presidir la cerimònia de beatificació del bisbe del segle passat Anton Martin Slomsek, considerat com l'impulsor de la identitat nacional eslovena. El Sant Pare va aprofitar l'ocasió per denunci-

ar el nacionalisme més extremista i va posar Mons. Slomsek com a «model d'autèntic patriotisme». Un model que ha d'ajudar a construir una Europa «que centri la seva atenció en l'home i en el ple respecte als seus drets».

Pàgina 8

Sumari

Pàg. 7 Sínode de Bisbes d'Europa

Pàg. 9 El Sant Pare parla del perdó

Pàg. 17 Reparació a la catedral de Vic

Pàg. 23 Urgell: la font del Dr. Tarrés, restaurada

Pàg. 29 Gorbatxov: «En el dolor pensem en Déu»

Editorial

Cristians de la tercera edat, cristians ben actius

L'Església és una comunitat plural, en tots els sentits, i l'edat n'és un dels exemples més clars. Així, per exemple, dins d'una mateixa parròquia s'hi troben cristians de totes les edats, des dels infants que es bategen, fins als nens que reben la preparació per rebre la primera comunió o que formen part de la catequesi de seguiment, els joves que es preparen per a la confirmació o que s'apleguen en els diversos grups i col·lectius juvenils cristians, els que demanen poder-se casar per l'Església, els pares cristians...

Si seguíssim aquesta llista trobaríem cristians en cadascuna de les edats i etapes de la vida, molt marcades per les circumstàncies socials però també espirituals de cadascun d'aquests moments diferenciats de la vida d'una persona.

No hi ha dubte que un d'aquests col·lectius més nombrosos i importants al si de l'Església és el de la gent gran, tot i que aquest grup rep diferents noms que cada cop s'aparten més de la paraula tradicional de la «vellesa».

És gran aquest col·lectiu, perquè les estadístiques sociològiques ens diuen que el nombre de jubilats és actualment un gruix molt considerable de la societat, a diferència d'altres temps on a més d'una natalitat més elevada de l'actual, les jubilacions arribaven més tard i l'esperança de vida dels ciutadans era molt més baixa.

És important, perquè la seva opinió i la seva influència no es pot menysprear en absolut, així, per exemple, en una consulta electoral, el vot de la gent gran certament que és decisiu.

I si el que mirem és l'Església, no en podem tenir cap dubte, només ens cal anar un dissabte o diumenge a les celebracions de l'Eucaristia de

les nostres parròquies per adonar-nos que el grup més nombrós dels fidels està format per persones grans.

Per això l'Església, que potser en altres temps no havia tingut excessiva preocupació per la gent gran, més enllà de l'«acció caritativa amb l'ancianitat», ara veu la urgència de treballar amb aquests cristians adults, des del camp de la formació, del voluntariat, de la creació de grups —com els de Vida Creixent—, i tantes altres iniciatives que podem trobar a moltes de les nostres parròquies.

El Sant Pare recentment ha parlat dels cristians que formen part de la gent gran, i n'ha destacat l'important paper a l'Església, animant-los a ser membres actius de les comunitats cristianes.

És important que el papa Joan Pau II parli d'aquests temes i animi la gent gran, ell és, sens dubte, un bon exemple del cristià adult que més enllà de la seva edat i de les seves limitacions físiques, no vol aturar-se mai en el seu decisiu paper de servei a l'Església.

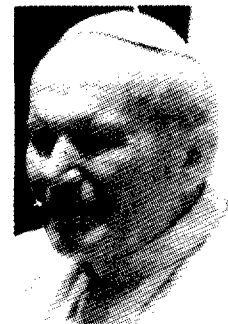
També molts dels nostres laics de la gent gran, estan fent tasques decisives per a moltes parròquies i col·lectius d'Església. És important que tots plegats siguem capaços de reconèixer-ho i agrair-ho. Potser fins ara s'ha fet massa tímidament, però poc a poc hem d'anar aconseguint el reconeixement per a aquells homes i dones, que no només han donat la seva infància, joventut i vida adulta en diferents serveis com a cristians, sinó que ara, probablement encara amb més força i dedicació, malgrat els anys, són membres actius i sovint ben decisius en la nostra Església.

Sumari

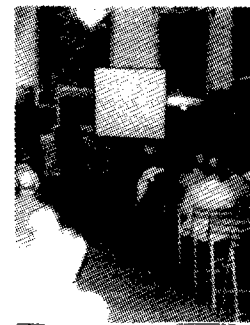
7

Sínodo de Bisbes d'Europa

9

Joan Pau II parla del perdó

17

Reparació a la catedral de Vic

23

Urgell: la font del Dr. Tarrés, restaurada

29

Gorbatxov: «En el dolor pensem en Déu»

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulà a Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Manuela Vázquez, MADRID; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat i Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988,

Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iberetnet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

L'envelliment com a do de Déu

■ L'Església encoratja la gent gran a ser exemple viu de l'amor del Pare

Fer-se gran no és una tragèdia, per més que alguns s'esforcin a devaluar les últimes etapes de la vida. Envel·lir pot esdevenir una benedicció si qui ho viu ho assumeix com a part de la seva existència i no com a decadèn-

cia. L'Església catòlica ha estat la primera que al llarg dels segles ha lluitat per atorgar a la vellesa la importància que es mereix. És una etapa més en aquest camí que porta al Pare i que estem cridats a viure plenament,

amb el goig i la felicitat d'aquell que se sent estimat. El cristià, a més, no ha de perdre de vista la perspectiva de l'Eternitat, ja que a partir de llavors, tota l'existència forma part d'un continu.

Trenta anys més o menys no és res si es pren com a referència l'Eternitat. Tenir ben assumida aquesta concepció cristiana de l'existència ajuda més del que podríem imaginar a afrontar la vellesa amb garanties. Com molt bé explica el nostre Catecisme, «l'edat del cos no constitueix un perjudici per a l'ànima». L'amor de Déu s'ha dipositat en cada persona humana per convertir-se en una font d'aigua viva. Precisament en aquesta aigua viva és on es troba el secret d'allò que cristianament anomenem «la joventut d'esperit».

L'Església té molt clar que la vellesa és un do, però alhora una tasca. L'ancià pot aportar moltes coses, i si el que es tracta és d'evangelitzar, sobretot pot estimar i ensenyar a estimar tanta gent que encara avui no coneix el veritable significat d'aquesta paraula tan utilitzada. «Estima i fes el que vulguis», deia un sant.

El Consell Pontifici per als Laics ha volgut reincidir en tots aquests aspectes aprofitant la celebració de l'Any Inter-

L'ancià pot «abraçar el món» amb la seva pregària.

nacional de les Persones d'Edat. Des del Vaticà s'ha redactat un document titulat *La dignitat de l'ancià i la seva missió a l'Església i en el món*, que convida la gent gran a ser actor viu de la Nova Evangelització. Són molts els valors humans que s'associen a la vellesa, però sobretot, «l'ancià capta molt bé la superioritat de l'ésser respecte del fer i del tenir».

L'exemple de Joan Pau II

En les Sagrades Escriptures, ancià és gairebé sempre sinònim de saviesa, bondat, obediència a la voluntat de Déu... i una vida llarga significa haver rebut un gran do de Déu. El mateix papa Joan Pau II és un exemple perfecte de vellesa com a regal diví, malgrat les limitacions físiques que el Sant Pare pateix des de fa temps. Ell és el primer que no amaga la seva vellesa, que la comparteix amb els seus fidels, i que la viu en la fe i en el servei confiat per Crist.

Un altre bon exemple de vellesa en la fe és l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard Maria Carles. Acaba de celebrar els seus 73 anys i aquest estiu fins i tot va arribar a peregrinar amb els joves fins a Santiago. En una Carta Dominical del mes de juliol passat, Carles instava la gent gran a acceptar plena-

ment la seva edat i apreciar totes les riqueses que comporta. És també una època per gaudir de l'entorn familiar habitual o ocasional, i per viure amb un desinterès, una paciència i una sòbria alegria, de la qual tanta gent gran dona un exemple admirable. Ser gran, doncs, no és una tragèdia, més aviat un tresor.

No obstant això, per aconseguir que aquest tresor llueixi, cal fomentar entre les persones grans la pregària, una cosa que està a l'abast de tothom, fins i tot dels que estan més limitats, perquè també és do de Déu. Una pregària que esdevé en servei, en lliurament d'amor als altres. Es participa dels dolors i les ale-

El secret de l'eterna joventut

De ben segur que no seran gaires les persones que arribin a celebrar fins a tres vegades el seu 80 aniversari, però M. Àngels n'és una. Fer tants anys no li va produir ni por ni tristesa, més aviat una gran alegria, que va voler compartir amb tota la seva família, i molt especialment amb el Senyor.

M. Àngels rep els anys com a do de Déu, com a autèntic regal que sap agrair amb un somriure permanent que no pot esborrar del seu rostre. S'ha passat més de mitja vida treballant amb nens i adolescents, immersa en un frenètic activisme que també conduïa el seu amor a Déu. Però arribada la vellesa, el Senyor s'ha estimat per a la seva filla la contemplació, i ella ho ha acceptat molt agraïda per aquest nou regal que li dona la possibilitat d'intimar més amb Aquell que ja coneix. «Ara no tinc pressa, puc estar hores i hores pregant cada dia, i això és una font d'alegria immensa.»

Aquest amor vibrant i sentimental que la movia en la seva joventut a fer coses per Déu, s'ha fet ara més profund, més constant, més fort, i per comprovar-ho res més que mirar M. Àngels als ulls. Senzillament és feliç, amb l'agreujant que no li suposa esforç ser-ho, perquè sempre ha posat tota la seva vida en mans d'Aquell que tot ho pot i que està assedegat de la nostra felicitat.

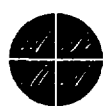
gries del món, trencant la barrera de qualsevol possibilitat d'aïllament. Com conclou el Consell Pontifici en el document abans esmentat: «Un ancià esgotat, en el seu lliurament, és com un monjo, un ermità: amb la seva pregària pot abraçar el món.»

Acceptar l'envelliment

«Tan sols envelleix correctament qui ha acceptat interiorment el seu envelliment. És molt freqüent que la persona no accepti el seu envelliment, sinó que el pateixi. Com és natural, amb això no es pot suprimir el fet de tenir setanta anys en comptes de cinquanta o trenta. Però ho intenta i d'aquesta manera cau en una profunda falsedat.

»I és que la vellesa també és vida. No significa tan sols que una font es va assecant, o perd constància una estructura abans forta i tensa, sinó que és ella mateixa vida, amb una manera d'ésser i un valor propis. És cert que també implica un apropament a la mort, però també ho és que la mort mateixa continua essent vida. No suposa només cessament i aniquilació, sinó que té sentit en ella mateixa. La mort, doncs, no és l'anul·lació de la vida, sinó la seva suma final: alguna cosa que la nostra època ha oblidat.»

GUARDINI, Romano.
Las etapas de la vida,
Biblioteca Palabra, Madrid, 1997

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

Necessitem grans persones per ajudar persones grans

Segur que no ens deixareu sols en aquesta gran tasca humanitària, d'acolliment a persones grans, us diem de tot cor: **molt agraïts.**

Sense el vostre ajut, no ens en sortirem.

Feu, si us plau, el vostre donatiu a qualsevol oficina de "la Caixa" al c/c 2100 0681 09 0100029142. O bé mitjançant un gir postal, un xec nominatiu o, fins i tot, venint-nos a visitar.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39 - 5è - 08010 Barcelona - Tel. 932 681 867 - NIF: G-08862781

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

RIFA 1999

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars

Us fem constar en nom de
Catalunya Cristiana, tot el
nostre agraïment pel vostre
ajut en la campanya
d'enguany, la qual ha estat un
altre cop tot un èxit.

El 1r premi d'enguany ha
correspost a:

Parròquia de l'Assumpció de
Gandesa
comarca de la Terra Alta
(bisbat de Tortosa)

Enhorabona, amics!

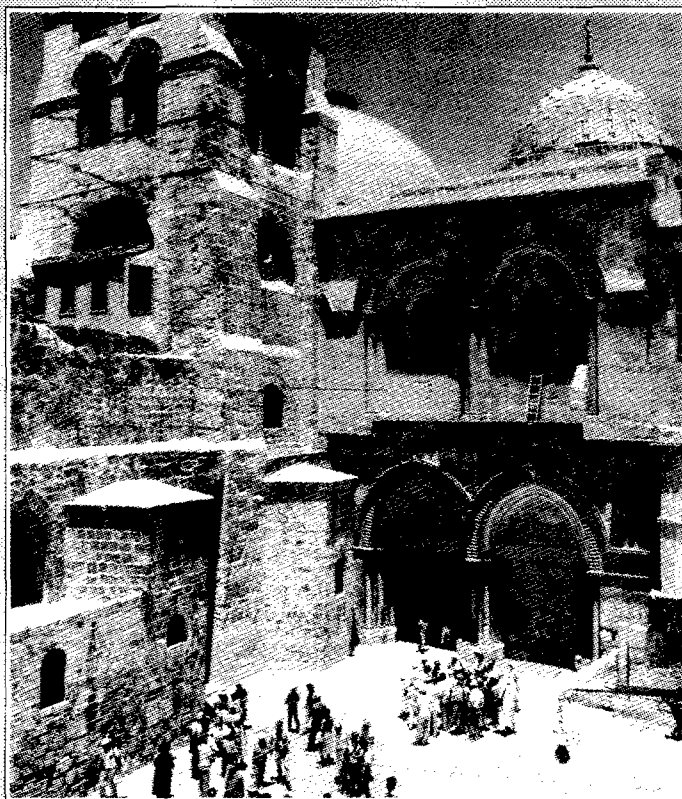
PELEGRINS DE LA PARAULA AL PAÍS DE JESÚS

Del 7 al 14 de novembre

TERRA SANTA

Una bona manera de preparar-se per al
Jubileu de l'Any 2000

Altres dates:
Del 28 de desembre al 4 de gener del 2000

DEMANEU INFORMACIÓ

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Pl. Urquinaona, 11, 3r 3a A - 08010 Barcelona Telèfon 933 013 718 - Fax 933 023 264

Per una vellesa més digna

■ Les Nacions Unides culminaran el proper dia 1 d'octubre l'Any Internacional de la Gent Gran

Les persones grans mereixen un tracte millor del que fins ara els hem estat donant. En els seus rostres està escrita la història d'una societat que avui dia no acaba de descobrir el valor incalculable que tenen aquells que els han vist néixer. En les persones grans s'aconsegueix la plenitud de la vida, la maduresa d'un procés que tan sols és possible culminar amb el pas dels anys. Les

Nacions Unides s'han vist gairebé amb l'obligació de tancar el segle dedicant l'any a la tercera edat, i recordar-nos així, a tota la humanitat, que aquesta és «una societat per a totes les edats».

El nou segle que s'acosta sembla que tindrà un protagonista clar: la gent gran. S'espera que per a l'any 2050 el 20% de la població tingui més de 60 anys, mentre que el 2150 la proporció podria superar el 30%. Les condicions demogràfiques estan canviant, les piràmides s'inverteixen i tot sembla assenyalar que cal plantejar-se un canvi d'actituds.

Fins ara tot aquell que superava els 60 anys i que sortia dels circuits de producció era com si al seu torn perdés valor davant de la resta de la societat. A tot estirar, s'han iniciat en els últims anys, en diferents països, polítiques socials de lleure per a la gent gran, guiades en el fons per un afany consumista, i que no permeten a l'ancià desenvolupar-se i créixer com a persona. La gent gran s'ha vist desplaçada, fins i tot de l'àmbit familiar, per passar a ocupar un pla molt secundari. Sembla que no es confia en ells, que ja no poden aportar res, i és normal si es fa un cop d'ull als valors que imperen avui en la societat.

És esgarriant l'abandonament que la nostra gent gran ha patit, sense gaire soroll, i potser sense ser malintencionat, però amb uns efectes que podem veure actualment. Són molts els ancians que li han perdut el sentit a la vida, que no paren de queixar-se i que volen per damunt de tot abandonar «aquesta vall de llàgrimes». A tots ells, precisament els hem privat, amb la nostra deixadesa, amb la nostra negligència, amb la nostra manca d'amor... de viure una etapa de la vida que pot arribar a ser fascinant. Perquè amb només un xic d'amor i una mica de confiança, la persona gran és capaç d'ofrir-nos tot un munt de virtuts difícils de trobar totes juntes en un jove o un adult.

Amb els anys s'aconsegueix la plenitud de la vida i també de l'amor.

Agents beneficiaris del desenvolupament

En la inauguració de l'Any Internacional de les Persones Grans, el secretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, va voler deixar clar que s'ha de treballar per «una societat que no caricaturitzi les persones grans com a pensionistes, sinó que les consideri com agents beneficiaris del desenvolupament». El

seu potencial és enorme, simplement s'ha de «donar una dimensió humana a l'envelliment», com també es va assenyalar en la cerimònia. Cal canviar d'actitud i rectificar davant d'una manera de fer que no ens estava portant a bon port. Per adonar-nos-en, ha hagut de disparar-se l'esperança de vida i créixer ràpidament el sector de la població anomenat de la tercera edat, però sembla que per fi es comença a prendre consciència d'un problema que ens incumbeix a tots.

Des de les Nacions Unides es treballa amb empena des de fa gairebé 20 anys en aquests temes, tot i que ha estat en aquests últims anys quan s'ha posat en escena tota la tasca anterior. També és cert que el paper de les NU és limitat i que tot depèn de fins on vulguin arribar els estats en favor de la seva gent gran. A l'Any Internacional de les Persones Grans han estat diferents les activitats desenvolupades per les NU, especialment en l'àmbit de la informació. S'ha intentat posar en relleu el tema de l'envelliment i sensibilitzar la població que no és cap flagell fer-se gran. També s'han dictat lleis i s'han iniciat estudis per preveure la futura evolució demogràfica. No han faltat tampoc la creació en molts sectors de xarxes de contacte de i per a persones grans.

L'interès que s'hi ha posat és gran, ara tan sols cal que sigui ben acollit per la societat, i que aquesta respongui amb la constància i la confiança que la gent gran mereix.

Aprenent de la nostra gent gran

María José fa 11 anys que treballa a favor de la gent gran, i això que només en té 26. És advocada i una de les voluntàries més actives de la Fundació Amics de la Gent Gran. Amb 15 anys, l'experiència de tenir una àvia malalta d'Alzheimer, la va portar a entrar a participar activament a l'associació i, sens dubte, no se'n penedeix.

Han estat molts anys tractant amb persones grans, que l'han ajudada moltíssim en el seu desenvolupament personal. Ha après a valorar en la persona gran la seva serenitat, la seva paciència, la seva placidesa, la seva particular manera d'entendre el temps i relativitzar-lo... Ha guanyat tant, i s'ha enriquit de tal manera, que no pot sinó sentir-se plenament agraïda per l'experiència viscuda.

Per a María José, la persona gran no és com un nen petit, malgrat que ja no estigui en els circuits de producció o pateixi algun procés de demència. «La persona gran és, per a ella, com un adult, però amb la maduresa que aporta el pas del temps.» Fixant-se en ells, María José ha perdut la por a l'envelliment, i ha passat de ser una cosa horrible, a ser fins i tot bonica. Ha confirmat amb els seus propis ulls que amb 80 anys es pot arribar a tenir una vida molt plena i feliç.

Donar vida als anys

Xavier Lorente és un jove diplomàtic en Educació Social de 28 anys que s'ha passat mitja vida tractant de treure el millor de les persones. Primer van ser infants i adolescents, a l'esplai de la parròquia de Santa Engràcia, i ara són gent gran, ja que treballa al centre residencial d'El Puixet. La seva vinculació a la Fundació Pere Tarrés l'ha acostat a un món, el de la tercera edat, que sota el seu punt de vista, fa temps que pateix una necessitat programàtica.

Des del 1996 es dedica professionalment a l'educació per a la gent gran, especialment en l'àmbit de la dinamització i de la psicoestimulació. Lorente és dels que creu que una persona gran encara ha d'aportar molt, està plena de capacitats, i que tan sols cal estimular-la. Té molt clar que «no es tracta de donar més anys a la vida, sinó més vida als anys». La vellesa és una època de la vida plena de significats que no s'han de malmetre. Per a ell, la persona gran és sobretot senzilla, sap donar importància als fets que realment la tenen, per damunt d'egoïsmes i d'interessos personals.

A Lorente el molesta l'assistència hotelera i turística que actualment es dona a la gent gran, mentre no se'n potencia la participació i el desenvolupament de les seves capacitats. Es recorre al que és fàcil sense confiar en el creixement personal.

«L'ancianitat permet gaudir de tot l'amor gratuït rebut al llarg de la vida»

■ Antoni Bosch és el coordinador general de Vida Creixent de tot Catalunya

Malgrat els seus 69 anys, Antoni Bosch no pot amagar un esperit i unes ganes de viure que molts joves voldrien per a ells. Traspua serenitat i pau, dues de les virtuts que a la nostra atrafegada societat actual es troben a faltar. La seva vida no és només passat, sinó que és present, i fonamentalment, com

ell mateix assegura, futur. Per a Bosch, l'ancianitat no deixa de ser també un do de Déu pel qual diàriament dóna gràcies. Sap que viure la tercera edat com ell la viu és tot un privilegi, per això treballa durament per fer-la arribar al major nombre de persones possibles.

—Què aporta a la persona l'experiència dels anys?

—Amb els anys es veu que allò que a l'adolescència i a la joventut es dóna molta importància no en té tanta. Els joves són molts susceptibles als cants de sirena de la societat, i es deixen portar fàcilment pels sentits físics i fisiològics i pel desig del tenir més que de l'ésser. Quan un es fa gran, es comencen a valorar aspectes com la família o la pràctica religiosa, que potser abans eren secundaris. De fet, es produeix tot un procés de maduració, que a la vellesa es sedimenta i s'aprofundeix. Quan vivim aquesta edat, si s'assumeix tot el que implica, aquesta sedimentació ens fa gaudir de tot l'amor gratuït que has viscut al llarg de tota la vida.

—Es fa difícil, llavors, el diàleg intergeneracional?

—Es fa molt difícil. La vellesa dóna una perspectiva diferent de les coses. La joventut no comprèn de cap manera el que intenta dir-li l'ancià. Malauradament, la felicitat no s'entén fins que un és ancià. Ser feliç és estar amb la persona que estimes de debò. Els petits divertiments de la joventut o grans objectius de l'adulesa poca cosa tenen a veure amb la veritable felicitat de la persona humana. Un cop s'arriba a la vellesa, es veu el món de manera diferent, el que hem viscut no té tanta importància, el que vivim, en té, però el més important encara està per fer.

—Malauradament, també, no tothom arriba a la vellesa amb aquesta perspectiva.

—Per això està Vida Creixent. La soledat aboca molts ancians al pessimisme, al desànim i a les ganes de deixar aquest món. A Vida Creixent potenciem abans de tot el caràcter de grup, que la gent no estigui mai sola, i després aprofundim en el coneixement personal i de Déu, que al cap i a la fi és el que resulta alliberador. La gent es torna útil i troba sentit a l'existència. I això, tard o d'hora, omple i satisfà l'ànima.

—Com es concreta a Vida Creixent aquest procés de buscar el sentit de la vida?

—El que és important a la vida humana no és mirar-se a si mateix, perquè quan un es mira contínuament a si mateix, arriba un moment que el cervell

s'atrofia. El que és important és fer descobrir la gent que poden fer coses, però d'una forma gratuïta de cara als altres. Vida Creixent els ofereix tornar a les fonts del cristianisme. Els primers cristians sobretot es reunien i compartien junts el que anaven vivint. Nosaltres, com ells, ens reunim amb l'objectiu de relacionar-nos, de compartir i d'anar creixent en amistat. Així, la fe s'actualitza, sempre a la llum de l'Evangeli, i amb l'ajut d'un temari que elaborem cada curs. Tot això ajuda molt al creixement personal i sol acabar en accions concretes de voluntariat. Perquè el que tenim, el que anem aprofundint, ho hem de compartir i portar-ho al món.

—Quin tipus de voluntariat es fa a Vida Creixent?

—El voluntariat s'ha de fer segons els dons que té cadascú. A més, cada voluntariat serà una experiència i enriquiment per al grup. Anar a visitar els presos, treballar a la parròquia, col·laborar amb fundacions, fer tasca pastoral, o fins i tot militar, en partits polítics o associacions de veïns... cadascú, amb llibertat, dóna forma al seu voluntariat. És important que veiem que fem falta, en un lloc o altre, i que podem fer coses. Vida Creixent no té un voluntariat concret. La gent, així que senti la seva responsabilitat de cristians, trobarà el seu carisma.

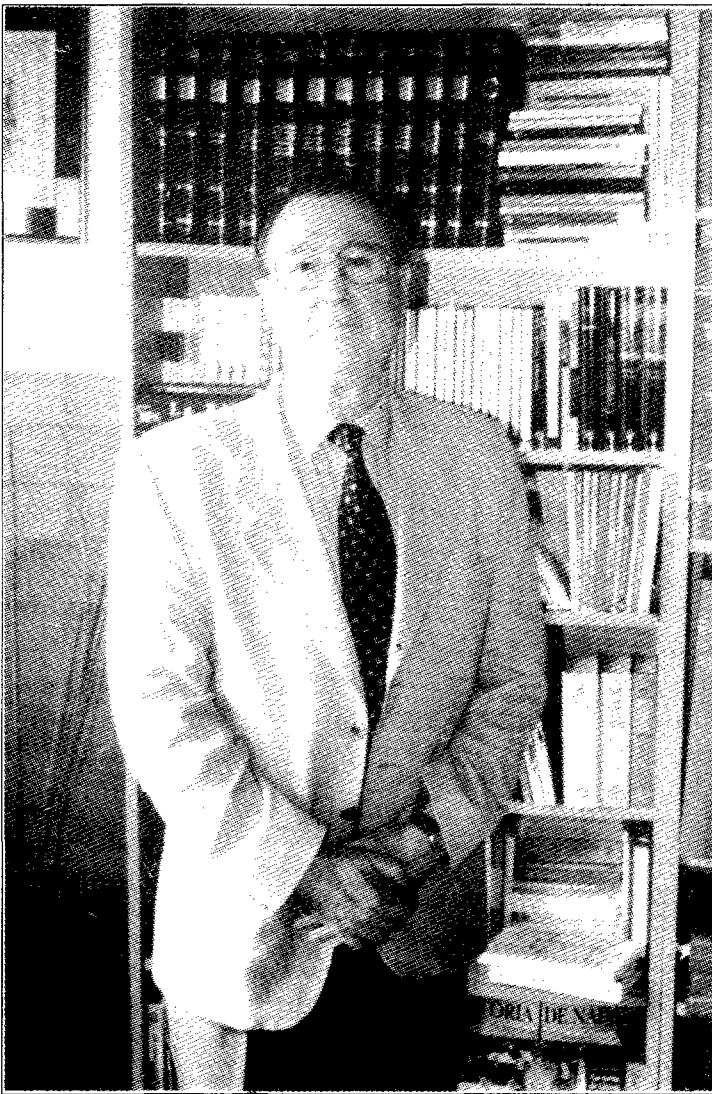
—Fins i tot les persones grans més limitades físicament i psíquicament poden aportar coses?

—La gent gran pot fer moltíssimes coses. Fins i tot, oferir els nostres patiments i la nostra pregària pels altres. La gent que està molt limitada pot fer molt si està arrelada en l'Evangeli. «Aneu, estimeu-vos i així sabran que sou els meus deixebles», que diu sant Joan. Només per aquest fet, ja s'evangelitza i es dóna testimoni.

—On està el secret d'aquest acti-

visme i ganes de fer coses?

—Ens ho passem bé, i aquesta ha estat la cosa. En el moment que es comparteix la fe amb un altre, que un va creixent amb els coneixements cristians, que un va aprofundint, tot es fa molt més fàcil. Fem les feines perquè ens surt de

Antoni Bosch.

dintre, ningú no ens hi obliga, veritablement ho fem amb molt de goig, i això dóna molta satisfacció. A més, fem les feines amb serenor, sense estressar-nos i sempre en equip, la qual cosa reforça el sentit de grup i facilita les coses a fer. Tenim un organigrama simple i senzill, però que treballa conjuntament, individualment pràcticament no fem res.

—A més de les tasques de voluntariat, amb quina periodicitat es reuneixen els grups de Vida Creixent per anar aprofundint en aspectes de fe?

—Hi ha grups que es reuneixen set-

manalment, uns altres quinzenalment i d'altres mensualment. No s'intenta coaccionar la llibertat de ningú. El que és bàsic és que se segueixi una mica el mètode: primer una petita pregària, després un espai per notícies, després el tema de fons, amb comentaris i experiències, on intentem que hi hagi un sacerdot o consiliari que matisi les nostres aportacions, i per acabar una altra pregària.

—Fan trobades generals de tots els grups de Vida Creixent?

—Fem una trobada general l'any de tot Catalunya, que l'any del Gran Jubileu, l'any 2000, serà a Montserrat. A més, convidarem la gent gran que no sigui de Vida Creixent. Serà la setmana del Gran Jubileu de la Gent Gran, hi podrà anar tothom que vulgui guanyar el jubileu i compartir-lo amb nosaltres. A més, cada diòcesi fa les seves trobades.

—I en l'actual Any Internacional de la Gent Gran, es fa alguna cosa especial?

—En l'àmbit de tot Catalunya no es fa res, però cada diòcesi, a les seves trobades, ha procurat fer un recordatori que deixi constància que som a l'any del Pare i de la Gent Gran. A Barcelona, per exemple, aprofitant el dia de sant Simeó i santa Anna, patrons de la gent gran, el 2 de febrer vam convidar diversos moviments i associacions de gent gran, confessionals o no, i vam fer una placa recordant que era l'Any Internacional de la Gent Gran. Era la nostra manera particular de donar un to de fraternitat amb tota la gent gran.

—Finalment, per acabar, ja que les maneres de referir-se a la gent gran poden ser molt variades, a vostès, com els agrada que els anomenin?

—És cert que a la gent gran se la pot anomenar de moltes maneres. L'Antic Testament parla molt de l'ancià, però he sentit xerrades on diuen que sentir que una persona és vella o anciana no els sona massa bé, els sembla que sigui una persona en estat de decrepitud. En cristianisme, però, és bonic, perquè l'ancià és la persona sàvia, la persona com a pou de saviesa, amb capacitat de manar i amb una dignitat extraordinària.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Vaticà

església en el món

Jesucrist, esperança per a Europa

■ En marxa el Sínode dels Bisbes per al vell continent

ROMA.— De l'1 al 23 d'octubre se celebrarà la II Assemblea Especial per a Europa, amb el lema «Jesucrist viu en la seva Església, font d'esperança per a Europa». L'última assemblea va tenir lloc el 1991, poc després de la caiguda del mur de Berlín, quan el continent recuperava la unitat i hi havia una gran esperança. En aquest sínode s'examina, entre altres aspectes, la trajectòria del vell continent i la situació de l'Església amb vistes al Jubileu.

El document de treball d'aquest sínode se centra en tres punts: Europa vers el tercer mil·lenni; Jesucrist viu en la seva Església; i Jesucrist, esperança per a Europa.

En la primera part s'ofereix material per distingir els «signes dels temps» i es posa en relleu els canvis a Europa durant els últims deu anys: nous nacionalismes, desil·lusió després de les grans esperan-

ces sorgides per la caiguda dels murs, materialisme, la vitalitat de les Esglésies, el millor coneixement dels pobles, l'ateisme pràctic, el relativisme moral, etc. Això porta l'Església a fer un examen de consciència per «reconèixer culpes i errades històricament comeses, en el camp econòmic i polític, respecte a nacions els drets de les quals han estat sistemàticament violats pels imperialis-

mes, ja sigui en el segle passat, ja sigui en el present».

Una part important d'aquesta secció es dedica a reflexionar sobre les arrels culturals que són a la base de les novetats i dels fenòmens dels canvis. En aquest sentit, es dedica una atenció especial a Europa de l'Est.

Un altre apartat del document descriu els elements essencials que permeten i mantenen l'autenticitat de la fe. Se subratlla la possibilitat de retornar i recuperar l'esperança basant-se en la fe en Jesucrist i contemplant l'Església com a «misteri» i «comunió». Aquest capítol es refereix a la presència del Senyor en les seves «diverses formes i la seva presència en la història».

L'últim apartat del document se centra en la missió de l'Església: donar

esperança a Europa, que té com a font Jesucrist. S'assenyala la necessitat que l'Església sapiga reconèixer i acollir la presència i l'acció de Crist i el seu esperit. En aquesta secció es posa en relleu com l'Església ha de realitzar la nova evangelització i s'afronten diverses temàtiques: l'ecumenisme, el diàleg amb el judaisme i les altres religions, les sectes. També es posa molta atenció en la convicció de la presència del Senyor en la litúrgia, el testimoni de la caritat, el compromís en la solidaritat i la comunió, etc.

Després de commemorar els màrtirs europeus d'aquest segle i destacar la importància del seu record per la nova esperança per a Europa, el document acaba subratllant la relació entre el Sínode dels Bisbes i el Jubileu del 2000. (C.C.)

ARGENTINA

COMLA VI: la dimensió missionera d'Amèrica

PARANÀ.— Argentina acull des del 28 de setembre i fins al 3 d'octubre el VI Congrés Missioner Llatinoamericà (COMLA) i el I Congrés Americà Missioner (CAM), que reuneix 3.300 missioners de tot el continent, i inclou fins i tot per primera vegada delegats del Canadà i dels Estats Units. A aquests missioners cal afegir-hi grups missioners i representants de la infància missionera.

El màxim responsable d'aquesta trobada, l'arquebisbe de Paranà i president de la Conferència Episcopal argentina, Mons. Estanislao Esteban Karlic, explica l'objectiu de les jornades: «Formar apòstols que vagin més enllà de les fronteres a buscar el 65% de la humanitat que encara no ha rebut el primer anunci de

Jesucrist.» El lema del congrés, «Amèrica, amb Crist surt de la teva terra», recull el sentit del Papa: ha arribat l'hora que Amèrica Llatina, el «continent de l'esperança», sigui el continent missioner del nou mil·lenni.

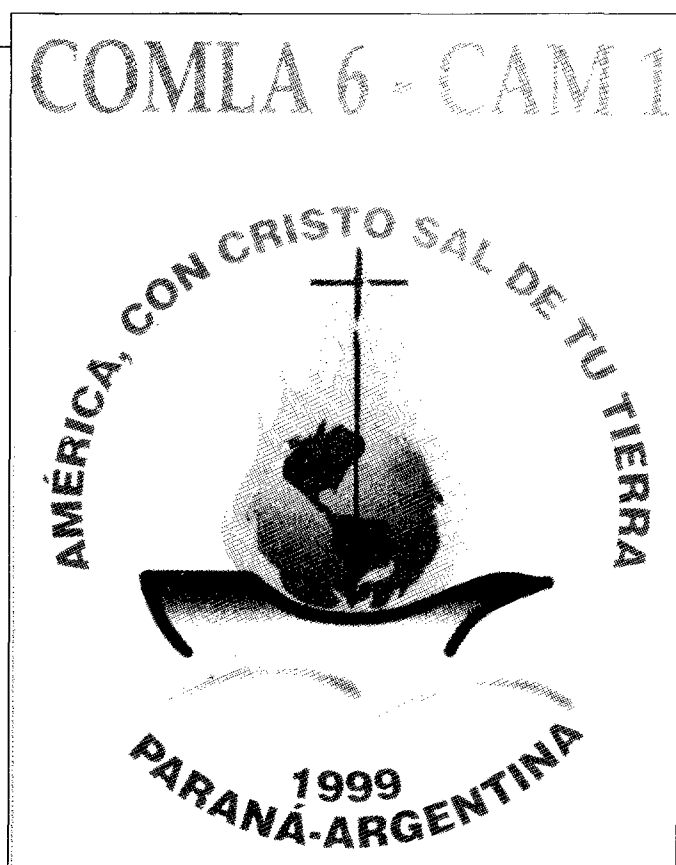
Entre les nacions d'Amèrica Llatina on l'impuls d'evangelització és més gran es troben Argentina, Mèxic, el Brasil i Colòmbia.

Els objectius del congrés es resumeixen en aquests punts: reprendre el primer anunci de Jesucrist com a fundador essencial de tota evangelització, fomentar l'espiritualitat missionera com a exigència de la fe; promoure l'esperit missioner a les Esglésies locals; assumir la nova evangelització de les comunitats cristianes; in-

cloure l'animació missionera com a element primordial en la pastoral ordinària; promoure i donar suport a les vocacions missioneres; aprofundir en l'evangelització inculturada; fomentar l'ecumenisme i el diàleg interreligiós; celebrar la fe dels testimonis i màrtirs de l'evangelització, reconèixer i corregir les errades de l'Església en l'evangelització d'Amèrica Llatina, i potenciar les Obres Missionals Pontifícies.

En les jornades s'insisteix que la tasca del missioner no consisteix només en l'aspecte pastoral o religiós, sinó també en la seva obra assistencial amb els necessitats.

Segons Mons. Karlic, «el COMLA VI serà la renovació i l'enfortiment del nostre compromís missioner en les vigílies del gran Jubileu del 2000. Amèrica Llatina, amb gairebé la meitat dels catòlics de l'Església, ha d'assumir proporcionalment la seva responsabilitat missionera». (C.C.)

Logotip del COMLA VI i del CAM I.

GUATEMALA

Els bisbes demanen moderació als polítics

GUATEMALA.— La Conferència Episcopal de Guatemala ha demanat als candidats que participaran en les eleccions presidencials del 7 de novembre, que les seves campanyes siguin moderades i sense agressivitat. El president de la Conferència i arquebisbe de Los Altos-Quetzaltenango, Mons. Víctor Hugo Martínez, ha explicat que «els partits polítics i els seus líders han de prendre seriosament el paper que representen davant de la societat, perquè amb insults, l'únic que s'aconsegueix és que l'abstenció sigui més gran». Segons Mons. Martínez, l'Església no ha d'intervenir en política, però té l'obligació de cridar l'atenció sobre aspectes que perjudiquen la població. (ACI)

SIGNUM

INGENIERIA APLICADA A L'AUTOMATITZACIÓ

Sistemes de comandament

Rellotges

Carillons

Campanes

Inhibidors de llamps

disseny • fabricació • instal·lació • manteniment

Roselló 207 pral. 1a. 08008 Barcelona. Telèfon 93 416 17 98

10 anys de garantia campanes

PREUS molt ajustats

20è aniversari

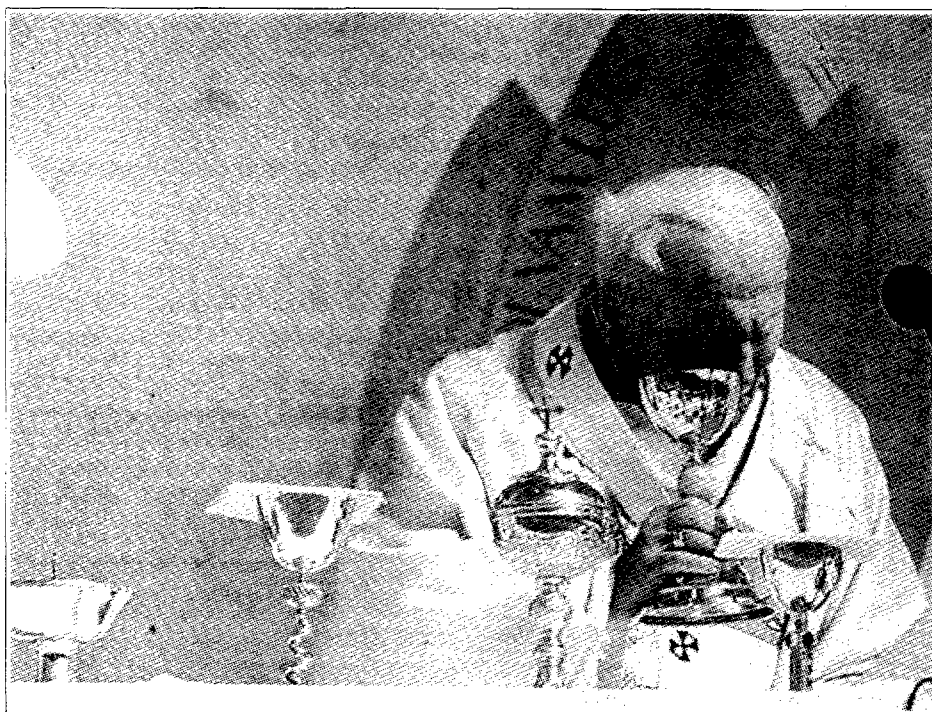
«Mai més neteja ètnica», diu el Papa als Balcans

Mai més nacionalismes extremistes, mai més neteges ètniques, totalitarismes, fosses comunes o guerra entre pobles i cultures. Aquest podria ser un extracte del missatge llençat pel papa Joan Pau II en la visita que el dia 19 de setembre va efectuar a la ciutat eslovena de Maribor, davant uns cent mil catòlics procedents d'Eslovènia, Croàcia, Àustria i Hongria. Les paraules del Papa tenien com a escenari els Balcans, la petita República d'Eslovènia (20.251 quilòmetres quadrats i dos milions d'habitants), on adquirien un especial significat, però estaven dirigides a tot el món, tenien un abast universal.

Joan Pau II va denunciar «els sentiments dels nacionalismes miops i dels egoismes contraposats en la confrontació entre estats veïns» que han causat tanta sang en els últims anys a l'àrea dels Balcans. Va expressar la seva creença que «és possible ser, sincerament patriota i amb la mateixa sinceritat viure junts i col·laborar amb persones d'altres nacionalitats, d'altres cultures i d'altres religions». Va tenir un record per «les víctimes innocents de les guerres i dels règims totalitaris i, de manera particular, aquells que van ser amuntegats en fosses comunes recentment descobertes prop de Maribor». Fa un parell de mesos en un turó pròxim a la ciutat de Maribor, durant els moviments de terres en la construcció d'una carretera, es van trobar unes fosses comunes on havien estat tirats el 1945 els cossos d'uns 15.000 croates assassinats pels comunistes (els partisans titistes).

Cinquena visita als Balcans

Eslovènia va ser la primera república de l'antiga Iugoslàvia a proclamar, el 1991, la seva independència. Croàcia va ser la segona. Totes dues van patir la guerra (la d'Eslovènia va ser molt breu). Després vindrien Bòsnia i Kosovo. Sem-

El Papa durant la seva visita oficial a Eslovènia.

pre amb el mateix protagonista: Milosevic. Les ferides són recents i no estan encara cicatritzades. Per això, quan el Papa va recordar els morts d'aquests conflictes va ser molt més aplaudit que quan va fer una crida a la reconciliació. Joan Pau II ja havia estat abans quatre vegades als estats sorgits de l'antiga Iugoslàvia: una a Eslovènia, dues a Croàcia i una a Bòsnia (Sarajevo).

En aquesta segona visita a Eslovènia ha proclamat beat a Anton Martin Slomsek (1800-1862) que va ser bisbe de Maribor, partidari del diàleg ecumènic al centre d'Europa, pedagog, poeta i autor d'una oda al vi («Compraré un petit terreny i hi plantaré una vinya. M'agrada tant beure el vi dolç, m'agrada l'alegria»). També va ser un patriota. Segons el Papa, un «model d'autèntic patriotisme». Segons l'ambaixador eslovè a la Santa Seu: «El considerem com el pare

espiritual de la nació.» Cal recordar que el 82% de la població és catòlica, que hi ha 1.140 sacerdots i que el nombre de seminaristes es dues vegades més elevat que la mitjana europea.

Lideratge espiritual i intel·lectual

El bisbe Slomsek va viure durant l'imperi austrohongarès i va contribuir a salvar la llengua i la cultura del seu país enfront de la germanització existent en aquella època (predomini de la llengua i la cultura germàniques a tot l'espai geogràfic que abastava l'imperi austríac). Va exercir un lideratge espiritual i intel·lectual, afirmant la consciència nacional del poble eslovè i tractant no tan sols dels temes religiosos, sinó també dels econòmics, socials i polítics. Una vegada més ens trobem davant d'un exemple de religió estretament vinculat amb el seu poble i això un Papa esclau com l'actual, polonès, sap molt bé què és. En aquest sentit, Joan Pau II creu en una Europa de les nacions en què cada país està marcat per «un autèntic patriotisme i una cultura que constitueix l'humus, del qual un poble pot extreure els elements necessaris per al seu creixement». El Papa vol «una Europa que centri la seva atenció en l'home i en el ple respecte als seus drets;

aquest és l'objectiu cap al qual han de convergir els nostres esforços».

Records de Polònia

Les paraules del Pontífex i la significació de la figura del bisbe Slomsek m'han fet recordar les primeres eleccions democràtiques celebrades a Polònia, ara fa deu anys, que vaig anar a cobrir com a enviat del diari pel qual treballava. A les esglésies, plenes de gent i amb molta joventut, hi havia abundants banderes nacionals i làpides recordatòries de Katyn (lloc geogràfic on els soviètics van assassinar milers d'oficials de l'exèrcit polonès capturats quan el 1939 van ocupar la meitat del país). Existia i existeix, doncs, a Polònia una identificació entre nació (o pàtria) i Església. En entrevistar el portaveu de la Conferència Episcopal va contestar de manera clara, sense fugir d'estudi, totes les preguntes que li vaig formular sobre l'actualitat política. Davant la premsa internacional el número tres de la jerarquia del partit comunista es defensava dient que estimava molt el seu país (els comunistes eren considerats com una mena de botiflers, al servei del poder soviètic) i que cada dia llegia la Bíblia. Quedava clar que Polònia (nació o pàtria) i catolicisme (religió) estaven estretament unides. I quan vaig entrevistar el líder polític democràtic del partit considerat com a més nacionalista va rebutjar el qualificatiu de *nacionalista* i es va definir com a *patriota*. La paraula *nacionalisme* l'associava (com molta altra gent i en molts altres països) a l'imperialisme, a l'agressió que una i altra vegada ha patit el poble polonès al llarg de la història per part dels seus poderosos veïns: Alemanya i Rússia. Aquestes vivències m'han tornat a la memòria quan el passat dia 19 Joan Pau II condemnava el «nacionalisme extremista» i posava com a model a seguir l'«autèntic patriotisme» del bisbe Slomsek.

Els drets humans i els drets dels pobles se situen en el centre del discurs que el Papa ha fet als Balcans, però són paraules, és una pedagogia, que té una validesa universal.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

...amb un dibuix

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Vaticà

Redescobrir el perdó de Déu

ROMA.— El drama de l'home contemporani consisteix a haver perdut l'esperança en el perdó de Déu. Aquesta és la constatació que va fer el Papa durant una audiència general dels dimecres, en la qual va tractar sobre el sagrament de la reconciliació i va subratllar la urgència d'aprofundir en el misteri del perdó de Déu, ofert a l'home a través de la confessió: «Molts han perdut la dimensió del bé i del mal perquè han perdut el sentit de Déu. (...) L'Església ha de donar un impuls nou a un itinerari de creixement en la fe, que remarqui el valor de l'esperit i de la pràctica penitencial en tota la vida cristiana.»

El Sant Pare va assenyalar que el missatge central del cristianisme és l'anunci de l'amor de Déu que tot ho perdona. «La reconciliació és una trobada nova amb la mateixa veritat interior, torbada i trastornada pel pecat, un alliberament en el més profund de si

mateix i una recuperació de l'alegria perduda.» Joan Pau II va convidar els fidels, especialment els sacerdots, a recuperar el valor de la confessió: «Per ser bons confessors cal ser autèntics penitents. Els confessors no han de descurar

la seva perfecció. (...) El sagrament de la reconciliació no es resol en el moment liturgicocelebratiu, sinó que du a viure l'actitud penitencial pel que fa a la dimensió permanent de l'experiència cristiana.» (Zenit)

El Papa considera urgent redescobrir la reconciliació.

COLÒMBIA

Alliberat el bisbe segrestat per la guerrilla

BOGOTÀ.— Després del seu alliberament, el bisbe de Tibú, José de Jesús Quinteiro, va demanar als colombians que lluitin contra els segrestaments, una eina de finançament i de cops polítics de la guerrilla que enguany ha costat la llibertat a més de 1.578 persones. Mons. Quinteiro, la circumscripció eclesial del qual es troba a la frontera amb Veneçuela (afectada per la violència guerrillera i paramilitar), va ser segrestat per l'Exèrcit Popular d'Alliberament (EPL) durant 35 dies. Després de lliurar el prelat sa i estalvi, la guerrilla va declarar que està disposada a negociar la pau amb el govern colombià. L'EPL va justificar el segrestament del bisbe amb l'objectiu de cridar l'atenció del govern i de l'opinió pública sobre les atrocitats executades pels grups paramilitars que combaten la guerrilla i que, enguany, han portat a terme 15 matances amb més de 160 víctimes.

Per la seva banda, Mons. Quinteiro ha reconegut que el conflicte armat que viu Colòmbia «és un desastre» i ha de ser «solucionat a través del diàleg perquè no volem més sang ni més violència». (Zenit)

CASA D'ESPIRITUALITAT
DEL SANTUARI D'EL MIRACLEPROGRAMA
D'ACTIVITATS

Ara, més que mai...

OCTUBRE

15-17 **PER A MATRIMONIS. RECÉS.**
Director: P. Daniel Codina, monjo

18-24 **PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.**
Director: P. Jordi Castanyer, monjo

22-24 **PER A TOTHOM. RECÉS.**
Director: P. Jordi Castanyer, monjo

NOVEMBRE

5-7 **PER A JOVES. RECÉS.**
Director: P. Josep-Enric Parellada, monjo

8-14 **PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.**
Director: P. Alcuí Serras, monjo

12-14 **PER A TOTHOM. RECÉS.**
Director: P. Alcuí Serras, monjo

20-21 **PER A VÍDUES I VIDUS. RECÉS.**
Director: P. Daniel Codina, monjo

DESEMBRE

4-8 **PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.**
Director: P. Josep M. Soler, monjo

Instal·lacions i serveis adients

En un ambient de silenci de reflexió i de pregària, la Casa d'Espiritualitat posa a la vostra disposició:

- 42 habitacions: 34 renovades amb bany i dues adaptades per a minusvàlids. Les altres habitacions en procés de renovació.
- 4 sales de conferències, reunions i grups de treball; despatx per a directors de tandes.
- 2 menjadors, oratori, calefacció, ascensor, telèfon i fax.
- Un lloc ideal per al retrobament amb Déu i amb tu mateix.

SERVEIS PÚBLICS D'ACCÉS AL MIRACLE:

- Des de Barcelona i Lleida: Alsina Graells, fins a Solsona.
- Des de Manresa: T.R.A.G., S.A., fins a Solsona
- Des de Solsona a El Miracle, 12 Km: la Casa pot enviar un taxi per als qui ho desitgin.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS
I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Tel: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

1. Vestíbul 2. Casa d'Espiritualitat 3. Detall dels jardins
4. Sala de conferències 5. Camí del Rosari
6. Menjador 7. Monestir-Església

Espanya

Un espanyol, president de la Conferència de Religiosos russa

■ Mariano José Sedano Sierra va visitar la seu de la Confer a Madrid

MADRID.— El president de la Conferència Russa de Superiors i Superiores Majors d'Institut de Vida Religiosa i Comunitats de Vida Apostòlica és, des del 4 de juny, el claretià espanyol Mariano José Sedano Sierra. Després de la seva elecció ha estat a Madrid, on s'ha entrevistat amb la secretària i el secretari adjunt de la Confer (Conferència Espanyola de Religiosos).

El P. Sedano va néixer a Reinosa (Santander) el 1957. Es va traslladar a Rússia l'octubre del 1996 i des del curs passat és professor al Seminari Interdiocesà de Sant Petersburg. Abans d'anar-se'n a Rússia va ser professor a l'Institut Teològic de Vida Religiosa de Madrid, on va impartir classes de Teologia i d'Història.

La Conferència de Religiosos de Rússia va ser erigida amb personalitat jurídica per la Sagrada Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica. L'Assemblea General de Superiors i Superiores Majors va tenir lloc el 4 de juny a l'església de la Immaculada Concepció de Moscou, on va ser elegit el P. Sedano juntament amb

una vicepresidenta i secretària poloneses, i quatre consellers (un per a cadascuna de les quatre diòcesis en què està dividida eclesiàsticament la Federació Russa: dues a la Rússia europea i dues a la part de Sibèria).

A més de les eleccions, les 25 congregacions que van assistir a l'Assemblea General van acordar crear dues comissions permanents: una d'afers jurídics (relacions amb els bisbes i les autoritats civils) i una de formació (inicial i permanent). La primera és especialment significativa davant de les dificultats que ja han tingut salesians, jesuïtes i franciscans conventuals per registrar-se a Rússia com a congregacions religioses.

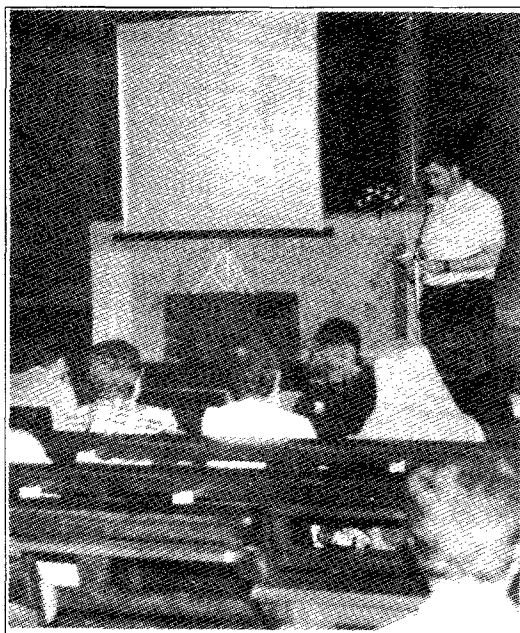
El mes de maig passat el Ministeri de Justícia rus va negar el registre de la Companyia de Jesús, i conventuals i salesians s'han vist obligats a buscar unes altres solucions per poder treballar a Rússia: els salesians han registrat el seu Seminari com a part de la jurisdicció d'una parròquia local ubicada als afores de Moscou, i els conventuals es van inscriure l'any passat com a Comunitat Catòlica de Sant Francesc. Per inscriure's com a ordre independent, la llei russa exigeix, entre d'altres coses, demostrar la presència en el país des de fa almenys 50 anys i l'existència de tres comunitats religioses com a mínim, amb almenys deu membres russos en cada una. (Confer)

Fent costat a Timor a través de la pregària

BARCELONA.— El grup jesuïta Cristianisme i Justícia va organitzar el 20 de setembre passat a l'església del Sagrat Cor una vetlla de pregària i solidaritat per Timor Oriental. «Avergonyits i indignats davant d'un altre genocidi», deia el tríptic que van repartir. Més de 200 persones es van unir al carrer Casp per demanar al Déu que és Bondat per totes les víctimes innocents de la tragèdia que assola des de fa anys l'illa de Timor.

Davant de la impotència que provoca assistir de lluny a la tragèdia que està vivint el poble timorès, tan sols queda acompanyar-lo a través de la pregària. La vetlla del dia 20, com expressava algun dels textos que s'hi van llegir, era «un acostament a Déu, perquè Ell, al seu torn, ens acosti a totes aquestes víctimes innocents del genocidi». Per a Pep Ricart, responsable del Servei Jesuïta per als Refugiats a l'Estat espanyol, «la companyia, tot i que en aquest cas sigui a través de la pregària, és el millor regal que se'ls pot fer».

La vetlla, que va combinar el text amb la música, els salms amb la reflexió, va estar ambientada amb la pausada projecció de diapositives, cosa que afavoria la millor dispo-

Un moment de la pregària.

sició a la pregària dels assistents. Tampoc no fa falta, a l'inici de la trobada, una breu introducció al conflicte, on es van explicar les característiques del país i els patiments i injustícies que pateix des de fa molts anys. L'aportació de Pep Ricart, amb el testimoni de la seva feina amb els refugiats en uns altres llocs, va esbossar a grans trets la situació que actualment poden estar vivint milers de timoresos. Ricart no va poder evitar en la seva allocució evocar el record dels dos pares jesuïtes assassinats a l'illa, tot i que cal tenir ben clar que la seva tasca no ha acabat, ja que continua, i amb molta més gran eficàcia, des del cel.

Un text a dues veus demanava, com a conclusió, assumir la part de culpa que a tots ens toca, encara que només sigui pel fet de recordar-nos dels nostres germans quan passen massacres com la de Timor. La pregària d'intercessió és un instrument posat per l'Església que no es fa servir tot el que caldria. Per això, el moment culminant a la vetlla incidia, sobretot, en aquests aspectes: «Fes, Senyor, que cada dia i cada nit preguem per la humanitat i et donem gràcies, perquè malgrat la violència i el genocidi, el teu regne ja ve.» (S.G.)

Mª Carmen Carreiras

ANTIGUITATS

Afiliada al Gremi
d'Antiquaris de Catalunya

Compro: mobles, tota classe de pintures, talles, porcellanes, joguines, nines, mantons de Manila, joies, rellotges de tot tipus, plata, llibres, mapes, etc.

Pago al comptat. Discreció i confidencialitat.
Pregunti sense cap tipus de compromís.

C/ de la Palla, 5 - 08002 Barcelona Tel./fax 933 189 426 - Tel. mòbil: 609 380 039

La Sagrada Família en el segle XIX

BARCELONA.— S'acaben de publicar les actes del IV Congrés Internacional sobre la Sagrada Família, celebrat del 8 al 13 de setembre del 1998. Aquest congrés, organitzat per la Congregació de Fills de la Sagrada Família, va tractar sobre *La Sagrada Família en el segle XIX* arreu del món.

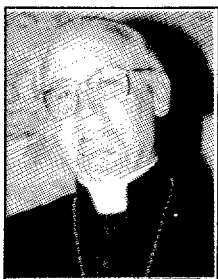
El material està recollit en un volum de 1.128 pàgines i està dividit segons l'ordre de les sessions del congrés: missió de l'Esperit Sant, litúrgia i literatura, mitjans de comunicació social, Europa, Amèrica, Església, art i pensament cris-

tià, família, Sagrada Escriptura i teologia, i el tercer mil·lenni cristià, tot relacionat amb la Sagrada Família.

Aquest llibre és una mostra que la Sagrada Família ha estat molt present al llarg de tot el segle XIX amb llibres, institucions, esglésies i temples, com el de Barcelona, pregàries litúrgiques, magisteri dels papes i bisbes, i altres iniciatives molt diverses inspirades en l'espiritualitat de la Família de Natzaret. El volum es pot trobar a la casa generalícia de la congregació, al carrer Entença, 301 - 08029 Barcelona, tel. 934 394 305. (C.C.)

Carta Dominical

Un Sínode per a Europa

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El 12 de juliol passat, la Secretaria General del Sínode va fer públic el document de treball —l'*instrumentum laboris*— de l'assemblea especial per a Europa del Sínode dels Bisbes, que se celebrarà a Roma de l'1 al 23 del proper octubre sobre el tema «Jesucrist, viu en la seva Església, font d'esperança per a Europa». Per ser exactes, cal dir que es tracta de la segona assemblea especial del Sínode per a Europa, ja que el 1991 es va celebrar una sessió especial per a Europa, als dos anys de la caiguda del mur de Berlín.

La lectura del document de treball del Sínode evidencia una voluntat de realisme que em sembla destacable, ja que a vegades es diu que l'Església desconeix la

realitat. De fet, l'*instrumentum laboris* del Sínode es redacta a partir del text anomenat *Lineamenta*, que en aquest cas fou una consulta a totes les conferències episcopals europees.

Com a preparació al Gran Jubileu de l'Any 2000 i a l'entrada del tercer mil·lenni, el Sant Pare ha proposat celebrar uns sínodes continentals com un esforç de renovació eclesial. Fins ara han celebrat aquesta assemblea tots els continents i el Sant Pare ha promulgat o té en curs de promulgació uns documents que són una proposta d'acció eclesial davant del nou mil·lenni. Hem d'esperar que els representants de les Esglésies particulars o locals d'Europa —entre els quals hi serà amb altres germans bisbes en representació de la Conferència Episcopal espanyola— no serem menys realistes ni menys creatius que els nostres germans d'altres continents a proposar camins per a l'Església i el seu servei en el món.

Si en el Sínode del 1991 els bisbes europeus parlàvem d'una «unitat retrobada», ara l'*instrumentum laboris* parla d'una «unitat amenaçada». El text presenta algunes d'aquestes amenaces a la unitat i a la missió de l'Església: el qüestionament de l'ensenyament ètic i doctrinal, el descens de les vocacions sacerdotals —a Europa, ja que en altres continents les vocacions s'han duplicat durant el pontificat de Joan Pau II— i el buit antropològic i ètic «que ha substituït la supremacia

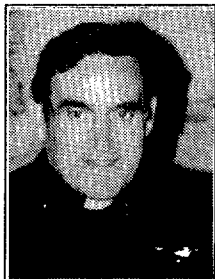
cultural del marxisme». Si l'any 1991 el Sínode per a Europa plantejava l'esperança de la «construcció d'una casa comuna europea fonamentada sobre els valors evangèlics», actualment predomina la decepció. L'Església ha d'afrontar actualment un fort procés de secularització, de descristianització i de paganització en el nostre continent.

El text analitza també els efectes del procés d'unificació europea. La major estabilitat, llibertat i qualitat de vida aportades per la moneda única poden esdevenir inconsistents davant dels riscos de la globalització. La imposició d'una lògica mercantilista no podem oblidar —com a vegades es vol oblidar— que genera «desigualtats, injustícies i marginacions».

Malgrat els problemes, una convicció travessa tot el document de treball: la renovació social i eclesial o serà espiritual o no serà. Em sembla que aquest és el camí principal que ha de seguir l'Església. El cardenal anglès Basil Hume, mort fa poc, en una conferència que tenia previst pronunciar als catòlics americans, els demanava que es proposessin acabar aviat amb les divisions internes i que es concentrassin en el problema essencial: la persona de Jesucrist. El document de treball proposa que el Sínode arribi a «un compromís per l'edificació de la nova Europa», per a la qual demana també «un suplement d'ànima i d'esperança».

Paraula i vida

Menors en situació de risc

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Hi ha un nombre de persones que encongeixen el cor: són infants i adolescents en situació de risc i desamparament. A Catalunya també en tenim. Segons unes dades estadístiques del mes de febrer de 1999, la població infantil en situació de risc al nostre país és de 10.327 menors. Són molts. Això encongeix el cor.

Són infants i adolescents que per diverses raons i circumstàncies es troben en aquesta situació dolorosa per a ells mateixos i també per a la societat. Les causes que incideixen més són la incapacitat educativa, les drogodependències, les conductes inadequades, la separació dels pares, etc.

Aquest és un problema que interpel·la els pares

d'aquests infants i adolescents i l'administració. Tanmateix, la societat en general no se'n pot desentendre. D'alguna manera tots hem de ser solidaris per tal que aquests nens i adolescents surtin de la millor manera possible de la situació de risc i de desamparament en què es troben.

L'Estat ha de vetllar amb tots els mitjans possibles per protegir l'infant de qualsevol tipus de maltractament o abandonament dels seus pares o tutors. L'infant que no pot viure a casa seva temporalment o permanent ha de tenir una atenció alternativa similar a la que rep qualsevol infant, que pot ser, entre d'altres, una família d'acolliment, un centre residencial d'acció educativa o una família adoptiva.

Hi ha alternatives a la família natural quan aquesta no respon com cal o no existeix. Són sempre alternatives subsidiàries i substitutives. És tan difícil suplir l'afecte i la tasca educativa d'uns pares que s'estimen i que estimen llurs fills!

Ja veiem que en les alternatives que es donen per acollir i educar com cal aquests menors, hi té un paper molt important la societat i l'administració. Aquesta última té una primera responsabilitat i disposa de mitjans econòmics que ha d'esmerçar establint prioritats per assolir el bé comú de la societat. I el camp de la pobresa, que inclou aquests infants i adolescents en

situació de risc i desamparats, ha de ser una opció preferent i prioritària en el treball de l'administració per assolir de debò el bé comú.

La societat i l'Església són sensibles a aquesta dolorosa situació i existeixen a casa nostra un bon nombre d'entitats d'atenció i d'educació a la infància i a l'adolescència. Tots coneixem segurament alguns d'aquests centres d'acollida o residencials. En aquests centres hi ha a ben segur força voluntaris que esmercen el seu temps lliure al servei d'aquests infants i adolescents. Són religiosos i religioses, són homes i dones creients i no creients que creuen en la força transformadora de l'amor.

En aquest camp les famílies hi tenen un paper molt important i molt necessari. Joan Pau II, en la seva *Carta a les famílies*, comenta aquelles paraules que dirà Jesús en el judici al capvespre de la nostra vida: «Veni, beneïts del meu Pare [...], perquè vaig tenir fam i em donàreu menjar...» I el Papa diu: «Aquesta relació podria allargar-se i hi podrien sortir una infinitat de problemes, que també fan referència a la vida conjugal i familiar. Podríem trobar-hi expressions com aquesta: "Era un nen abandonat, i van ser per a mi una família; era un nen orfe, i em van adoptar i educar com a fill vostre".»

Tots hauríem de fer més i podem fer-ho per ajudar aquests menors en situació de risc i de desamparament.

opinió

Zoom

Altra vegada, als Estats Units d'Amèrica, ara a Fort Worth (Texas), la mort indiscriminada, per obra d'un boig que després del crim es va suïcidar, ha fet estralls en una Església baptista quan s'hi celebrava un acte de culte. Aquestes dues noies plorant les víctimes donen una imatge de la tragèdia. I tothom es pregunta el perquè. Era un pertorbat, un maníac? Però la pregunta més generalitzada és per què als Estats Units és tan fàcil adquirir armes, sense el més elemental control de qui les les adquireix, tant se val. Els resultats, malauradament, són ben evidents.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

L'himne oficial del Jubileu 2000

Andrea Bocelli, el famós tenor italià invident, ha conquerit no sols el mercat discogràfic internacional, sinó també l'admiració i l'afecte del papa Joan Pau II. El mes d'agost passat, Bocelli va presentar al Sant Pare l'enregistrament de l'himne oficial del Jubileu 2000 a la seva residència d'estiu de Castel Gandolfo.

L'himne, compost per Jean-Paul Lécot, responsable de música del santuari marià de Lourdes, serà traduït i enregistrat en cinc idiomes més. S'ha fet en cd-ROM i també es realitzarà en videoclip.

Segons declaracions de persones properes al músic tenor, el Papa va quedar molt satisfet amb la interpretació del cantor i li va manifestar el seu afecte acaronyant-li el cap. «Hi ha coses en la vida a les quals és impossible acostumar-se. Una trobada amb el Papa sempre és una

emoció forta», va afirmar Andrea Bocelli, invident, després de la seva visita al Sant Pare.

El cantant ha revelat que la trobada va tenir lloc en una petita capella de la residència de Castel Gandolfo. «Eren les set del matí. Sortírem de casa a les quatre de la matinada i jo acabava d'arribar de Tel Aviv, però estic avesat a aquests horaris.» A la capella hi havia el Papa, algunes monges i un cardenal, del qual Bocelli no va poder distingir el color dels seus vestits a causa de la ceguesa. «Jo venia amb Catarina Caselli i amb la meua pianista. Tot seguit em van convidar a cantar a la missa celebrada per Joan Pau II. Vaig cantar el *Panis angelicus* de Gounod. Acabada l'Eucaristia vam lliurar un cd-Rom al Papa. Ell em va dir unes paraules, poques, però molt cordials.»

El cèlebre cantant s'havia trobat en tres ocasions anteriors amb Joan Pau II. Una d'elles fou durant la Jornada Mundial de la Joventut a París. «Cada vegada m'ha fet la mateixa impressió, com si visqués en una altra atmosfera, més orientat cap al cel que cap a la terra. Davant seu, sempre experimento un sentiment d'abstracció, com si físicament no em trobés aquí; no sé com explicar-ho...»

Segons fonts properes al Vaticà, l'himne del Jubileu 2000 serà interpretat arreu del món i cantat en diverses llengües per milions de fidels.

Notes insignificants

Germà Adrià

Una legió d'àngels

Parlem, Senyor, de l'Evangeli del diumenge 27. Ens expliques la paràbola tràgica d'aquell propietari, que cedeix la vinya a uns agricultors perquè en tinguin cura. Però després, no volen donar-li res. I no tan sols això, sinó que maten els missatgers del propietari. Fins i tot, maten el seu fill.

Mereixen tota la severitat de la justícia. I... que els matin a ells, no?

Jo vull explicar-te la paràbola tal com jo l'entenc, així, a la primera, sense pensar-hi gaire.

La vinya, Senyor, és el món. El món immens, molt ric, diferent, esplèndid, meravellós. Un món admirable, que és el do més preuat del Pare de totes les criatures. Els homes, que podem pensar i pregar, hauríem de passar-nos el dia saltant d'alegria per aquest do.

Però... ja surten els de sempre. Els que es fan propietaris del món com si fos seu, com si el Pare els l'hagués regalat i fet només per a ells.

Riqueses immenses, pertanyen a uns quants.

I ells exploten les reserves inacabables de la teva vinya, el món, per a ells sols. I no tenen gens en compte els altres.

Abans encara sabíem on queixar-nos, o enfront de qui rebel·lar-nos. Ara, tot és a les mans de les multinacionals, i no saps mai qui és l'últim propietari, qui belluga els fils de l'explotació. I, a qui et queixes? Davant de qui et pots rebel·lar?... Ni els estats, Senyor, que ens haurien de defensar, poden lluitar contra les multinacionals, o contra els propietaris amagats, o els explotadors àvids de tenir-ho tot, de controlar-ho tot.

I no els importa gens, Senyor, que els teus fills (ells també són fills teus), es morin de gana o visquin en la misèria... No els importa. Ells no la veuen. Ells no volen veure aquests fills: tenen mil barreres que s'interposen entre ells i la realitat.

Prefereixen llançar l'excés de la seva producció, abans que els seus fills la puguin recollir. Prefereixen ignorar que molta gent no pot comprar els seus productes, abans que repartir-los les engrunes (engrunes milionàries) que cauen de la seva taula. I totes aquestes entitats misterioses tenen els seus vedats, els seus racons, els seus tractats, les guerres invisibles, les traïcions, els seus abocats...

Mestrestant, milions de fills teus, Senyor, que també són hereus de la vinya, amb prou feines sobreviuen, o moren de misèria. Jo voldria, Senyor, ser el gerent d'una entitat de residus. Envia'm, Senyor, una legió d'àngels i ens dedicarem a traslladar les muntanyes de «sobralles» d'aquestes multinacionals. No els perjudicarem, continuaran sent rics. Però els teus àngels, sota les meves ordres, repartiran pel món, la teva vinya, totes les sobralles. I el primer que repartiran seran llocs de treball i després, habitatges, i menjar, i alegria per a tothom...

Quan disposaré de la teva legió?

Perdona, Senyor, per canviar una mica la teva paràbola.

Punt de vista

Maria Traid

Gaudir de l'edat

Fins als 18, hi ha una urgència impressionant per fer anys. Quina ràbia ens feia, quan érem petits, la petulància amb què els nostres germans grans ens rebutjaven en els seus plans de diversió perquè érem petits; potser des que ens en vam poder adonar, fer anys era sempre un goig i els 15, els 16 i els 17 suposaven un esprint final cap a la majoria d'edat amb la qual i, sense cap dubte, tots hem somiat. Després continua una etapa que dura fins als 27 o 28 en les dones, i possiblement fins als 30 en els homes, en la qual l'aniversari continua sent el moment més important de l'any que ens farà ser protagonistes davant dels nostres amics i familiars i rebre els seus afoals.

Però arribar als 30 comporta sempre una petita crisi, si no és que s'ha aconseguit una maduresa interior que permet gaudir de cada edat sense enyorar etapes anteriors o posteriors de la vida. Encara és més dur enfrontar-se als 40 —a pesar de ser l'edat daurada per excel·lència—, als 50, etc. D'aquests s'han fet últimament algunes lloances.

I quan es facin els 60, o els 70 o els 80? Haurem de dir, amb la dita popular, que el dolent serà no arribar-hi. Pensant seriosament en el tema, no es pot mesurar el valor de la vida per la seva duració i sí per la seva plenitud, però no hi ha cap dubte que la duració ofereix la possibilitat d'assolir-la, a condició que en tot moment es visqui

plenament. Hi ha un rebuig instintiu per part de l'ésser humà a envellir. No és agradable perdre la flexibilitat del cos, la suavitat de la pell, la intensitat visual i d'oïda i advertir que es perd la memòria; encara que uns envel·leixen més ràpidament que uns altres, la decadència que l'acumulació d'anys propicia és un tràngol dur per a les persones perquè quasi inevitablement comporta dolences i xacres, però l'actitud que la persona adopta davant del que cruament hem d'anomenar vellesa en varia totalment la visió.

En el fons d'aquesta actitud hi ha un concepte de la persona. M'agrada el que transmet Julián Marías, definint la vida humana com a biografia i, per tant, vectorial, projectada al futur, nodrida del ser i del fer. Caldria preguntar-se si la maduresa —que en les actuals circumstàncies de qualitat de vida arriba al cim entre els 60 i els 70 anys— retalla l'horitzó i si l'ancianitat el tanca. Responent al primer plantejament, és cert que —tret d'algunes excepcions— l'home i la dona que arriben a aquest cim veuen retallar-se moltes possibilitats físiques i possiblement professionals. Tanmateix poden ampliar les intel·lectuals —tret de la memòria—, les espirituals i les afectives; és possible que hagin de retallar alguns projectes per centrar-se en uns altres, possiblement poden veure's minvats en el fer a canvi del ser. Solament caldrà

que estiguin oberts a viure, il·lusionats, amb projectes.

Afortunadament, l'edat de la jubilació s'ha ampliat i els que hi estan obligats, depenent dels seus coneixements i habilitats, poden obrir-se nous camins professionals, encara que no sempre siguin retribuïts. I recobrar aficions o adquirir-les, aprofundir en algun coneixement, practicar algun esport, ajudar els fills i els néts.

I quan s'arriba decididament a la vellesa, l'horitzó varia però està obert. Aquí es manifesta la importància del ser sobre el fer: malalt o sa, discapacitat o actiu, l'ésser humà té en les seves mans perfilar la seva bondat, rectificar la conducta i, fins i tot, el caràcter, obrir-se al futur transcendent. Aquí la fe en Déu és un tresor que augmenta el valor de cada dia, per merèixer, per engrandir la capacitat d'estimar, per purificar el passat. Així s'aconsegueix rejuvenir el cor que de vegades admirem en ancians i que els posa en sintonia amb els joves i els nens. Així arriben a oblidar els seus mals i les seves limitacions per buscar, il·lusionadament, la felicitat dels que els envolten.

Julián Marías, amb una rica saviesa de la vida avalada per la seva fecunda trajectòria personal, afirma que enyorar la joventut quan s'entra en la maduresa equival a malbaratar-la, perdre l'avui pensant en l'ahir.

Les nostres vides —com diu Jorge Manrique, «son los ríos / que van a dar a la mar / que es el morir»— cal aprofitar-les en tot el seu curs. I quan arribi a nosaltres la remor de les ones anunciant la proximitat de la mort, haurà arribat el moment d'aixecar per última vegada la copa de la nostra alegria en el primer brindis per l'altra vida, aquella en la qual no hi haurà ni plors ni lamentacions, aquella per la qual sempre ha estat inquiet el nostre cor.

a propòsit de...

Sentir l'Església

Quan jo era seminarista se'ns proposava com a frase emblemàtica una de sant Ignasi: «Sentir amb l'Església.» Sense negar-li el valor, em sembla que ara no seria una bona pràctica de màrqueting espiritual. Altra cosa és «sentir l'Església» com a experiència comprometedora. Amb tot, sentir l'Església significa necessàriament estar involucrat, compromès i entusiasmat amb les activitats del nucli del lloc on vivim? Moltes vegades he dit que estic disposat a vessar la meua sang per la Santa Església, esposa estimada de Jesucrist, però que per una comunitat territorial petita, no en vessaria ni una gota. La setmana passada recordava les paraules d'Helder Cámara, però aquestes no són l'única experiència que encoratja el meu entusiasme. Canvio de tema. Altres vegades he parlat d'Internet, però ara no en diré res perquè ja hi ha una altra secció del setmanari que en parla. Donaré notícies d'emissores de TV, d'algunes que emeten per satèl·lit, sense comentar les que ens arriben per via terrestre.

Penso en aquelles que, per veure-les, cal una antena parabòlica i un sintonitzador adequat, però que emeten el senyal en obert. Després de pagar les despeses dels aparells, que no són gaires, no cal abonar cap més quota especial. I em sembla una bona inversió. Davant de la invasió alarmant de depressions d'avui dia, també en els ambients eclesiàstics, i que sovint es pretenen remeiar només amb l'atenció psiquiàtrica i la ingestió de píndoles, la qual cosa moltes vegades és innecessària i ineficaz, i que com a màxim aconsegueixen una tranquil·litat, que no significa una vivència feliç, tot allò que ajudi a obtenir aquest goig profund del que l'ésser humà n'està assedegat, torno a repetir, és una bona

inversió. És una teràpia més barata i molt més divertida. Em refereixo a tantes depressions que no són patògenes, sinó més aviat circumstancials.

La nostra fe cristiana és catòlica, és a dir, universal. Cal viure-ho en la nostra experiència diària. S'ha d'estar al dia, anava a dir *on line*, també volia escriure que el cristià sempre ha d'estar en *st-by*, però em podria dir que són massa paraules tècniques i m'agafen ganes d'esborrar-les, però tot i així, les deixo. La vida interior, la vida mística, la contemplació és impossible de televisar, ara bé les vicissituds externes, els èxits, les lluites i els fracassos, l'assoliment i les recerques, de les comunitats cristianes esteses arreu del món, són una mostra del metabolisme ric, que és vida, creixement i realitat de la nostra Església actual... I en tot això hi participem immediatament per la gràcia, encara que ens resulti llunyà en l'espai. Cada diumenge enregistro, per veure'l més tard, el programa de la RAI *A sua Immagine*, que s'emet al matí. M'interessa el noticiari mundial i la missa. És molt diferent la celebració en un monestir el dia de Sant Benet, de la d'una església plena de *focolarini*, d'escoltes, o dels malalts d'un hospital. L'àmbit catedralici condiciona d'una manera diferent de com ho fa l'església parroquial d'un suburbi. I són celebracions senzilles, sense afegitons folklòrics. Aquestes emissions, moltes vegades, mantenen la meua joventut espiritual, i no biològica, i n'aprenc molt. Sempre dic que, més que analitzar per què la gent no va a les nostres misses, cal descobrir el per què ho fan en gran nombre a d'altres. Continuaré.

P-J Ynaraja,

capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

saber escoltar

Caminar seguint el Senyor

Sant Agustí, el gran convertit del segle IV i que fou bisbe d'Hipona, al nord d'Àfrica, comenta en un dels seus escrits, aquella expressió vigorosa de Jesús als seus deixebles: «Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i em segueixi» (Mt 16:24ss). Mots que ens recorden que tots, en el nostre estat concret, som cridats a la santedat.

El sant bisbe comenta que les anteriors paraules del Senyor semblen dures i feixugues. «Però el que ordena no és ni dur ni feixuc: ell mateix ajuda perquè el que mana sigui dut a terme.» Ho fonamenta en l'altra dita de Jesús: «El meu jou és suau i la meua càrrega lleugera.» En dedueix aquesta conclusió: «Sí, el que en el precepte és dur, la caritat fa que sigui suau.»

Agustí es pregunta pel significat de «prendre la seva creu». I contesta: «Que suporti el que és molest i que així em segueixi. Perquè quan hagi començat a seguir els meus costums i els meus preceptes tindrà molts contradictors, es trobarà amb moltes prohibicions, molts voldran dissuadir-lo, i ho faran com si fossin partidaris de Crist.» Remarca l'afirmació així: «També caminaven amb Crist aquells que prohibien als cecs que cridessin. Aleshores, si vols seguir Crist, de les amenaces, de les falagueries i de qualsevol prohibició, has de fer-ne la teua creu: tolera, suporta i no defalleixis.»

El bisbe d'Hipona recorda que «en l'Església, que tota ella vol seguir Crist, ell va dir per a tothom: "Si algú vol venir amb mi que es negui ell mateix"... I no és que això hagin d'observar-ho sí les verges, però no les casades; sí les viudes, però no les qui tenen marit; sí els monjos, però no els casats; sí els clergues, però no els seglars: és tota l'Església, tot el cos místic, tots els seus membres... que han de seguir Crist.»

Interessa retenir l'exhortació final: «...aquests membres que segueixin Crist, que el segueixin com són i a la seva manera; que es neguin, és a dir, que no es busquin ells mateixos; que prenguin la seva creu, és a dir, que suportin en el món, qualsevol cosa amb què el món els faci sofrir per Crist. Que estimin aquell que és l'únic que no enganya ni és enganyat, l'únic que no fracassa i que promet la veritat però la fe trontolla quan ell no ens ajuda de seguida. Tu, dura, persevera, aguanta, suporta l'ajornament, i hauràs portat la creu.»

Joan Guiteras i Vilanova

Cartes del lector

Entrevista amb Helder Cámara

Sr. Director,

Amb motiu de la mort d'Helder Cámara, vull recordar la conversa que vaig mantenir amb ell el 16 d'octubre del 1985, que va tenir lloc al monestir de Sant Pere de les Puel·les, a Barcelona. Feia uns mesos que jo havia estat durant unes setmanes al Brasil. Allí vaig estar amb el company claretà i bisbe de São Félix do Araguaia, Pere Casaldàliga. Cal dir que Helder Cámara valorava i estimava molt el bisbe Pere.

En la conversa que vaig mantenir amb Helder Cámara, d'una durada de mitja hora, vam parlar sobre la situació al Brasil i en concret, sobre l'Església. La «veu dels qui no tenen veu» es mostrava esperançat davant del tímid procés de democratització que llavors s'iniciava al país sud-americà. Ja molt afeblit, el seu cos semblava tot esperit; el veia com un home de Déu. Durant molts anys, a Rio de Janeiro, primer, i al nord-est del Brasil, després, va ser el profeta que anunciava i denunciava a favor dels pobres. En els últims temps el veia fent el mateix, però ja no amb paraules, sinó amb la seva pròpia vida. Era el profeta de l'esperança i de la consolació.

JORDI PIJOAN i PARELLADA,
claretà Girona

La cultura de la violència

Sr. Director,

En aquests últims anys la televisió i el cinema han popularitzat i comercialitzat la violència gratuïta. Se'ns mostra el que és mesquí, l'enriquiment a costa dels altres, el menyspreu, fins a tal punt que aquestes actituds acaben per esdevenir valors normalitzats, gairebé dignes d'imitar-se. La conseqüència és que les fronteres entre el bé i el mal es difuminen i es consideren respostes normals el que en realitat no són més que conductes «sociòpates», com afirma sovint el psiquiatra Rojas Marcos.

Encara que veure tanta violència no converteix en assassins aquells que es passen hores i hores davant de la pantalla (gran i petita), els experts diuen que això

pot influir negativament en aquelles persones que es troben en diferents grups de risc i, especialment, si són joves. També afirmen els experts que aquesta aclaparadora presència de la mort i la violència dificultarà la percepció de la realitat, el valor de la vida i el que significa el patiment.

La televisió, però, no actua en solitari. La seva influència va acompanyada de cançons de rock i d'altres missatges que

Atletes del Regne

Sr. Director,

Estem acostumats a veure un munt d'anuncis publicitaris de begudes i de mogudes que ofereixen un món irreal de felicitat als joves, que els sedueixen i els al·lucinen, però que, a llarg termini, són cadenes que acaben per trencar-se. No obstant això, al jardí dels joves hi ha de tot. Hi ha plantes aromàtiques; il·lusions que floreixen.

A Vic, el 4 de setembre passat, es podia filmar una pel·lícula inusual: dues noies universitàries, vestides i pentinades a la moda, amb elegància cristiana i amb ulls de joia, van demanar a la comunitat vedruna que les admetessin, perquè se sentien cridades a estimar i tenir cura dels pobres i dels malalts. Van dir que es comprometien a complir les normes de la fundadora de la comunitat, Joaquina de Vedruna, la qual deia que «per a aquest servei cal el celibat, la obediència i viure pobrament». Elles, les atletes del Regne, saben que aquesta cursa és dura i que el vent bufa a l'inrevés. Amb el rostre i la paraula van dir que sí amb llibertat i amb esperit evangèlic. La parròquia de la Divina Pastora de Vic era plena de gom a gom. Les acompanyaven joves amb cadires de rodes, cosa que volia dir que ja treballen en l'àmbit de la solidaritat i del servei al proïsme. L'eucaristia va ser viva i entusiasta en els cants.

Merche Berbel Vilchez i Montse Manresa Tomàs, de la parròquia de Sant Joan de Tarragona, són els noms d'aquestes noies. Vull donar l'enhorabona a la comunitat vedruna per haver-les acollit. I també als mossens, als catequistes i a les persones que han influït en la Merche i la Montse en la seva decisió de convertir-se en «petites Tereses de Calcuta» arreu del món. Avui el món és més bonic, ja que gràcies a la Merche i la Montse, l'amor de Déu podrà arribar a més infants, joves i vells.

MARIA VALLDOSERA DE MONTCUSÍ
Tarragona

en una permanent immaduresa i infantilisme que els incapacita per enfrontar-se amb l'adversitat.

MARÍA ELENA VIZCARRO
Barcelona

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

L'avortament sempre serà una infracció de la natura

Sr. Director,

La ciència mèdica és moralment acceptable quan repara defectes de la natura, però no quan impedeix el seu funcionament o desenvolupament natural. Quan la ciència guareix una part danyada de l'organisme (càncer de colon, apèndix...) que dificulta el bon funcionament físic, sí que actua correctament. Però quan la ciència impedeix que una ovulació —o inici d'una vida— aconsegueixi el seu objectiu, manipula una cosa que funciona bé i contribueix d'aquesta manera a la degeneració de tot l'organisme, a més dels danys psicològics dels qui estan implicats en aquesta negativa actuació. Què passaria si alteréssim la velocitat o el recorregut d'un planeta? Sens dubte, seria caòtic. La prudència en el progrés ha de ser prioritària a la precipitació.

Cal que hi hagi una bona educació —que no acaba mai—, que imparteixi ensenyaments i que estableixi les limitacions per a una existència bona i sana. A les persones no se'ls ha de permetre tot el que passa per les seves ments, perquè, de vegades, es perdria el respecte a tot. Si deixem que les coses s'esdevinguin sense importar-nos, per culpa de la nostra passivitat —no crec que l'opi del poble en aquests temps sigui la religió—, contribuirem que siguin acceptades gradualment qüestions que ens perjudicaran a curt o a llarg termini. Qui ha de procurar el desenvolupament just i ordenat de les qüestions morals? Està clar que alguns governs són capaços de perdre la moral per obtenir vots i que alguns capitalistes busquen el seu interès econòmic sense importar-los res més. Qui ens farà veure on és el bé i on serà el mal?

JOSÉ RAMÓN LECHADO ARREBOLA
Mataró

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

Anton Garganté i Aldabó

Morí cristianament a Barcelona, a l'edat de 82 anys, el dia 16 de setembre de 1999 (ASC). La seva esposa, Pilar Pujol Oliva; fills, Josep M. i Asun, Joan (†), Maria i Ignasi, Anton (†), Manuel i Càndida, Pilareta i Mariano; néts, cunyades, nebots i família tota us ho fan saber perquè el tingueu present en les vostres oracions. L'enterrament fou el dia 17, a les 5 de la tarda, a l'església parroquial de Sant Salvador de Gra, província de Lleida. No es convidà particularment.

Pregueu Déu en caritat per l'ànima de

PERE PLANELLAS I REIG

patró de la Fundació Catalunya Cristiana
que ha mort cristianament el 20 de setembre, a Olot,
a l'edat de 78 anys.

Catalunya Cristiana agraeix la seva dedicació i s'uneix
al dolor de la família. No l'oblidarem en les nostres pregàries.

Jesucrist, font d'esperança

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Ara, Europa altra vegada

Quan Joan Pau II va anunciar el programa de preparació per al Gran Jubileu, va fer constar el seu propòsit de convocar Sínodes continentals de bisbes abans de l'any 2000. El sentit d'aquesta convocatòria era convidar els bisbes de tot el món a sintonitzar en un mateix propòsit de nova evangelització de cara al tercer mil·lenni. El propòsit de Joan Pau II s'ha complert amb rigorosa puntualitat. Fou primer el Sínode d'Àfrica —que estava ja en marxa en aquell moment— i que ha donat com a resultat el document *Ecclesia in Africa*; després el Sínode de tota l'Amèrica —amb el document *Ecclesia in America*. Posteriorment es tingueren el Sínodes d'Àsia i més recent el d'Oceania. Finalment, la convocatòria s'ha fet als bisbes europeus.

És aquesta la segona vegada que es convoquen els bisbes europeus a un Sínode extraordinari. La primera fou tot just un any i mig després de la superació del mur de Berlín; el Sínode es va celebrar

l'any 1991, i el seu lema era «Testimonis de la llibertat amb què Crist ens ha alliberat». Es tractava, aleshores, de reflexionar sobre la situació de llibertat retrobada, i de donar-li el sentit cristià que està cridada a tenir. Eren uns moments, en realitat, d'incertesa. Per una part, hi havia eufòria d'alliberament; per l'altra, era difícil preveure vers on es decantarien els esdeveniments. «S'ha aixecat una gran esperança de llibertat, de responsabilitat, de solidaritat, d'espiritualitat...», deia Joan Pau II aquells anys.

De la llibertat a l'esperança

Deu anys després dels fets del 1989, el Sínode II d'Europa s'obre amb unes altres característiques. El document de treball per al Sínode, que s'inaugurarà els primers dies d'octubre, parla ben clar: «Eren molts els qui havien cregut que els esdeveniments extraordinaris de 1989 haurien canviat la història de manera radical i que l'Europa no coneixeria més aquests drames i aquestes divisions que

han afectat els seus territoris i les seves poblacions durant aquests anys... Avui hi ha un risc creixent que l'esperança es perdi. La qüestió que avui es planteja és la possibilitat de retrobar l'esperança perduda, no pas d'una manera superficial i passatgera, sinó en profunditat, de manera sòlida i durable.»

Això explica el tema del II Sínode d'Europa: «Jesucrist, vivent en la seva Església, font d'esperança per a Europa.» En aquest tema hi ha un paral·lelisme amb els dels altres Sínodes continentals. En tots ells, en efecte, se subratlla la referència a Jesucrist, no solament perquè Jesucrist és «el primer en tot», sinó per accentuar la perspectiva del Jubileu, que és fonamentalment cristològica i trinitària.

El document de treball per al Sínode utilitza com a esquema bàsic la narració de l'aparició del Ressuscitat als deixebles d'Emaús. És com una escenificació del tema proposat com a títol del Sínode. I és, també, una imatge del que pot ser el trànsit des de la situació d'ambigüitat i de desànim en què es troben actualment

molts cristians a Europa, vers el testimoni i la nova evangelització un cop s'ha redescobert en la fe que Jesús ressuscitat viu en l'Església per la força del seu Esperit, donant-li la seva Paraula i l'Eucaristia.

No tothom anirà al Sínode

En efecte, el Sínode és una reunió de bisbes, i aquests encara no pas tots, sinó alguns que representen les diverses Conferències Episcopals, que els han elegit. Una reunió amb el Papa, a Roma. Els fidels de les diverses Esglésies, com s'uniran i seguiran el desenvolupament dels treballs? Penso que és fonamental informar-se (*Catalunya Cristiana* tindrà en aquest aspecte un paper important, com li correspon). Però també és important sintonitzar-hi espiritualment. Es tracta d'un moment fort per a les Esglésies d'Europa, entre les quals estem nosaltres. La pregària d'invocació de la llum i la força de l'Esperit per als membres del Sínode ha de ser prioritària, perquè vegin el que cal fer, i tinguin la decisió de dur-ho a terme.

petites homilies

La necessària serenor

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

No us inquieteu per res.

Com si diguéis: Que res no us faci perdre el seny. Perquè quan el seny ens abandona, perdem la pau. Comença el desequilibri. Que ens aboca al neguit. Sofriment absurd. Però sofriment, que ens esquinça. I deixem de ser nosaltres. Caiem, víctimes de l'agitació i del neguit. No hem solucionat res. S'imposa, avui més que mai, una parada fonda en el camí. Vacances? És una necessitat i un dret de tothom, diuen. I ho encerten. Però no es tracta fonamentalment d'això. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica. Cal que ens prenguem temps per reconquerir la serenitat. Temps de reflexió. D'entrar dins de nosaltres mateixos i contemplar el nostre món interior. Tot mirant l'exterior des de dins. Temps de pregària. Al nervi més íntim del món, Déu hi és. Així, la pau de Déu, que sobrepasa el que podem entendre, guardará els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

Vivim en un món malalt. Un món sense pau ni repòs. Déu mateix, ens diu Isaïes, n'està sorprès. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits. Ni en el mateix àmbit dels escollits de Déu no hi ha ningú que s'escapi del tot de la malaltia del món. Tot i que tenim el remei a la mà. Però ens morim de manca de reflexió seriosa. De saber prendre'ns temps de veure la nostra

Paràbola de l'amo de la vinya el fill del qual van matar els vinyaters infidels, segons la interpretació de la Bíblia del segle XVIII il·lustrada per Mortier.

realitat des de la perspectiva de Déu. I el neguit de l'enveja, l'odi i l'apetència desordenada ens porta a l'enterboliment de capgirar els valors de la convivència. Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. Necis. Però el món n'és ple. Quant torni l'amo de la vinya —perquè tornarà— què farà amb aquells vinyaters?

Ens cal retrobar la pau. Els camins de la pregària, que són contemplació de Déu i de la seva obra en nosaltres, menen a la descoberta de les persones i de la seva problemàtica. Interesseu-vos per allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Hi ha qui es creu que la vida d'oració és alienant. Passiva. Indiferent davant la marxa del món. Error gravíssim. Quan la pre-

gària és vertadera, res del món no resta indiferent per al qui prega. No hi ha res més activista que la fe. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi. El món necessita amb urgència l'exemple serè i ple d'esperança dels cristians. Perquè, de fet, és ell qui actua a través nostre. L'únic salvador de debò. Sóc jo qui us he escollit del món per confiar-vos la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, i el vostre fruit perdurará. Som ben conscients d'aquesta missió nostra?

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

OCTUBRE

3. Diumenge

XXVII de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 5:1-7 / Salm 79 / Filipencs 4:6-9 / Mateu 21:33-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc de Borja, s. j.; Gerard, ab.; Evald, prev. mr.; Càndid, mr.; Satori, erem.

Festa Major: a Abella de la Conca, Arbolí, Arcavell, Beirén, Cambrils, Cercs, Corçà, Granyena de les Garrigues, Medinyà, Navès, Noves de Segre, la Pedra, la Pobla de Lillet, Riudecols, Riudellots de la Selva, Sonadell, Tornabous, Vicfred i Vilanova de la Barca.

4. Dilluns

Sant Francesc d'Assís (MO) Blanc. Lectures: Jonàs 1:1-2:1-11 / Jonàs 2:2-8 / Lluç 10:25-37. TARRAGONA: Aniversari òbit bisbe Josep Pont. *Morat.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hieroteu, mr.; Petroni, b.; Marc i Marcià, germs. mrs. Santa Aurea, vg.

5. Dimarts

Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Morat. Lectures: Deuteronomi 8:7-18 / 1 Cròniques 29:10-12 / 2 Corintis 5:17-21 / Mateu 7:7-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plàcid, Eutiqui, Donat, Firmat, i altres monjos, mrs.; Froilà, Atilà i Apol·linar, bs.; Palmaci, mr. Santes, Caritina, vg. mr.; Flaviana, vg., i Gala, vda.

6. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Jonàs 4:1-11 / Salm 85 / Lluç 11:1-4. Si es vol: *Sant Bru, fund. (MLl) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Magne, b.; Cast i Emili, mrs.; Marcel i Sadurní, mrs. Santes, Fe, vg. mr. eroti, mr., i Maria Francesca dels cinc Estigmes, vg. franc.

7. Dijous

La Mare de Déu del Roser (MO) Blanc. Lectures: Malaquies 3:13-20a / Salm 1 / Lluç 11:5-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, p.; Sergi, Bacus, Marcel i Apuleu, mrs.; August i Elan, prevs. Santa Osita, vg. mr.

Festa Major: a Sarrià (Barcelona) i Ventolà.

8. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Joel 1:13-15; 2:1-1 / Salm 9 / Lluç 11:15-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simeó, profit.; Demetri, proc. mr.; Artemó, prev.; Néstor, mr. Santes, Reparada, Beneta i Llorença, vgs. mrs.; Thais, penit.

9. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Joel 4:12-21 / Salm 96 / Lluç 11:27-28. Si es vol: *Sant Dionís Areopagita i comps. mrs. (MO) Vermell.* *Sant Joan Leonardi, fund. (MLl) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abraham, patriarca; Gis-lè, b.; Andrònic, cfr.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVII de
durant l'any

Cicle A

Primera lectura

Is 5:1-7

Lectura segona

Fl 4:6-9

*La vinya del Senyor de l'univers
és el poble d'Israel*

Lectura del llibre d'Isaïes

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. ¿Què podia fer per ella que no ho hagi fet? ¿Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manarà als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies, n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

Salm responsorial

79:9 i 12, 13-14, 15-16, 19-20 (R.: Is 5:7a)

Un cep vau portar d'Egipte,
per plantar-lo, traguéreu els nadius.
Els seus brots van créixer fins al mar,
els seus plançons fins al Gran Riu.

R. La vinya del Senyor és el poble d'Israel.

¿Com és que heu derrocat la seva tanca,
perquè l'esfulli qualsevol vianant?
Hi entren els senglars a devastar-la
i els animals salvatges hi pasturen. R.

Déu de l'univers,
gireu des del cel els vostres ulls,
veniu i visiteu aquesta vinya,
que la vostra mà havia plantat
i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós;
gardeu-nos vós la vida
perquè invoquem el vostre nom.
Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos,
feu-nos veure la claror de la vostra mirada
i serem salvats. R.

*Practiqueu això i el Déu de la pau
serà amb vosaltres*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

Al·leluia

Jo 15:16

*Sóc jo qui us he escollit del món
per confiar-vos la missió
d'anar per tot arreu i donar fruit,
i el vostre fruit perdurarà.*

Evangeli

Mt 21:33-43

Passarà la vinya a uns altres

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar, a un altre, el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, ¿què farà amb aquells vinyaters?». Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «¿No heu llegit mai allò que diu l'escriptura: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

Vic

diòcesis

46 milions per a la façana de la catedral de Vic

■ Aquesta serà la primera assignació pressupostària per a l'aplicació del Pla Director

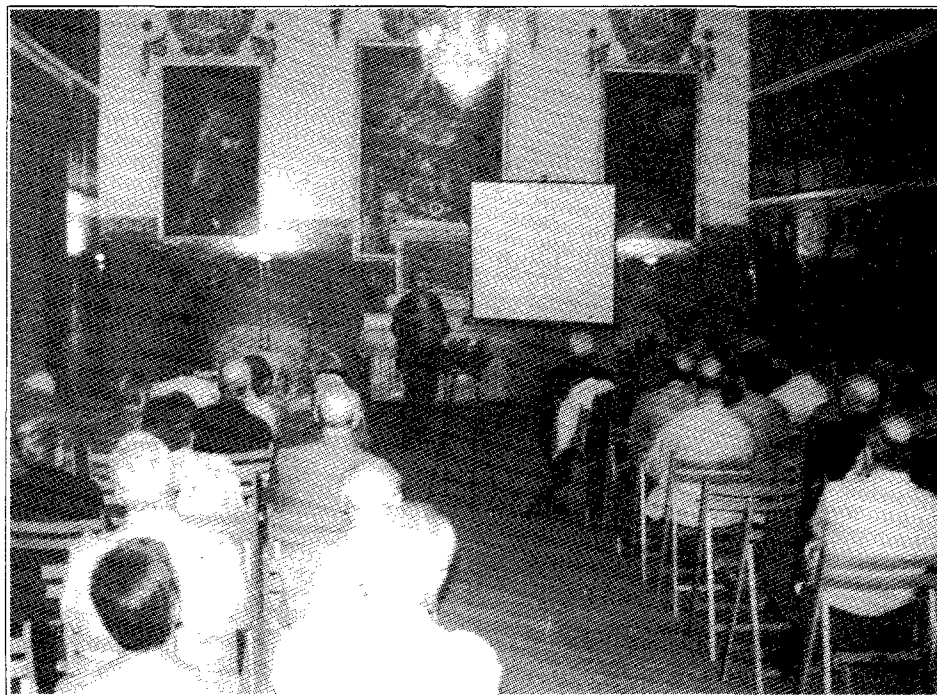
VIC.— La catedral de Vic tindrà, l'any que ve, la primera assignació pressupostària per a la realització de les obres que es detallen al Pla Director. Aquest pla, que recull totes les actuacions que caldria fer a l'edifici per deixar-lo en bon estat, va ser presentat el divendres 17 de setembre a la Sala de Sínodes del Palau Episcopal de Vic.

La notícia que el Ministeri d'Educació i Cultura de Madrid ha concedit una primera partida pressupostària per a l'aplicació del Pla Director de la catedral de Vic ha estat rebuda amb satisfacció pel que això suposarà de millora de la infraestructura i projecció del valor artístic i patrimonial del temple. L'assignació d'una primera partida va lligada a noves assignacions en els propers anys.

Aquesta primera inversió se centrarà en la reparació de la façana, que es troba en un estat força deteriorat, especialment pel que fa als arrebossats, molts dels quals ja han caigut, i a les cornises, que amenacen amb perill de desprendiments. Concretament les façanes que estan en més mal estat són la de ponent i la del nord, que donen a dues places del nucli antic de Vic força transitades. En aquesta reparació s'haurà de tenir en compte que la façana està construïda amb cinc tipus de pedra diferent, una de les quals és la pedra de Folgueroles, que presenta una patologia de desgast que ja ha comportat problemes en altres edificis de Vic, com per exemple a l'església de la Pietat. Les previsions són que les obres comencin el proper mes de maig.

En la presentació del Pla Director de la catedral de Vic, el seu autor, l'arquitecte Rafel Vila, va explicar el resultat de l'estudi de diagnòstic de l'estat actual de la catedral i va assenyalar la necessitat de «revitalitzar-la», tant pel que fa al cromatisme de l'exterior, que «antigament havia tingut molta més esplendor», i a l'estructura arquitectònica, com a la relació dels ciutadans amb el temple.

La restauració planificada per Rafel Vila pretén, tal com ell mateix ha expressat, «no només restaurar pedres, sinó donar un ús als elements de la catedral». Prenent com a punt de partida el lema que «només el que s'utilitza es conserva», l'arquitecte proposa establir una nova ruta de visita de la catedral, que permeti

Presentació de les obres al Palau Episcopal.

entendre-la d'una forma unitària entre les seves diverses parts, com són, l'antiga escripària, el claustre, la cripta i la sagristia, sense oblidar la nau central.

Vila també proposa construir una sala on es mostri el retaule major, del segle XV, i recuperar una galeria de les golfes, avui fora de servei, per mostrar-hi una col·lecció de robes litúrgiques, que actualment no és accessible si no s'obre expressament. Aquesta reorientació de la visita inclouria la possibilitat de pujar al campanar romànic, que avui ha de romandre tancat per motius de seguretat. Segons aquest projecte, caldria modificar l'entrada actual a la catedral, pel costat del campanar, que no ofereix una perspectiva prou àmplia, i l'entrada a la cripta.

Obres valorades en més de mil milions

Les obres de restauració que caldria fer a la catedral de Vic per deixar-la en bones condicions han estat valorades en 1.005 milions de pessetes, segons es desprèn del Pla Director. A més de la façana, caldria intervenir al claustre, consolidar les voltes de la nau, pintar el sostre, revestir els interiors, fer una nova instal·lació elèctrica i adequar altres espais com la sala capitular, la capella rodona, la sala romànica que uneix el claustre i el Palau Episcopal, i les antigues celleries i presó. En l'apartat dels béns mobles, l'actuació més urgent és la restauració de les pintures murals de la

capella de la Verge de Pilar, afectades per la humitat.

La presentació del Pla Director va precedir dues jornades de portes obertes en què els participants van poder visitar dependències que habitualment estan tancades, com la capella de Santa Maria la Rodona, que només s'obre un cop l'any, la capella de l'Esperit Sant, o el mateix campanar, entre altres. L'endemà, diumenge, es va celebrar el Dia de la Catedral amb un ofici solemne que va presidir el bisbe de Vic, Josep Maria Guix.

Fàtima Alemany

Trobada per a joves de la família dominica

MANRESA.— L'any 2000 representa per a l'Església un moment especial de revisió, conversió i projecció cap al futur. La missió evangelitzadora del nou mil·lenni serà el tema de la trobada per a joves organitzada pels dominics al monestir de Dominiques Contemplatives de Santa Clara de Manresa del 8 al 10 d'octubre.

Hi haurà dues conferències a càrrec de Balthasar Heindricks, dominic holandès que parlarà dels reptes de la missió; i M. Aurea Sanjuan, dominica del monestir de Xàtiva a València que abordarà el tema de la contemplació com a base essencial de la missió.

Els que vulguin participar en aquesta trobada es poden posar en contacte amb Juan José Llamado al tel. 932 463 300 o al e-mail promoipm@hotmail.com (C.C.)

TORTOSA

Mn. Garcia Sancho, nou prelat d'honor

TORTOSA.— Al final de la missa pontifícia celebrada en ocasió de la festa de la Mare de Déu de la Cinta, el bisbe Xavier Salinas va comunicar el nomenament atorgat per Joan Pau II de prelat d'honor a Mn. Manuel Garcia Sancho per la seva vida al servei de l'Església.

L'agraciat ha complert els 75 anys d'edat i 52 de sacerdoci, és llicenciat en Història Eclesiàstica, i ha excel·lit en la predicació com a canonge magistral. El bisbe Martínez i Sistach el va nomenar degà-president del Capítol fa cinc anys. Del seu currículum destaquem la seva bona feina a l'Arxiu Capitular i sobretot les gestions en la restauració de la catedral: teulades, capella de la Mare de Déu de la Cinta i el claustre. Actualment és el primer promotor de l'exposició diocesana d'art sagrat que s'inaugurarà a mitjans de desembre en l'absis interior de la catedral. (J.B.B.)

BALCLI'S
SALA DE SUBASTAS

Des de 1979

932 175 607
932 377 663

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Girona

Els infants en una societat de canvis

■ XXII Assemblea catalanobalear del MIJAC a Banyoles

BANYOLES.— Cent responsables, animadors i consiliaris del MIJAC van reunir-se el cap de setmana del 18 i 19 de setembre a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Els nens, els protagonistes d'aquest moviment, també van estar-hi representats mitjançant l'equip Cajim. L'assemblea va escollir com a nova presidenta del moviment Begoña Sagués, de Lleida.

L'Assemblea es va estructurar en un dia de treball, mitjançant ponències, sessions d'estudi i tallers, i un de votacions i acords generals.

Dissabte, la sessió d'estudis va estar centrada en el tema de la realitat infantil davant els canvis socials. Els representants del bisbat de Vic van preparar un joc amb la intenció de contrastar la realitat de fa deu anys amb l'actual. La ponència de Mn. Ramon Buf, de la diòcesi de Vic, va fer referència a aquesta realitat dels infants en una societat de canvi continu. Es va fer una anàlisi del tema des de diverses vessants: els mitjans de comunica-

ció, la família, les modes, les noves tecnologies i el sistema educatiu. Aquests temes van ser tractats a la tarda en uns tallers, i es va seguir el conegut mètode de treball de veure la realitat, jutjar-la a la llum de l'Evangeli i actuar tot comproment-se. Els tallers van ser conduïts per persones expertes en cadascun dels àmbits tractats i va tenir un to marcadament pràctic.

Nova presidenta del MIJAC

En l'Assemblea de diumenge, i després d'haver passat un any sense president/a, es va escollir Begoña Sagués San José, de 23 anys, del centre de MIJAC Balàfia de la diòcesi de Lleida com a presidenta d'aquest moviment que posa l'infant com a centre i protagonista de la tasca pastoral i evangelitzadora. Pel que fa a la feina d'Acció Catòlica, després d'un temps de treball, discussió i aprofundiment, el MIJAC ha optat per definir-se com a Moviment d'Infants d'Acció Catòlica General, sense que això suposi perdre l'arrelament en els medis en els quals es troba.

El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, va acostar-se a la Casa d'Espiritualitat per saludar els assistents i encoratjar-los en la seva tasca. Per la seva banda, Mn. Puig, delegat d'Apostolar Seglar, hi va assistir diumenge a la tarda. Virginia Pueyo, delegada de Joves del bisbat de Girona hi va participar els dos dies. Les diòcesis representades en aquesta vint-i-dosena edició de l'assemblea del MIJAC han estat Lleida, Vic, Mallorca, Girona i Barcelona. Tarragona en l'últim moment no hi va poder assistir.

Miriam Díez

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català	Edició en castellà
Nom	Cognoms
Adreça	N.I.F.
D.P.	Població
Tel.	

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 11.180 ptes. per any

Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Entitat Oficina DC Compte

Data Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de: **CATALUNYA CRISTIANA (Departament de Subscripcions)**
Puiggarí, 7 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax: 934 902 035

URGELL

La Creu d'Or per al prevere Sebastià Bonjorn

LA SEU D'URGELL.—El Consell de Santa Fe de Bogotà ha condecorat el prevere Sebastià Bonjorn amb la Creu d'Or de l'Orde Civil del Mèrit José Acevedo. La condecoració es concedeix a les personalitats que s'han distingit en activitats personals o bé institucionals en els serveis a la ciutat.

El decret reconeix en el prevere urgellenc els 35 anys de servei a les classes més humils de Santa Fe de Bogotà, i té en compte les condecoracions rebudes d'altres institucions, com la Medalla al Mèrit nacional i la Medalla Simon Bolívar. El decret enumera també les principals institucions creades per Sebastià Bonjorn: l'Institut Tecnològic del Sud, Casa Nostra per a avis, Llar Nazaret per a esports, i les obres literàries que ha publicat.

Sebastià Bonjorn, nascut a Valvert d'Urgell el 1928, va estudiar al Seminari diocesà de la Seu d'Urgell, va ser consagrat prevere el 1951, i fa 35 anys que és rector de la parròquia de la Sagrada Família al barri del Carme de Bogotà. Sempre s'ha sentit vinculat a la diòcesi d'origen i és el coordinador dels grups de joves que els darrers anys han vingut de Colòmbia per incorporar-se com a preveres al bisbat. (A.M.)

Barcelona

La primera parròquia filipina europea es consolida a Barcelona

■ La comunitat està formada per unes deu mil persones

BARCELONA.— Els catòlics filipins a la Ciutat Comtal van celebrar el 27 de setembre el primer any del trasllat a la nova seu, la parròquia de Sant Agustí. El capellà Conrado Amon és l'encarregat d'aquesta comunitat que s'ha erigit en parròquia personal filipina, el primer cas d'Europa. A Barcelona hi ha altres parròquies personals com ara la de la comunitat anglesa.

La raó principal del trasllat de la parròquia de Sant Just i Pastor a Sant Agustí va ser l'espai, ja que la comunitat filipina està formada per gairebé deu mil persones, i la majoria són catòliques. Aquest elevat nombre de fidels va obligar a buscar un lloc més ampli que Sant Just i Pastor, la parròquia que se'ls havia

assignat inicialment, per poder-los acollir. Els filipins comparteixen, doncs, l'edifici de la parròquia de Sant Agustí, situada al carrer Hospital de Barcelona, amb els fidels territorials, és a dir, amb els parroquians de tota la vida. Sant Agustí és per tant seu de dues parròquies, la territorial i la personal-filipina. Per ara,

els filipins hi assisteixen només a la celebració dominical, i segueixen amb les activitats pastorals al Centre Filipí. Pel que fa a la catequesi, es vol fer ús aviat dels locals de Sant Agustí, i en l'àmbit de culte es vol afegir una missa el diumenge. El pare Amon té la intenció de dotar l'església amb les imatges de la Immaculada Concepció, patrona de les Filipines, i sant Lorenzo Ruiz, el primer sant filipí.

És costum entre les famílies filipines beneir la casa o el pis quan s'hi traslladen, motiu pel qual el capellà sol estar enfeinat visitant els seus compatriotes i beneint-los l'espai. També atén personalment pares i mares preocupats pels seus fills i parelles que s'han de casar, i ho sol fer els caps de setmana, perquè tal com reconeix, «els filipins treballen molt i no tenen temps per anar a veure el capellà». El pare Conrado explica que la seva feina és «integral» ja que no només es limita a l'atenció pastoral, que és mol-

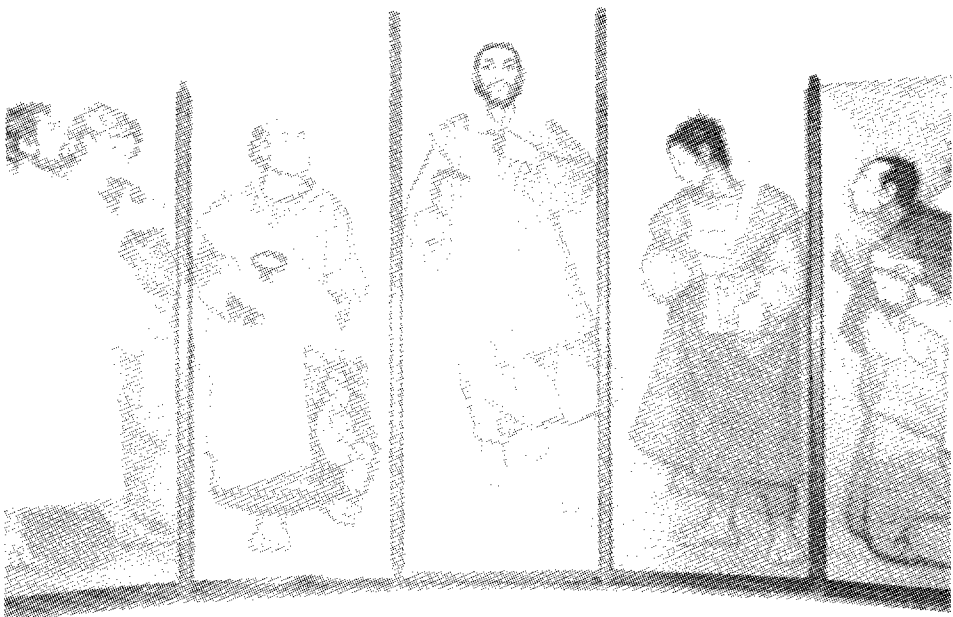
ta, sinó a altres funcions pràctiques com ara afavorir la integració dels nous, fer gestions burocràtiques o parlar amb les senyores que contracten els serveis domèstics de dones filipines. Aquest jove sacerdot vol que els filipins coneguin a fons la Llei d'estrangeria i sàpiguin quins són els seus drets i deures.

El pare Conrado està molt agraït al reconeixement per part de l'Església de Barcelona de la realitat catòlica filipina, i destaca el suport del bisbe auxiliar Jaume Traserria, que va donar per inaugurada oficialment la nova parròquia amb una Eucaristia celebrada el mes de juliol passat.

A Europa encara no hi ha cap altra parròquia personal filipina. Barcelona doncs, n'és la pionera.

Miriam Díez

Nou aspecte de la Capella Major del Seminari

El retaule de Llucià Navarro.

BARCELONA.— Coincidint amb la inauguració del curs 1999-2000 del Seminari Major diocesà, la Capella Major del Seminari Conciliar de Barcelona, que s'ha restaurat, va ser inaugurada pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, el 27 de setembre passat en una solemne Eucaristia presidida pel cardenal i concelebrada pel rector del Seminari, Mn. Francesc Prieto, l'equip de Superiors del Seminari, un bon nombre de preveres i diaques, a més a més de la comunitat de germanes Carmelites Missioneres.

La restauració de la capella forma part del projecte general de restauració de tot l'edifici. Es va iniciar fa vint anys, quan era rector del Seminari Conciliar Mn. Ramon Prat i Pallarés, ja traspas-

sat, i el van continuar els successius rectors.

La capella s'ha pintat de nou, s'han restaurat i s'han reproduït parts importants de les sanefes que decoren les parets, desfetes per les humitats. També s'ha substituït el paviment cremat i trencat de l'any 1936, i s'han renovat els bancs. Hi ha tres elements nous per destacar. Al presbiteri es pot veure un retaule, que consta de set plafons, pintat a l'oli per l'artista Llucià Navarro, titulat *Col·legi apostòlic*, i les dues capelles laterals que han estat dedicades al Santíssim Sagrament i al beat i màrtir Josep M. Peris, antic rector del Seminari. Aquest projecte de restauració ha estat possible gràcies al suport econòmic dels amics i benefactors del Seminari. (C.C.)

JUBILAT/ADA...

Disposes de temps?
Vols ajudar els germans més pobres?

Vine amb nosaltres. Participa en el nostre

«PROJECTE INTEGRAL D'HUMANITZACIÓ»

BENEFICÈNCIA - CULTURA I ESPLAI - CATEQUESI

Realitzat al Raval i a Sant Adrià de Besòs, en set locals diferents a totes dues zones deprimides.

ACTIVITATS MÚLTIPLES.

HORARI A ESCOLLIR, DE DILLUNS A DISSABTE, MATÍ O TARDA.
MÍNIM 3 HORES SETMANALS.

PERFIL:

Edat: 50/70 anys.

Valorem:

Discerniment - Capacitat d'entesa - Creativitat
Disponibilitat - **Motivació i amor als pobres.**

Camps d'actuació: Comptabilitat, informàtica, treballs d'atenció social, visites domiciliàries, ensenyament i serveis diversos, possibilitat d'accés a responsabilitats de direcció en diversos àmbits.

L'hora de Déu

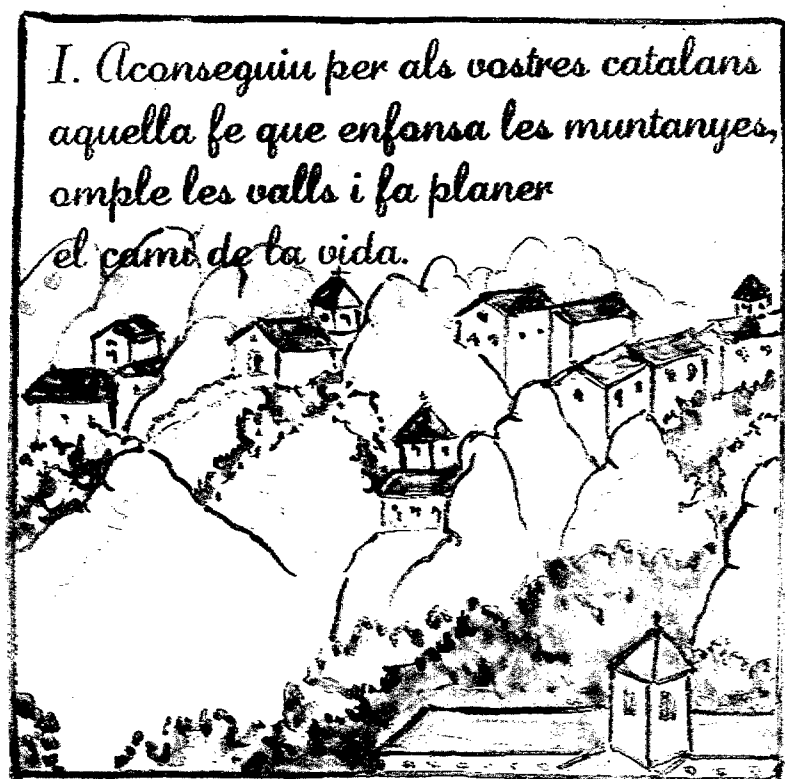
Informació: telèfon 932 039 073, de 9 a 10 matí (Josep)

Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat

Precs a una patrona

La Verge morena de Montserrat s'ha convertit amb el temps en tot un símbol per a Catalunya. En ella es produeix la simbiosi perfecta entre la fe cristiana i la cultura catalana. Tot un poble s'ha prostrat durant segles als seus peus, i ha retut un homenatge merescut a qui és, per mèrits propis, la seva patrona. La Moreneta és la marededéu a la qual els catalans no tan sols dirigeixen la seva mirada, sinó també els seus precos. El que fou bisbe de Vic, Mons. Torras i Bages, va fundar en el seu honor el 1899 la Lliga Espiritual de la Mare de Déu, la qual va prendre com a ideari les set deprecatòries que el bisbe va compondre a la Mare de Déu i que ell mateix va batejar com a Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat.

Maria és la primera cristiana de la història, la primera que acull Crist i a qui es lliura plenament, la primera que diu un sí sense condicions a la voluntat del Pare. Per això, no és estrany que a la creu el seu fill la destini a ser la Mare de la humanitat. Es converteix en intercessora per excel·lència dels homes davant de Déu, la que no cessa ni un sol moment de repetir-li, com ja va fer a Canà, «no tenen vi». La petició humana, doncs, canalitzada a través d'ella, té més sentit i més força que la que podem imaginar. El mateix Joan Pau II s'hi lliura en el seu lema pontifici «Totus tuus», i sempre s'hi refereix com a l'«estrella del tercer mil·lenni». El bisbe català Torras i Bages també va voler donar a Maria la importància que es mereix i una prova d'això és la fundació de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Qui millor que la Moreneta, patrona de Catalunya, per tenir cura d'un poble que tan estimava Torras i Bages?

La Lliga neix a finals del segle passat com una entitat confessional que reuneix les seccions religioses de la Unió Catalanista, l'Aca-

dèmia de la Llengua Catalana de la congregació mariana dels jesuïtes i una part del Cercle Artístic de Sant Lluc. El seu objectiu és enfortir i aprofundir la vida cristiana dels seus membres, però sobretot, contribuir a la reconstrucció espiritual de Catalunya. Per a això, disposen d'una eina privilegiada, la protecció de la marededéu bruna de Montserrat. Ella és el seu estendard, la raó de la seva existència, i a ella van dirigides les set deprecatòries que formen el seu ideari. Així neix el que es va anomenar la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat.

Aquestes set deprecatòries van ser escrites per Torras i Bages per resar-les després de la celebració de l'Eucaristia, i invoquen la protecció de la Moreneta al poble català. Com a pregària, s'allunya dels cànons normals, i segons l'opinió de Jordi Garriga, membre de la Lliga des de la seva fundació, està «més a prop d'una deprecatòria cívica que espiritual». Per a Garriga, la visita resumeix les grans tares de civisme que patia, i de fet, continua pintant, el poble català. Aquestes són, la manca

de fe i d'honestedat, la blasfèmia i la discòrdia, la manca d'unitat, l'enemistat, i la manca de pau. Combina, doncs, dos gèneres ben diferents, però compatibles, el del manifest cívic i el del prec espiritual.

Com a pregària, no obstant això, no ha tingut la difusió popular que Torras i Bages hauria volgut. La seva difusió ha estat per tradició oral, amb les limitacions que això comporta, i a més, en cercles cristians bastant reduïts. Garriga, molt devot de la visita, és conscient que popu-

Torras i Bages

Natural de les Cabanyes (Alt Penedès) el 1846, va ser ordenat sacerdot 25 anys més tard a Girona. Després de la seva ordenació, va continuar estudiant Teologia a Barcelona i a València fins a obtenir la llicenciatura. El 1899 fou nomenat bisbe de Vic. Abans, no obstant això, va exercir una important tasca pastoral i intel·lectual a Barcelona. Va presidir la secció de propaganda religiosa de la Unió Catalanista i va fundar la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. També va intervenir en un esdeveniment important per al poble català, la redacció de les *Bases de Manresa* (1892), com a delegat de les entitats catalanistes de Barcelona. Durant tota la seva vida va ser un defensor fervent de la llengua catalana, va escriure nombrosos llibres i també va impulsar d'altres a fer-ho.

Durant els 17 anys que va exercir de bisbe, la seva tasca va ser molt significativa, va superar els límits de la seva diòcesi i va tenir repercussió en molts d'altres llocs dels Països Catalans.

Després de la seva mort el 1916, es va iniciar el 1931 el seu procés de beatificació, que encara actualment continua sent examinat a Roma.

l'arment el *Virolai* de Verdaguer sempre ha estat la pregària més estimada i recitada pel poble.

UNA VERGE MORENA PER A LA VALL D'ARAN

Aquest desconeixement popular no treu que en l'àmbit de la Lliga, la devoció a aquesta pregària i a la Mare de Déu de Montserrat cada cop ha estat més gran. Tant és així que Montserrat Garriga, germana de Jordi Garriga i també membre de la Lliga des de la seva fundació, va fer construir el 1947 una capella caminal dedicada a la Mare de Déu de Montserrat al poble aranès de Gessa. La iniciativa va sorgir arran de la trobada per part de Montserrat Garriga d'una imatge de la Mare de Déu de Montserrat a la parròquia del poble. Tot i la popularitat de la Verge Morena a Catalunya, aquest serà l'únic temple dedicat a aquesta marededéu a tota la Vall d'Aran. La construcció de la capella va tenir un gran suport popular, que va permetre difondre aquesta devoció mariana a la zona, a més de les invocacions de la visita espiritual. De fet, la difusió entre la gent d'aquestes deprecatories a la marededéu va ser un dels objectius pastorals de Montserrat, per tant, tot allò ho va viure com un regal.

L'ermita petita té una porta de ferro molt treballada, que protegeix la marededéu, i que té una gran originalitat i dificultat. Tant és així, que gràcies a aquesta reixa, la capella caminal de Gessa ha estat considerada en diverses revistes turístiques com a lloc d'interès.

Al seu dia, la capella de Gessa va patir les agressions d'uns desconeguts i es va haver de reconstruir; fins i tot, va tenir el suport del bisbe d'Urgell, Mons. Joan Martí Alanís. Després de la mort de Montserrat Garriga, el manteniment i la cura de l'ermita va passar a mans del seu germà, Jordi Garriga, que a més va buscar la manera de realçar el seu valor.

Motivat per l'afany de poder recordar la Visita Es-

piritual a la capella de Gessa, va emprendre la tasca de visualitzar les set deprecatories compostes pel bisbe Torras i Bages. Era una manera de conjugar-ho tot: fomentar la devoció a la Mare de Déu de Montserrat, donar a conèixer la Visita Espiritual i recordar la seva germana. Per a això, la millor manera que va trobar va ser plasmar en set aquarel·les els precis a la marededéu, feina de la qual es va encarregar una altra de les seves germanes, Mercè Garriga. Les aquarel·les van servir d'originals per a unes rajoles de ceràmica, que més tard es van posar a l'absis de la capella aranesa. Les rajoles, que reproduïm en aquestes pàgines, poden ser adquirides per particulars.

Samuel Gutiérrez

Les Rajoles al vostre abast

Si voleu tenir aquestes rajoles artesanals i úniques a casa vostra i gaudir de la Visita Espiritual a la M. de D. de Montserrat en imatges, podeu demanar-les al seu creador artístic.

El preu de cada rajola és de 2.000 ptes. Identifiqueu-vos com a lector de *Catalunya Cristiana* i obtindrà un 10% de descompte.

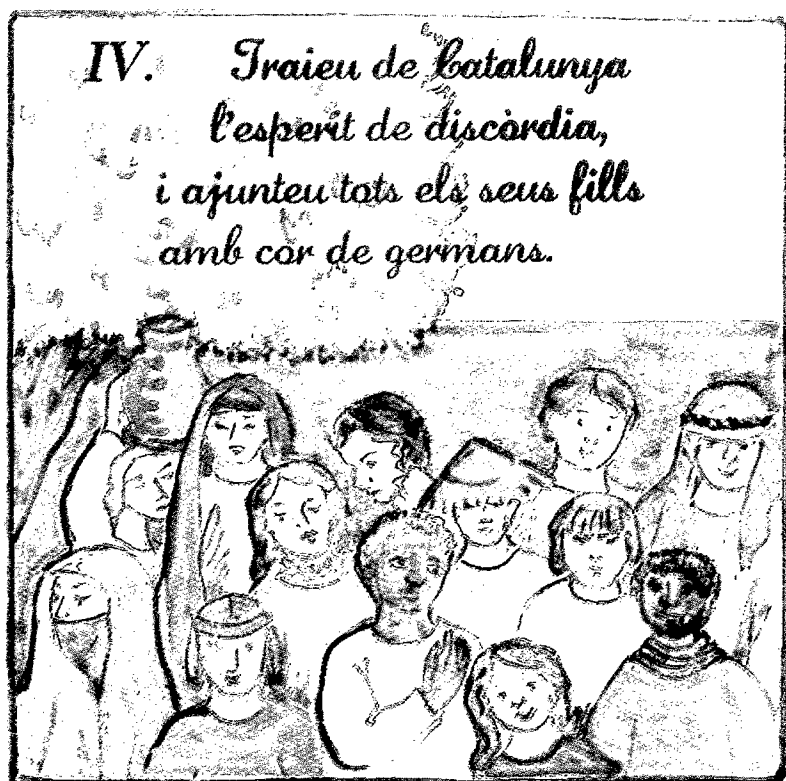
Informació i comandes:

Pedra i Fil

J. Anselm Clavé, 9

08190 Sant Cugat del Vallès

Telèfon/Fax: 936 747 807

Barcelona

La residència Roca i Pi, al servei dels avis de Badalona

■ S'inicia el nou curs amb importants millores i reformes a les instal·lacions

BADALONA.—La fundació privada Llegat Roca i Pi és una residència per a gent gran situada al barri de Bufalà de Badalona i atesa per les germanes Carmelites de Sant Josep. Cada any celebren amb un dinar de germanor el nou curs, però aquest 16 de setembre ha estat diferent. El motiu de la celebració especial són les obres de millora i reforma del centre.

Han remodelat l'edifici antic, una fàbrica tèxtil del segle passat, que pel seu valor arquitectònic no pot ser enderrocat. S'està acabant de construir una nova cuina i una bugaderia, s'han millorat les calderes i s'està fent una nova residència per a les religioses que no podien ser més per manca de lloc. D'altra banda la residència compta ja amb un espai per a centre de dia que es posarà en funcionament un cop es tinguin les llicències.

Al dinar de germanor d'aquest any, hi van assistir Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i Antoni Comas,

Foto: Gemma Morató

La Gna. Adoración és una de les religioses que atén els avis.

conseller de Benestar Social de la Generalitat. Els dos van destacar la gran tasca que realitzen les germanes i el personal de la residència amb els 80 avis que hi viuen, alguns amb una salut molt minvada. Malgrat això gaudeixen de molt bona atenció i d'un entorn agradable, ampli, ple de llum i amb força espais verds.

Mn. Andreu Pascual, rector de la parròquia de Santa Maria i patró de la fundació està molt content de les reformes i ja pensa en projectes futurs. Un d'ells, i prou interessant, és la creació d'habitatges tutelats. «Ara calen subvencions, però la il·lusió ja hi és perquè tot és poc per a la gent gran», afirma el rector. (C.C.)

Vocació per als més necessitats

Vicenç Roca i Pi, baró de Marmellà, va néixer a Barcelona l'any 1780 i després d'una intensa tasca de caritat al barri de Gràcia de Barcelona es va traslladar a Badalona el 1837 on va continuar atenent els més necessitats, fins al 1852, any en què va morir.

El 1842, Roca i Pi va fer testament on llegava tots els seus béns als més pobres, desvalguts i malalts, això sí, que estiguessin domiciliats a Badalona. És per això que encara actualment el Llegat Roca i Pi està al servei dels avis badalonins.

Vicenç Roca i Pi va encomanar al rector i al vicari de la parròquia de Santa Maria de Badalona i a l'hereu de la família Rosés, amb la qual tenia una estreta amistat, el compliment dels seus desitjos. Continuen vigents els designis del baró i actualment Mn. Andreu Pascual i Mn. Francesc Garcia, rector i vicari de Sta. Maria, aquest últim també rector de Sant Jaume del barri del Gorg de Badalona, i Josep Maria Rosés, descendent de la citada família, són els patrons de la fundació.

La comunitat de Sant Egidi: 31 anys de pregàries i accions

BARCELONA.— Amb una Eucaristia d'acció de gràcies presidida pel cardinal-arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, la comunitat de Sant Egidi va celebrar el seus 31 anys de vida al costat dels més pobres i debils de la nostra societat. Unes 400 persones es van aplegar el 28 de setembre passat a la parròquia de la Mare de Déu del Carme per pregar per aquesta comunitat de laics: homes i dones de pau que amb l'Evangeli com a model van construir el Regne de Déu.

La comunitat de Sant Egidi va néixer a Roma el 1968. Un grup de joves al voltant d'Andrea Riccardi van començar a resar junts i a descobrir el compromís i la responsabilitat que tenien vers els marginats. Vida de pregària i servei són els

dos eixos pilars de l'experiència eclesial de la comunitat de Sant Egidi. Els seus membres són, parafrasejant Karl Barth, laics que viuen amb la Bíblia en una mà i el diari a l'altra, és a dir, que es deixen il·luminar per la paraula de Déu i viuen tocant de peus a terra, escoltant el clam dels oprimits i anant a l'auxili dels necessitats.

Des del 1986 està reconeguda pel Vaticà com una Associació Pública de Laics. La comunitat, que pren el nom de l'església de Sant Egidi de Roma, compta amb uns vint mil membres arreu. Totes les comunitats comparteixen la mateixa espiritualitat: a la llum de l'Evangeli es confronten amb els signes dels temps propis dels seus ambients. A Barcelona i Manresa van néixer el 1989 d'entre un grup de joves universitaris.

Escola de l'Evangeli

Jaume Castro, responsable de la comunitat de Barcelona, explica que entre els seus membres hi ha una mica de tot: joves, ancians, pobres i rics. Molts, i de forma diferent, formen part d'aquesta xarxa d'amistat. Han escollit els carismes de la comunitat, però són laics que viuen com tothom: treballant i amb responsabilitats familiars i socials. Cinc dies a la setmana es reuneixen a dos quarts de nou del vespre a la capella de Sant Llützer per pregar i agafar forces per a les seves activitats quotidianes. Tenen centres de reforç escolar i «escoles de l'Evangeli», on fan una feina d'evangelització al barri de la Mina i al Raval. Acompanyen els malalts de la sida als hospitals i presons. També cada any fan una pregària en memòria de tots aquests malalts que ens han deixat. Estan al costat de les persones grans, promouen iniciatives d'ajut i sensibilització per al Tercer Món. Durant l'any també organitzen pregàries i trobades que afavoreixen la pau i el diàleg interreligiós. Tampoc podem oblidar una de les seves lluites més constants arreu del món: la campanya per la moratòria de la pena de mort l'any 2000. En aquest sentit van organitzar un acte juntament amb Amnistia Internacional el 27 de setembre al

cementiri de Collserola, per recordar el vint-i-quatre aniversari de les últimes execucions a l'Estat espanyol.

Una lluita constant a favor de la vida, a favor de l'home i de la no-violència. Una lluita constant a favor de la pau, que Joan Pau II va promoure a Assís el 1986 en aquella històrica trobada interreligiosa per la pau. A aquella trobada han anat seguint altres jornades de pregària amb la convicció que les religions són la força de la pau.

Jaume Castro que ha estat aquest estiu amb un grup de vint persones en un camp de refugiats d'Albània, explica com a través de lligams personals i d'una peculiar «diplomàcia de l'amistat», la comunitat és propera en terres i països que sofreixen per la guerra o per situacions polítiques injustes. L'exemple més emblemàtic és l'acord de pau firmat a Roma el 4 d'octubre del 1992, que va posar fi a una sagnant guerra civil a Moçambic.

Molts altres contactes de treball per la pau al Sudan, Angola, Algèria, Guatemala (signatura del protocol de reiniciació de negociacions entre el govern i la guerrilla) etc., il·lustren les possibilitats d'una comunitat que s'apropa al tercer mil·lenni amb la responsabilitat de renovar-se espiritualment per construir un món més evangèlic.

Glòria Carrizosa Servitje

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalscenties. Poques places.

Tel. 934 274 453

Urgell

La font del Dr. Tarrés llueix tota restaurada

■ Els voltants de l'ermita de Sant Gil han estat netejats i renovats

NÚRIA.— El 8 de setembre passat vam poder veure la font dedicada al Dr. Pere Tarrés tota renovada, polit el seu voltant amb lloses blanques i herba verda. Una font que es va erigir just un any després

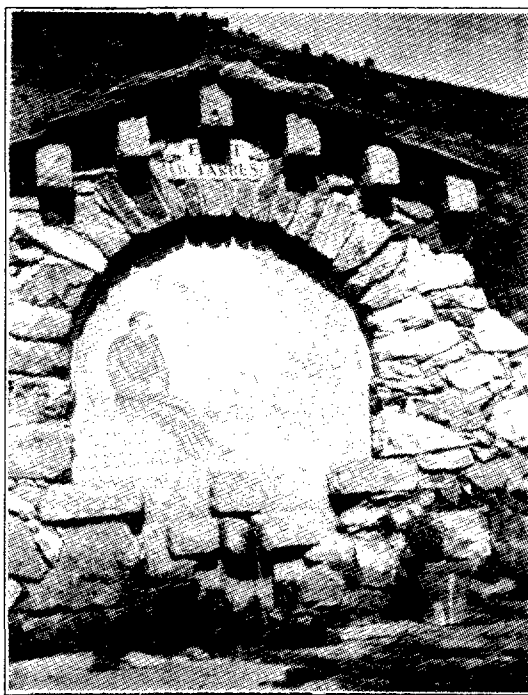
de la mort del doctor Tarrés, en record seu, a la vall de Núria, ben a prop de l'ermita de Sant Gil. Tots els amics i els treballadors del santuari van tenir la iniciativa i es van afanyar en la realització de l'obra.

Pere Queraltó, artista sarrianenc i amic del Dr. Tarrés, és qui la va plasmar. Va buscar el lloc més adequat, d'acord amb el capellà-custodi, i van escollir un vessant de la muntanya a redós de l'ermita. En el treball tots van ajudar l'artista que tenia els projectes dibuixats en uns fulls oberts sobre unes pedres. Poc a poc s'anava veient com la font anava prenent forma. Estava feta de pedra viva de la mateixa muntanya que tots anaven portant seguint les seves orientacions. A vegades deia: «Porteu-me'n de blanques, un xic rovellades», perquè el petit xaragall que baixa de Finestrelles deixa la pedra amb besllums daurats, ja que l'aigua és ferrosa.

Un cop acabada la construcció va venir l'hora de fer l'esgrafiament amb el dibuix del recordat Dr. Tarrés. Queraltó el va treure d'una fotografia que li havien fet l'any 1947, al petit tossal de la mateixa vall, i que en deien la muntanyeta, quan malalt de cansament es refeia a Núria, i havia arribat amb esforç fins aquell punt on assegut mirava la vall. És una bonica fotografia que el retrata contemplant el santuari de la Mare de Déu. L'artista el va envoltar de liris i cardots que volien

recordar la seva vida tan blanca i sacrificada; i també de les seves flors preferides de la vall que són aquelles petites i blanques d'una sola tija i d'una sola fulla que creixen prop de l'aigua quan cau silenciosa pels camins. Hi va adjuntar unes paraules que s'havien trobat escrites, molt adients per deixar-les gravades: «La cançó de l'aigua i la seva transparència pura us ajudi a lloar el Creador.»

El dia 8 de setembre de l'any 1951 va ser inaugurada en presència del bisbe d'Urgell i de Mons. Hervàs de Mallorca que aquells dies es trobava a la vall. Una gran gentada es va aplegar al voltant de la nova font, hi destacaven les Núries que celebraven la seva onomàstica i que eren les portadores de la imatge de la Mare de Déu que en processó havia sortit del santuari fins a arribar a la cova de dins l'ermita de Sant Gil on segles abans havia estat trobada. Mn. Ricard Penina va explicar que aquella font s'havia dedicat al Dr. Tarrés perquè era pelegrí de Núria i tan

La font dedicada al Dr. Tarrés.

devot de la Mare de Déu, com ho han estat tots els sants.

Però la font, que era tan bella, amb el temps va deixar de rajar i molt aviat també als que no els agrada la netedat i la bellesa

van començar la seva tasca bruta, primer ratllant unes lletres, després llançant algun cop de roc que desfigurava l'esgrafiament i profanant el seu rostre; i seca, deixada i bruts els seus entorns, la font feia tristesa, i encara que era un homenatge, ho era trist i buit de bellesa. El que havia estat fet amb tant d'amor restava sol i silenciós sota el cel tan blau de Núria.

Enguany, quaranta-vuit anys més tard, el dia 8 de setembre, festa de les mares de déus trobades hem vist la font renovada, més ben dit, hem sentit el cant de la seva aigua, polit el seu voltant amb lloses blanques i herba verda. Els entorns de l'ermita de Sant Gil han estat netejats i renovats. L'ermita ha recuperat la formosor que tenia al segle XVII quan va ser restaurada. Tot aquell indret de la Vall de Núria ha pres nova vida. També la font ha tornat a reviu. Quan les Núries, com cada any, passaven al seu costat portant la Verge a l'ermita de Sant Gil, el Dr. Tarrés que era tan fervorós devot de Maria, ell que a les seves estades a Núria s'havia estat tantes estones vetllant a la «Flor de la vall» ha semblat somriure feliç. Els liris i els cards estan als seus peus i les petites flors blanques continuaran vora seva, i ell no es cansarà pas de lloar Déu i dir-nos: «La cançó de l'aigua i la seva transparència pura us ajudi a lloar el Creador.»

Mn. Francesc Raventós

BARCELONA

Primera Trobada del Fòrum d'Organitzacions Catòliques d'Adults

BARCELONA.— La primera trobada del Fòrum d'Organitzacions Catòliques d'Adults de l'arquebisbat de Barcelona se celebrarà el 2 d'octubre a la Casa d'Exercicis de Sarrià. Aquest fòrum és la plataforma de les associacions de catòlics de la diòcesis, i aquesta trobada, que es pot considerar com a preparatòria per a l'any Jubilar del 2000, vol ser un espai de germanor, comunió i reflexió per als membres del centenar d'associacions i moviments laicals que en formen part.

Segons ha manifestat el seu president, Josep Lluís Fernández Coll, representant a la plataforma del moviment Vida Creixent, la principal finalitat del fòrum és «procurar que, a partir del carisma i de les particularitats de cadascuna de les associacions i organitzacions

que configuren el fòrum, hi hagi un sentit d'Església local». En aquest sentit, la primera trobada vol afavorir una reflexió col·lectiva, centrada en el tema *Els laics en l'Església i el món*, que pronunciarà el doctor Francesc Torralba. Després es treballarà en grups la realitat actual dels diversos moviments i els seus projectes de futur. La trobada finalitzarà amb una Eucaristia presidida per Mons. Joan Carrera.

El cardenal Ricard M. Carles tot i que no podrà assistir a aquesta primera trobada, ja que serà a Roma per participar en el Sínode especial dels bisbes sobre l'Església a Europa, en una carta que ha escrit qualifica de «molt important la tasca que duen a terme per promoure la comunió entre les organitzacions catòliques d'adults en la vivència de la fe i en el treball de l'Església i en el món». (C.C.)

El cardenal Carles, amb els malalts, a Lourdes

BARCELONA.— El cardenal Ricard Maria Carles va acompanyar l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes en un nou pelegrinatge amb malalts a Lourdes del 18 al 22 de setembre. Mons. Carles va presidir la celebració de l'Eucaristia internacional el 19 de setembre, a la basílica de Sant Pius X de Lourdes.

A més de les tradicionals celebracions del viacrucis, l'eucaristia a la gruta i a l'església de Santa Bernadette, la processó de les torxes i la proclamació de la Paraula de Déu a les piscines, també es van fer diverses reunions amb els pares que acompanyen els seus fills malalts i amb infermeres i els *brancardiers* que els ajuden. També es van fer dues conferències per als pelegrins, la primera a càrrec del cap dels serveis mèdics de l'Hospitalitat, Miquel Rovirosa sobre *Cures pal·liatives, una resposta a l'eutanàsia*, i la segona sobre el sentit del pelegrinatge i de Lourdes, per part del bisbe auxiliar de Barcelona Joan Enric Vives. (C.C.)

TARRAGONA

Jaume Gené, un nou prevere per a l'arxidiòcesi

TARRAGONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, el diumenge 19 de setembre, va conferir el sagrament de l'orde sacerdotal al diaca Mn. Jaume Gené Nolla, en la que va ser l'última ordenació sacerdotal del mil·lenni a l'arxidiòcesi. Mn. Gené, nascut el 1972, esdevé un dels preveres més joves de Tarragona. Mn. Gené fins ara era diaca adscrit a les parròquies de Falset, de la Torre de Fontaubella, de Pradell de la Teixeta i de Bellmunt del Priorat. (C.C.)

Lleida

La Fundació Verge Blanca defensa l'activitat de l'Església en el camp de l'esplai

LLEIDA.— «No és el temps que ha de ser lliure sinó l'home qui ha de ser lliure en tot el seu temps», afirma **Paquita Arturo, presidenta de la Fundació Verge Blanca, entitat de la diòcesi que té com a objectiu el servei**

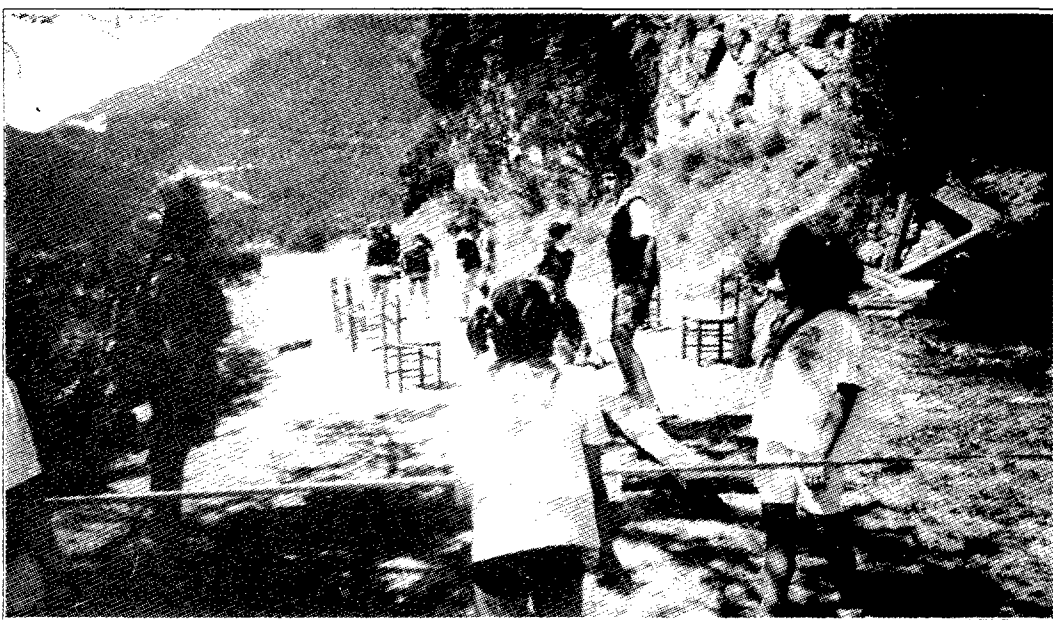
a tota la societat en el camp de l'educació integral en l'esplai d'infants, de joves, d'adults i de la tercera edat, tant de les accions de voluntariat com de l'àmbit professional.

Aquesta fundació aplega el Servei de Colònies de Vacances, l'Escola de l'Esplai de Lleida i els Centres d'Esplai Cristians. La seu de la fundació està ubicada a l'avinguda de Blondel número 11 de Lleida. En la tercera planta comparteixen instal·lacions les tres branques de la fundació que aquest mes de setembre han iniciat les seves activitats per al nou curs.

L'Escola de l'Esplai té programats dotze cursos monogràfics de formació d'educadors en el marc del temps lliure, la intervenció socioeducativa i l'animació sociocultural tant en el camp professional com en el del voluntariat. El seu projecte educatiu es caracteritza per considerar el temps lliure com «un moment privilegiat per fer una educació integral que abasti totes les dimensions de la persona i doni orientació i sentit global a la seva vida», assenyalava la presidenta de la fundació.

La branca de Centres d'Esplai Cristians agrupa 16 centres, que van des de les Colònies Claver, passant pels esplais Sant Jaume, Sant Pau o Santa Maria de Gardeny, a l'Equip de Campaments, Colònies l'Anunciata entre altres. Tots ells són centres cristians i tenen un projecte educatiu comú. Aquest estiu s'han fet activitats amb 800 infants mitjançant torns de colònies, rutes i tres intercanvis internacionals.

Paquita Arturo defensa que l'Església ofereixi aquests serveis i espais ja que segons ella ha d'ajudar que la formació de la persona sigui el més integral possi-

Uns 700 infants han anat de campaments.

ble. «L'activitat que l'Església realitza en el camp de l'esplai no és una simple suplència, sinó una acció que deriva de la seva mateixa missió evangelitzadora. L'Església es fa present en el món del lleure com a resposta a unes necessitats concretes de les famílies, de la mateixa societat i de la comunitat cristiana. La diòcesi, l'arxiprestat, les parròquies, moviments i altres institucions d'Església que fan alguna tasca o tenen centres d'esplai han d'integrar aquestes realitats educatives en els plans pastorals respectius, perquè els seus membres tinguin la possibilitat de rebre el missatge de l'Evangeli i no els manqui el suport i l'ajut de tota la comunitat», afirma la presidenta de la fundació Verge Blanca.

Jordi Curcó

700 infants de campaments

Una branca de la fundació és el Servei de Colònies de Vacances creat l'any 1958 amb una clara finalitat educativa i de servei a les colònies d'estiu. Uns 700 infants, entre aquests un grup de 45 nois belgues, han anat de campaments aquest estiu amb el Servei de Colònies de Lleida, que gestiona les cases de colònies Verge Blanca a Llesp, i la casa de colònies i campament de Mònt Sant a Vilaller. Totes aquestes instal·lacions estan adequades per fer-hi estades d'hivern, convivències i estades familiars. El Servei de Colònies també gestiona camps de treball per a joves i ofereix el servei d'assegurances i transport als qui ho sol·liciten.

Certamen de l'Acadèmia Mariana dedicada a la Mare de Déu de Loreto

LLEIDA.— L'oratori de l'Acadèmia Mariana de Lleida, seu de la patrona de la ciutat, la Mare de Déu de l'Acadèmia, coneguda popularment com a Verge Blanca, acull durant aquests dies la tradicional novena de preparació a la seva festa, el 2 d'octubre.

Aquesta original i única institució acadèmica i mariana, va ser fundada l'any 1862 i té com a principal objectiu la glorificació de Maria mitjançant les arts i les lletres. És per aquest motiu que coincidint amb la festa de la seva patrona se celebra un acte literari marianista en honor d'una advocació que varia cada any. Enguany el certamen marianista està dedicat a la patrona de Llardecans, la Mare de Déu de Loreto, a la comarca del Segrià. La convocatòria dels premis de prosa i poesia del certamen es van publicar en aquest setmanari.

Els actes religiosos en honor a la patrona de Lleida tindran lloc el 2 d'octubre a les vuit del vespre, amb una missa solemne presidida pel bisbe de Lleida, Ramon Ma-

lla, en l'oratori de la patrona. Però els actes centrals se celebraran el 3 d'octubre. A dos quarts de deu del matí hi haurà una solemne concelebració a la seu de l'Acadèmia Mariana presidida pel bisbe Ramon Malla i concelebrada pel rector de Llardecans, Mn. Daniel Gómez, i els tres sacerdots diocesans Josep Miarnau, Jordi Pardell i Jordi Piñol i un claretà, el P. Agustí Miarnau de la comunitat de Montgat, tots ells fills del poble. La missa serà cantada per la coral de la parròquia de Llardecans.

Finalitzada la celebració, a les 11 del matí al Teatre Principal de Lleida s'iniciarà el certamen amb un recital de cançons a càrrec de la soprano lleidatana Rosa Tamarit, i a les 12 tindrà lloc el certamen literari amb el discurs del president de la Diputació de Lleida, Josep Grau, que actuarà com a mantenedor del certamen. Finalment es farà el lliurament del premi de Prosa i de la Flor Natural i altres premis de poesia que conformen el certamen literari d'enguany, en honor de la Mare de Déu de Loreto. (J.C.)

Una lleidatana professa en les Germanes de la Caritat

LLEIDA.— La jove lleidatana Ester Sánchez Muñoz, que havia estat alumna del col·legi Santa Anna, va professar com a religiosa de la congregació de les Germanes de la Caritat de Santa Anna, juntament amb quatre joves més durant una solemne Eucaristia celebrada el dia de la festa de la Nativitat de Maria, a l'església del noviciat i sepulcre de la fundadora i beata Mare Ràfols a Saragossa.

La germana Ester ha estat destinada a la comunitat de la Clínica del Pilar de Barcelona. (J.C.)

**EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ**

**EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.**

T2000

**Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!**

Joventut

Aquesta plana ha estat elaborada pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Illes (SIJ)

La Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears al servei dels joves

Unes línies bàsiques:

Amb motiu de la celebració de l'Aplec de l'Esperit el 31 de maig de 1998 a Vilafranca del Penedès, es va fer el relançament de la segona edició de la Proposta de Pastoral de Joventut.

Signada l'any 1987 pels delegats diocesans de Pastoral de Joventut i pels consiliaris d'un bon nombre de moviments de joventut de les diòcesis de Catalunya i Balears, cal destacar que va ser el resultat d'un treball de comunió i de cooperació eclesial dels signants del document i de molts cristians compromesos en la formació de la joventut.

Novament en parlar avui de la Proposta estem dient principalment dues coses:

Sentim la urgència i el deure d'anunciar i proclamar la bona notícia als nostres joves, per mitjà d'una clara acció evangelitzadora i eclesial, i ho volem fer des d'una seriosa i compromesa comunió pastoral que ens exigeix madurar moltes de les nostres actituds.

Evidentment aquesta nova edició recull propostes sorgides del Concili Provincial Tarraconense, del Sínode de Mallorca i de l'Assemblea diocesana de Menorca.

Un destacat dels continguts

Els quatre punts bàsics de la proposta són:

- L'atenció als joves i a la seva realitat
- La centralitat del misteri de Jesucrist
- L'arrelament en la comunitat eclesial
- Una espiritualitat encarnada

L'acció pastoral ha de ser capaç d'atendre els joves des de la realitat que ells viuen. És important no caure a fer dels joves l'objecte de sol·licitud de l'Església, sinó que han d'esdevenir protagonistes de l'acció evangelitzadora i de la renovació social (ChL 46).

S'ha d'ajudar els joves a obrir-se i implicar-se al món que els toca viure, acompanyar-los a ser protagonistes de la seva pròpia vida, testimoniant Jesucrist.

Centralitat de Jesucrist

L'acció pastoral ha de partir de la realitat dels joves, però sempre amb l'objectiu d'acompanyar-los en la fe amb Déu. Per això la centralitat del Misteri de Jesucrist és la clau de volta de l'acció pastoral. El jove ha de poder trobar en Jesús, el Crist, la realització de les aspiracions més nobles i pregoneres de la humanitat.

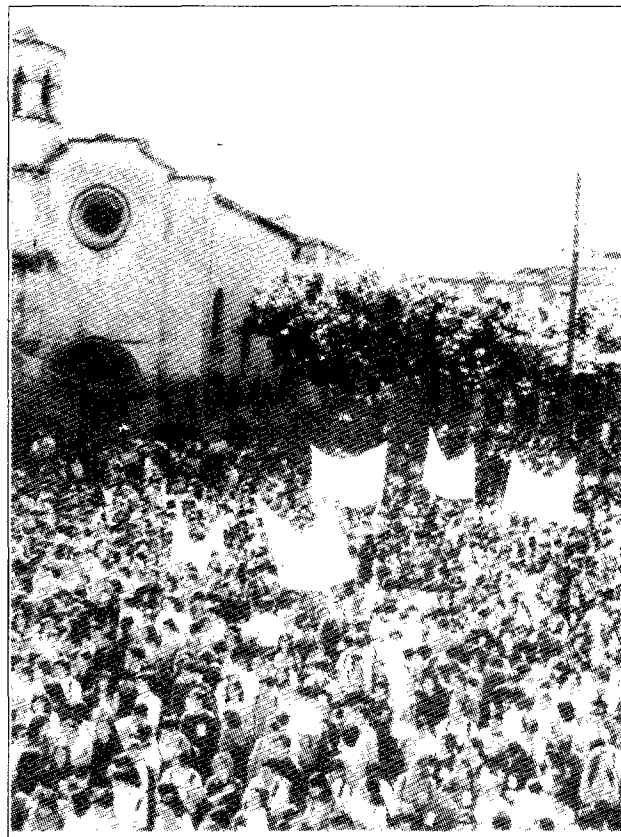
Es tracta, per tant, de presentar Jesucrist als joves no purament des de l'atractiu que representa com a ideal humà, sinó en tota la seva dimensió de misteri, vivint en l'Església i en la vida de les persones. Cal preparar els joves per al coneixement i adhesió a la persona de Jesucrist. I, des de l'evangeli, impulsar-los a construir el seu ser persona, i contribuir a la construcció de la societat. Això vol dir, per tant, acompanyar-los perquè siguin capaços de viure l'evangeli en la pròpia persona i en el seu ambient, en tots els àmbits on es mou i viu.

La pastoral parteix de l'Església i ha de portar a la construcció d'una Església de comunió i missió. Cal vetllar per formar en els joves una bona i sana eclesialitat. Tal com ho tenim expressat a Ef 3:6: «Déu vol que en Jesucrist, per l'Evangeli, tots els pobles tinguin part en la mateixa herència (que rebem del poble d'Israel), formin un mateix cos (el cos de Crist que és l'Església) i comparteixin la mateixa promesa (el Regne de Déu).»

Per això cal potenciar els moviments, perquè són un espai privilegiat on el jove va descobrint la dimensió comunitària de la fe i va fent progressivament experiència d'Església local i, des d'ella i per ella, de l'única Església del Crist.

Una espiritualitat encarnada

L'acció i el testimoni han d'anar units a la contemplació i celebració de la fe. Que la vida segons l'Esperit ha de partir de la vida i ha de tornar a la vida. És a dir, no ha d'estar deslligada de la vida de les realitats concretes, sinó

que les ha de judicar a la llum de l'Evangeli per a una progressiva conversió personal i per esdevenir autèntics testimonis de Crist.

Per això, d'una manera especial dins els moviments i grups de joves, és necessària la presència del consiliari o animador de la fe, com aquell adult en edat i en la fe, que és vitalment present en el procés educatiu del jove, fent camí amb els mateixos joves. Ell ha d'ajudar a interrogar-se i a valorar els fets, situacions i accions en cada moment. Ha d'ajudar a aprofundir i celebrar la fe en Jesucrist, i a viure-la comunitàriament.

Així doncs, aquesta proposta dibuixa les línies de treball per al Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Balears (SIJ).

Treball per al curs 1999-2000

La formació dels animadors

Després d'un treball de reflexió i de recull de les diferents experiències diocesanes pel que fa a la formació dels animadors i amb la voluntat de respondre a la petició del CPT: *assegurar la formació dels animadors i consiliaris dels joves mitjançant un programa global i sistemàtic*, i a les conclusions de l'Assemblea diocesana de Menorca i el Sínode de Mallorca, el SIJ ha elaborat un temari comú per preparar joves adults per a la Pastoral de Joventut. Aquest curs, donat que vol ser una oferta diocesana dirigida als joves que es volen preparar per treballar en la Pastoral de Joventut, l'ofereixen les Delegacions diocesanes de Pastoral de Joventut.

El temari consta de tres blocs:

Bloc I: Aproximació al fet juvenil

Objectiu del bloc: ajudar a interpretar críticament i pastoralment la realitat humana actual per descobrir-hi possibilitats d'incidència evangelitzadora.

Bloc II: Els continguts bàsics de l'evangelització

Objectius del bloc: presentar els continguts bàsics de l'evangelització, des de l'òptica d'un procés d'evangelització amb joves i prenent com a eix central l'encontre entre Déu i la persona humana.

Ajudar els animadors a percebre la unitat dels diferents elements de la fe i el seu esquema fonamental, de manera que puguin comprendre i donar raó del missatge cristià. Esquema global: Déu, el Pare, que és invisible a la mirada humana, es dona a conèixer en una història que culmina en Jesucrist, mort i ressuscitat, i es comunica als homes per l'Esperit Sant, que Jesucrist ens dona de part del mateix Pare. L'Esperit fa arribar a tots els homes, reunits en l'Església, la nova vida de Déu, com a primícia d'una nova humanitat (el Regne de Déu).

Bloc III: Evangelitzar educant

Objectius del bloc: donar elements metodològics per dissenyar i realitzar projectes o itineraris d'educació en la fe, en línia evangelitzadora, emmarcats en una pastoral juvenil més àmplia (Proposta Pastoral per Catalunya i les Illes) i amb un estil i eines de l'animació.

Una mirada atenta als nostres joves

Enguany des del SIJ ens proposem, també, un treball d'aproximació a la realitat juvenil que tenim en els nostres grups, moviments, parròquies, escoles... per tal de poder revisar la nostra oferta pastoral als joves.

Els universitaris, objecte d'evangelització

■ El Centre Cristià dels Universitaris va celebrar el curs passat els vint anys de la seva fundació

Són molts els universitaris que any rere any es donen cita a Barcelona per estudiar en alguna de les seves cinc universitats. La Universitat, però, en moltes ocasions no reuneix les millors condicions per créixer com a persona. Amb l'afany de ser un espai obert i d'acollida per a aquells universitaris

que volen buscar respostes a les seves inquietuds, neix el 1978 el Centre Cristià dels Universitaris. Després de vint anys, aquesta entitat no governamental creada per l'arquebisbat de Barcelona continua sent avui un important instrument d'evangelització.

Arribar a l'etapa universitària gairebé sempre suposa un gran canvi per als adolescents. S'entra en un període en què el jove comença a assumir certes responsabilitats i a encaminar la seva vida en una o altra direcció. Els referents que s'agafen llavors poden marcar tota una existència. Per aquesta raó, els joves universitaris han de ser objecte important de l'evangelització. Així almenys ho ha cregut l'Església en els últims temps, en què s'ha anat elaborant una pastoral dedicada particularment a universitaris.

Qui va ser arquebisbe de Barcelona, el cardenal Jubany, en col·laboració amb Mn. Antoni Matabosch, també va entendre, ja fa més de vint anys, que calia obrir a Barcelona un espai físic d'acollida per atendre aquells joves, sobretot universitaris, que no entraven ni a la via parroquial ni a la dels moviments. L'Església sortia a la trobada d'un sector de població molt particular, amb inquietuds a les que no podien donar resposta, però que no acabava d'encaixar en cap de les possibilitats que fins llavors oferia l'Església. D'aquesta manera naixia el Centre Cristià dels Universitaris (CCU), sense ocultar la seva clara confessionalitat, però obert a qualsevol jove que s'hi volgués adherir.

Més de 100 voluntaris

En uns inicis difícils, tres adults es van fer càrrec del centre, encara que aviat van veure clarament que havien de ser els mateixos joves els que se'l fessin seu. Els mateixos universitaris usuaris del local havien d'assumir tasques de coordinació i de preparació de les activitats que es fessin. Tanmateix, un petit equip de professionals sempre els ha donat suport i continuïtat. Actualment tres persones tre-

ballen a temps complet al CCU, mentre una ho fa a temps parcial. La força del centre resideix en els voluntaris, uns 115, encara que el nucli més actiu sol ser d'unes 40 o 50 persones. Organitzats en equips, ells són els encarregats d'elaborar el gruix de les activitats, mentre els professionals es dediquen més a tasques administratives.

Un dels objectius del CCU, a més a més de tractar-se d'un lloc idoni per a la reflexió i el diàleg universitari, és aconseguir que els joves se sentin útils oferint coses als altres. La directora del centre, Eulàlia Mas, té clar que «tota activitat del CCU no és exclusiva per als seus membres, sinó que ha d'estar oberta a altres joves i adults, ja que només sortint d'un mateix i mirant per als altres, es pot créixer com a persona». La universitat és també terra de missió, i això és una cosa, assegura Mas, que no és fàcil de fer entendre als joves. L'esforç, tanmateix, no és en va, i els que ja fa anys que estan vinculats al centre adverteixen canvis forts en la gent que hi passa.

Eulàlia Mas reconeix que la cultura universitària es troba molt blindada amb el tema de la fe, però que no és un problema dels estudiants, sinó dels estaments. Els universitaris cada vegada es fan més preguntes, i en trobar-se sense *a priori* ideològics, estan disposats a escoltar. L'acollida que es faci de les seves inquietuds és, doncs, molt important, i una de les funcions del CCU. En els estaments docents i rectorats és on el blindatge es fa més estricte. Els seus membres formen part d'una generació que mira amb molt de recel la introducció dels temes de teologia i pastoral a les universitats. També depèn aquest recel de cada universitat, i a vegades, els centres més aparentment laics es mostren més oberts i receptius, com és el cas de la Universitat Autònoma de Barcelona.

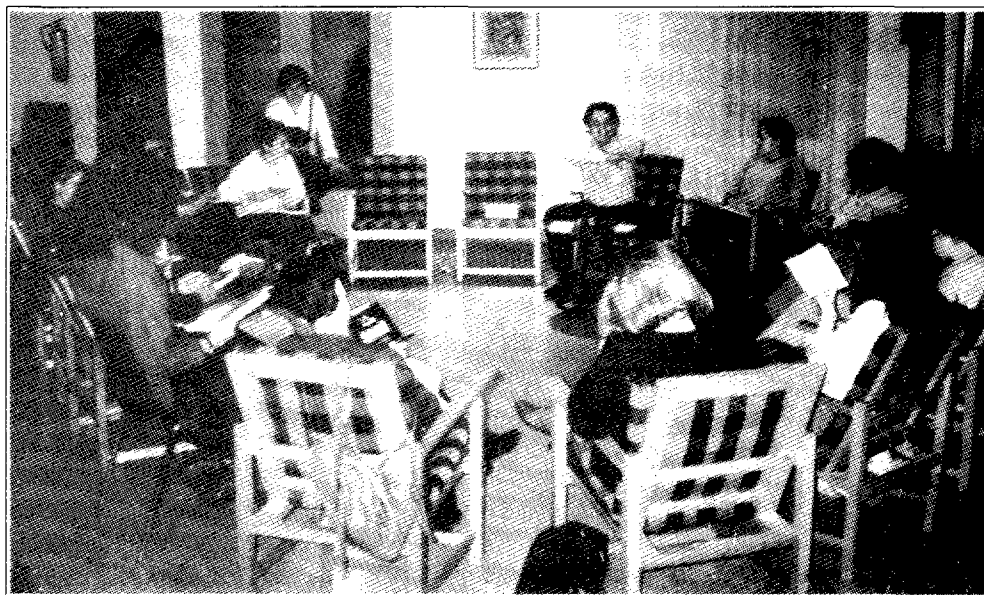
Com a centre d'acollida, el CCU està obert a tothom, però això no treu que assumeixi un marcat accent confessional cristià i un to clarament universitari. Són dos llistons que no s'han d'abaixar, ja que com adverteix Mas, són dos dels

pilars fonamentals de l'entitat. Totes les tertúlies, conferències, concerts, o activitats del tipus que sigui, han de conservar un alt nivell cultural, així que no val qualsevol cosa. De fet, s'intenta arribar als joves des de les gran preguntes que la cultura formula en l'àmbit universitari. Igualment, no s'abandona la pràctica religiosa, diàriament se celebren al CCU les vespres, i els diumenges a la tarda se celebra l'Eucaristia a la parròquia dels Àngels juntament amb els membres del nou Centre Cristià per als Universitaris i també professionals de Balmes-València.

La decisió de celebrar l'Eucaristia en una parròquia ha estat recent. Molts creien veure incompatibilitats entre la parròquia i moviments com el CCU, però res més lluny de la realitat. Eulàlia Mas els veu perfectament compatibles, i més sabent que «aquest és un lloc de pas, que els ha de portar més tard a la feina en moviments concrets o en parròquies».

El CCU és un instrument més d'evangelització, creat davant d'unes necessitats concretes de la societat, i que al llarg de més de vint anys ha anat responenent a les expectatives. La seva directora actual, Eulàlia Mas, va ser l'últim nomenament d'un laic per a tasques pastorals del cardenal Jubany. Més tard, Mons. Carles la confirmaria en el seu lloc on havia arribat després de treballar molts anys amb l'actual delegada de Pastoral Universitària, Llum Delàs. Per a Mas, el CCU i la seva gran tasca d'acollida és també «una forma de transmetre Crist, sense complexos i de forma espontània».

Samuel Gutiérrez

Una de les tertúlies preparades pel CCU.

CCU
CENTRE CRISTIÀ DELS
UNIVERSITARIS
C/ VILLARROEL, 81
08011 BARCELONA
TEL. 933 233 368
FAX 934 546 890
e-mail: ccu@pangea.org

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Descobrir l'actualitat de sant Tomàs d'Aquino

■ La SITA presenta les actes del seu últim congrés internacional

BARCELONA.— La SITA (Societat Internacional Tomàs d'Aquino) celebra cada cinc anys un congrés internacional. Aquesta és la seva activitat fonamental. No obstant això, la vida de la SITA es nodreix d'una sèrie de seccions locals que s'apleguen en grups d'estudi, organitzen conferències i editen publicacions sobre el pensament de sant Tomàs. L'1 d'octubre la SITA presenta a Barcelona les actes del seu últim congrés, celebrat el 1997.

La SITA va néixer el 1977 com a conseqüència d'un congrés celebrat a Gènova i Barcelona. Per iniciativa del llavors cardenal Karol Wojtyła es va crear una societat per estudiar i aprofundir en el pensament de sant Tomàs d'Aquino: «La SITA no és una associació exclusivament per a intel·lectuals, sinó per a persones interessades per la vida i la doctrina de sant Tomàs. Ell era un teòleg i atreu teòlegs. Té una profunda filosofia i atreu filòsofs. No obstant això, va viure la recerca de la veritat de tal manera que tot aquell que se sent atret per la veritat troba en sant Tomàs un model. La societat està formada per persones molt diverses», matisa Enrique Martínez, secretari general de la societat.

La SITA està organitzada en diferents seccions repartides arreu del món (recentment s'ha fundat una secció a Mèxic). És una associació al servei de l'evangelització i el seu objectiu és «difondre el pensament de sant Tomàs i dialogar amb el món contemporani per actualitzar el seu missatge, que continua tenint molta vigència, com ens recorda Joan Pau II en l'encíclica *Fides et ratio*», comenta Martínez.

Aquesta actualitat de sant Tomàs d'Aquino es pot veure sobretot en tres punts, assegura el secretari general de la SITA. Així, destaca la seva doctrina sobre l'home,

perquè per al sant, explica Enrique Martínez, «tal és l'ésser que té l'home que és algú digne»; el seu concepte de veritat, «atès que té la capacitat d'arribar a la veritat sobre l'ésser i no quedar-se en simples aparences», i la seva noció de felicitat, segons la qual «posa tota la vida humana al servei de la felicitat, que ell explica que s'aconsegueix amb la contemplació de Déu».

De cara al tercer mil·lenni, la SITA té grans expectatives: «En aquest sentit, el Sant Pare ens exhorta i encoratja a fer una tasca molt urgent en el nostre món, perquè la doctrina de sant Tomàs pot tenir una gran actualitat i nosaltres, modestament, estem intentant col·laborar en aquesta línia», afirma Martínez.

Una mostra de la vigència del pensament de sant Tomàs tindrà lloc l'1 d'octubre a la Balmesiana: la presentació de les actes del IV Congrés de la SITA, celebrat el 1997 amb el tema *El problema de l'home i el misteri de Jesucrist*. L'acte, que estarà presidit per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, anirà precedit per la santa missa, a les 18.30, en commemoració de santa Teresa de l'Infant Jesús, doctora de l'Església, amb homilia de Mons. Manuel Ureña, bisbe de Cartagena-Múrcia.

Rosa María Jané Chueca

Sant Tomàs d'Aquino.

La solidaritat de l'Albi arriba a l'Equador

Indígenes d'Ayaloma.

L'ALBI.— M. Carme Monne és una col·laboradora seglar que des de fa més de trenta anys treballa a Ayaloma (l'Equador), en una comunitat andina que viu amb moltes necessitats. M. Carme és l'encarregada de coordinar l'ajuda més urgent i necessària en un terreny amb moltes mancances. La seva feina compta amb el suport de moltes persones a Catalunya, disposades sempre a ajudar la gran tasca humanitària.

Darrerament es necessitaven 460.000 pessetes per fer front a unes factures relacionades amb la construcció d'una església a Ayamola i per ajudar una mare i els seus quatre fills, tots ells petits. Oberta la subscripció, feliçment s'han recollit 625.000 pessetes, que ja es troben en la comunitat andina.

Marc, el germà de M. Carme, ha visitat els llocs d'actuació de la seva germana. Portava estampes de sant Cosme i sant Damià, patrons de l'Albi. Un cop allí, les va ensenyar als nadius, que es van interessar moltíssim pels sants metges. Un escultor de la zona ha fet imatges dels dos sants i han estat traslladades a l'Albi. Mitjançant una cerimònia celebrada a l'ermita dels sants patrons, va tenir lloc l'acte d'agermanament de l'Albi amb Ayamola. Una vinculació de germanor entre totes dues poblacions, unides per sant Cosme i sant Damià.

Els sants metges ocuparan una capella de l'església que estan construint i que tenen la intenció d'inaugurar aquest nadal. Cal assenyalar que tota la població ajuda en la construcció del temple. El material es fa amb unes peces de fang i palla que pesen uns 20 quilos i són transportades al peu de l'obra. Els nadius se senten molt catòlics. Especialment s'estimen molt l'Infant Jesús.

Lluís Noguera Pastó

Ones catòliques

VIENA.— Els representants de 500 emissores d'inspiració catòlica, d'un total de 15 països europeus, s'han reunit a Viena amb motiu de la sisena trobada internacional de la Conferència Europea de Ràdios Cristianes. Ha estat una oportunitat per subratllar el caràcter essencial de la missió de difusió dels valors evangèlics. Durant la trobada s'ha assenyalat que les ràdios cristianes arriben a moltíssims oients que han perdut tot contacte amb l'Església. «El secret consisteix a crear programacions riques i estimulants, obertes a tots els temes de la societat», afirma Emmanuel Jouse, director de programes de Ràdios Cristianes a França. (*Zenit*)

Salut i dietes

Problemes de pes (1a part)

La Carme, una dona de 64 anys, fa temps que té un problema de sobrepès. Tot i que moltes vegades fa règim, sempre torna a recuperar el pes perdut. En canvi, la seva filla Montse, de 25 anys, que és alta i prima —encara que ella no s'hi veu—, viu obsessionada pel seu físic i està en tractament psiquiàtric. La Carme ha anat a un especialista perquè té por de patir un problema de tiroide.

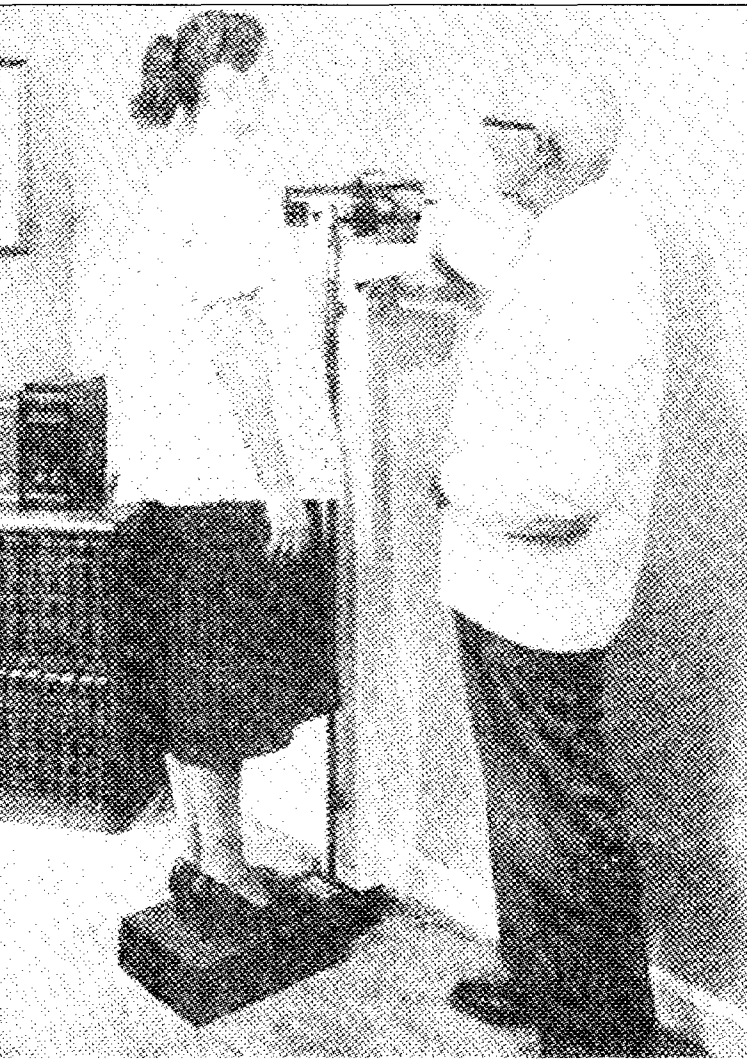
Excés de pes i obesitat

Podríem definir l'excés de pes com el pes superior al normal per a l'edat. L'obesitat, en canvi, és un trastorn patològic que es caracteritza per un excés de formació generalitzada i emmagatzematge de teixit adipós. Podem dir que una persona és obesa quan el seu pes es superior a un 15% del considerat com a normal.

L'obesitat pot desencadenar uns altres problemes de salut, com alteracions del funcionament normal de l'organisme, un augment del risc de patir malalties i/o l'agreujament de malalties ja existents. Exemples en serien els trastorns musculars i esquelètics deguts al sobrepès, els problemes cardíacs, la hipertensió, la diabetis, els trastorns cardiovasculars, els problemes psicològics i, per a molts, el problema estètic.

L'obesitat es pot produir per diferents causes:

- **Alimentàcia:** per l'excés d'alimentació i la falta d'exercici físic.
- **Constitucional:** tendeix a produir-se amb caràcter familiar.
- **Per problemes emocionals:** el menjar es transforma en un substitut d'«amor i satisfacció».
- **Per trastorns endocrins:** desordre en el funcionament de glàndules com la ti-

El tractament i la prevenció de l'obesitat es basen en una dieta equilibrada i exercici físic, sempre consultant amb el metge.

roide o la hipòfisi.

També hi ha altres factors que afecten l'augment de l'obesitat i de l'excés de pes, com els elements socioculturals, l'entorn i els produïts pels nous hàbits alimentaris (cada cop mengem més fora de casa i consumim àpats de preparat ràpid).

Tractament dietètic

Les dietes d'aprimament han d'aconseguir que el valor calòric de la dieta

sigui menor a la despesa energètica de l'activitat diària. És difícil determinar les calories adients a cada persona. Es pot subestimar la ingestió que causa l'obesitat o sobreestimar-ne la despesa energètica, per tant serà el dietista o el metge, després d'estudiar els hàbits alimentaris i l'activitat física que fa el pacient, el qui assenyalarà quins són els aliments que s'han d'ingerir i la manera més adient de preparar-los.

Perquè una dieta d'aprimament no

faci cap mal a la nostra salut cal respectar les necessitats indispensables de nutrients de l'organisme sense voler disminuir pes ràpidament mitjançant una dieta excessivament restrictiva.

El dejú com a forma dràstica de reduir pes i la restricció d'aigua en la dieta són dos errors molt estesos que cal evitar. Uns altres mètodes d'aprimament amb productes farmacèutics, diurètics i/o laxants no s'han de dur a terme sense consultar el metge.

Consells dietètics

Llevat de contraindicació mèdica a causa d'alguna malaltia de base, es pot:

- Seguir una alimentació variada, que inclogui tots els aliments bàsics: la carn, el peix, els ous, la llet descremada i derivats, les pastes, l'arròs, etc.
- Beure dos litres d'aigua al dia o infusions sense sucre.
- Evitar totes les begudes alcohòliques i les ensucrades.
- Repartir els àpats en quatre o sis vegades al dia i no consumir aliments entre hores.
- Disminuir el consum de greixos, aliments preparats, olis, embotits...
- Evitar els dolços, la xocolata, els gelats...

No totes les persones perden o guanyen pes amb la mateixa facilitat. Un cop aconseguit el pes desitjat s'ha de continuar vigilant tant l'evolució del pes com el règim dietètic i l'activitat física, i evitar els hàbits que van portar a l'obesitat.

M. José Camps

Amb l'assessorament mèdic del Dr. F. Tognetta

Dia Mundial dels Sords

BARCELONA.— Sota el lema «La comunicació és per a tothom», Fesoca organitzarà, de l'1 al 3 d'octubre, la 12a edició del Dia Mundial de les Persones Sordes. Potenciar l'ús del llenguatge de signes, sobretot en els infants sords, i garantir l'aportació de recursos materials i humans necessaris perquè les nenes i els nens sords tinguin les mateixes oportunitats educatives que els altres companys són algunes de les qüestions que el col·lectiu de sords vol reivindicar en aquestes jornades.

Entre les nombroses conferències i taules rodones que es faran, destaquen les següents: *Ajudes tecnològiques avançades*, a càrrec de Robert Davila, membre

de l'Institut Tecnològic de la Universitat de Rochester (EUA); *Accessibilitat i participació ciutadana de les persones sordes*, que impartirà Lisa Kauppinen, presidenta de la Federació Mundial de Sords, i *Nova gestió de les associacions de sords*, a càrrec de Javier Blanco, director de l'Associació de Sords de Santander i Cantàbria.

Per la seva banda, la Pastoral del Sord de Barcelona du a terme, amb el lema «Signes, d'unió amb Déu», un munt d'activitats mitjançant el llenguatge dels signes. Celebració de la missa, formació cristiana, grups de catequesi, de comunió o de confirmació, preparació per al matrimoni o visites a malalts en són algunes. (C.C.)

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

Gorbatxov: «En el dolor comences a pensar en Déu»

BERLÍN.— Raïssa Gorbatxov, esposa de l'últim president de la desapareguda Unió Soviètica, Mikhaïl Gorbatxov, va morir als 67 anys el 20 de setembre passat en un hospital de Münster, Alemanya, víctima d'una leucèmia. Joan Pau II, en assabentar-se de la notícia, ràpidament va enviar un telegrama personal de condol a Mikhaïl Gorbatxov. El Sant Pare, profundament afligit, afirmava que desitjava que Gorbatxov trobés «en l'afecte dels seus familiars i amics la serenitat per afrontar aquesta pèrdua».

Gorbatxov ha mantingut la seva amistat amb el Papa fins i tot després que abandonés el poder. Enguany va voler que la Conferència de persones guardonades amb el premi Nobel de la Pau, convocada a Roma per la fundació que porta el seu nom, fos rebuda per Joan Pau II al Vaticà. Si bé Mikhaïl Gorbatxov sempre s'ha confessat ateu, en una entrevista concedida al diari alemany *Bild* fa unes setmanes, l'exlíder soviètic va reconèixer que «en aquestes circumstàncies comencem a pensar en Déu». Gorbatxov també va explicar per televisió, conster-

Mikhaïl Gorbatxov va visitar Joan Pau II al desembre del 1989.

nat, l'immens dolor que va experimentar des que la malaltia va erosionar el cos de la seva esposa.

Raïssa Gorbatxov, coneguda com la dama de la *perestroika*, era professora de

filosofia marxista-leninista. Va saber seduir Occident amb la seva intel·ligència i elegància, trencant la tradició de les esposes dels polítics comunistes russos, que sempre s'havien mantingut en un segon pla. (C.C.)

Responsabilitat cristiana davant l'acció missionera

LA SEU D'URGELL.— En el curs 1998-1999 la diòcesi d'Urgell va aportar 18.089.656 pessetes a les activitats missioneres. Aquesta xifra és la suma de les tres campanyes que la diòcesi realitza cada any a favor de les esglésies en països de missió: Domund (10.775.324 pessetes), Infància Missionera (4.614.331 pessetes) i Clergat Nadiu (2.700.000 pessetes). Són dades publicades per Ramon Clua a la memòria anual de la Delegació de Missions. En relació amb la campanya 1997-1998, el resultat acusa una disminució de 1.342.305 pessetes, una xifra que representa el 0,74%.

«El moviment missioner ha obert altres horitzons i la nostra Església respira ara en altres llengües i cultures», ha escrit Mons. Joan Martí Alanís. A la presentació de la memòria anual de la Delegació de Missions, el bisbe de la Seu d'Urgell també recorda la urgència actual d'evangelització: «Àfrica, per exemple, s'està repartint entre els cristians i els musulmans... És l'hora d'enforar el pa.» Un toc a la responsabilitat cristiana i a l'acció missionera.

Antoni Mirabet

Ràdio Estel estrena nova programació

Responsables dels programes de Ràdio Estel per a la temporada 1999-2000.

BARCELONA.— Ràdio Estel va estrenar el 13 de setembre passat la nova programació per a la temporada 1999-2000 amb nous espais dedicats a diferents temes, com el medi ambient, l'economia, la ciència, la cultura i la universitat. L'emissora, que ha celebrat el seu cinquè aniversari, pretén consolidar-se com una ràdio de servei al ciutadà amb espais d'informació, solidaritat i religió.

Entre les novetats destaca *Planeta blau*, un espai dedicat a les qüestions mediambientals. El programa, que s'emet els dimecres a les 21.15, està dirigit per

Marta Cailà, inclou consells pràctics per preservar l'entorn, el descobriment de noves rutes i una secció per conèixer els animals. *Cum laude* és una altra novetat significativa. S'emet els dimarts a les 21.15 i es tracta d'un espai sobre el món universitari dirigit principalment als estudiants, però també als pares i als professors. El programa, conduït per Oriol Freixenet i Enric Violan, vol ser un punt de referència per a la comunitat educativa. Els diumenges Ràdio Estel continua la retransmissió de l'eucaristia, presidida pel cardenal Ricard M. Carles, des de la catedral de Barcelona.

SEGONS PLATS

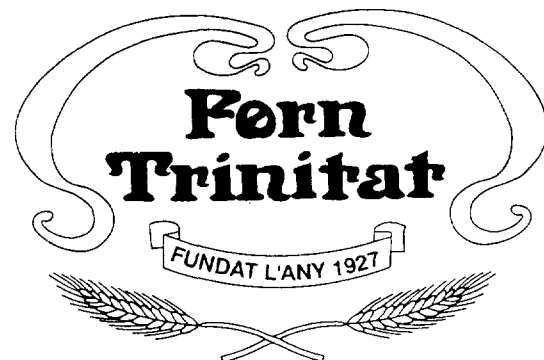
«TEMPURA» (recepta japonesa)

Ingredients

8 llagostins mitjans	150 g peix blanc a filets
4 cebetes, 1 carbassó	3/4 de litre d'aigua freda
1 albergínia, 2 porros	1 rovell d'ou
8 mongetes tendres rodones	oli, farina blanca
200 g de carbassa	salsa de soja

FORN DE PA - PASTISSERIA

MAGDALENES
SENSE
GLUTEN PER
A CELÍACS

Plaça Trinitat, 14
Mare de Déu de Lorda, 63
Ausona, 89
Bartrina, 52-54
Tel. 933 453 678 - 08033 Barcelona

cultura

La façana de la basílica de Sant Pere redescobreix el seu color original

■ La restauració recupera la pintura original concebuda per Carlo Maderno

CIUTAT DEL VATICÀ.— Després de més d'un any d'un acurat treball de restauració, la majestuosa façana barroca de la basílica de Sant Pere torna a lluir en tota la seva esplendor. La gran novetat és que s'han recuperat els colors originals. Joan Pau II beneirà el 30 de setembre la façana de l'edifici sagrat més famós de la cristiandat en una festa inaugural.

Les bastides que han tapat durant més d'un any la part frontal de la basílica de Sant Pere del Vaticà ja han estat retirades. Milers de pelegrins i de turistes ja poden tornar a admirar aquesta obra magna de l'arquitectura, que fa 114 metres de llarg per 53 d'alçada. Segons ha explicat el professor Sandro Benedetti, arquitecte de la Fabbrica di San Pietro, la institució vaticana encarregada de la conservació del temple, «la restauració de la façana de Sant Pere ha estat molt laboriosa comparada amb la resta de restauracions d'edi-

ficis amb façanes fetes en travertí».

La façana de Sant Pere del Vaticà també està construïda amb aquest material, una pedra típica de Roma, però Carlo Maderno —l'arquitecte que la va projectar i construir, entre el 1607 i el 1614— va completar la seva obra afegint color a la pedra, un color que cobreix gran part de la superfície frontal de la basílica. «La principal dificultat de la restauració consistia, per tant, a netejar i fer la feina sense fer caure aquesta pintura, que és un element característic de la façana.»

Els restauradors, doncs, s'han limitat a recuperar els colors originals de l'edifici, amagats darrere de la densa capa de brutícia provocada fonamentalment per la contaminació ambiental, però també pel seu dels centenars de torxes que il·luminaven la basílica abans de l'any 1950. Així mateix, els experts han neutralitzat no tan sols els efectes de les diferents contaminacions, sinó també les vibracions produïdes per fenòmens sísmics i les dilatacions tèrmiques. Les obres han costat uns 860 milions de pessetes, que han estat sufragats per Eni, un ens públic italià d'hidrocarburs.

Les novetats cromàtiques de la façana vaticana són el groc pallós, que acolora el fons, les fornícules, les cornises de les finestres i el timpà central, i les pinzellades en vermell i en verd, que es poden

La basílica de Sant Pere del Vaticà.

contemplar al costat del balcó central. La restauració s'ha completat amb una neteja a fons dels dos rellotges construïts el 1777 per Giuseppe Valadier. El papa Joan Pau II beneirà la nova façana el 30 de setembre en una festa inaugural, en la qual s'interpretarà un *Te Deum*, a càrrec de l'orquestra i el cor de Santa Cecília. (Zenit)

Forma de preparació:

Talleu el carbassó i l'albergínia a rodanxes de mig centímetre d'ample i el porro de llarg a llarg. Peleu la carbassa i talleu-la a làmines de mig centímetre de gruix. Les cebetes, talleu-les horitzontalment. Peleu els llagostins i deixeu-los la cua intacta, aplaneu-los i deixeu-los escórrer. El peix, net i sense pell, talleu-lo a filets molt fins.

Bateu el rovell d'ou amb l'aigua per aconseguir una pasta. Passeu les verdures per la pasta i després per la farina i fregiu-les durant dos minuts amb l'oli ben calent.

Després de fregir les verdures, fregiu el peix amb el mateix sistema. Deixeu-ho escórrer tot sobre paper de cuina i serviu-ho distribuït pels plats. Per a cada comensal ompliu un bol petit de salsa de soja (que podeu trobar en qualsevol establiment) on sucarrà cada peça de verdura o de peix.

Nota: La cuina japonesa està basada principalment en el peix, el marisc, les verdures i les algues o els vegetals marins. La forma més habitual de consumir el peix al Japó és menjar-lo cru, i en diuen *sashimi* i quan està barrejat amb arròs bullit, *sushi*. Qualsevol menú japonès sempre va acompanyat d'un bol d'arròs bullit.

Museus vaticans: tres milions de visitants l'any

ROMA.— Els museus vaticans constitueixen l'objectiu preferit pels turistes que visiten Itàlia. Així ho ha revelat un estudi recent sobre els llocs d'atracció de pagament a tot Europa. Amb els tres milions de visitants anuals, els museus vaticans superen la xifra de visitants del Colosseu romà o dels vestigis arqueològics de Pompeia. L'afluència és superior fins i tot a la de tots els parcs d'atraccions que hi ha a Itàlia. També superen importants centres culturals del continent europeu, com el Museu del Prado de Madrid. No obstant això, la xifra de turistes que visiten els museus pontificis només té un competidor seriós: el Louvre de París, que rep cinc milions de visites a l'any. (Zenit)

19 religiosos i sacerdots nascuts en un poble de 40 habitants

VILLOREJO.— L'Ajuntament de Villorejo, un municipi d'uns quaranta habitants situat a 25 quilòmetres de la capital de Burgos, ha portat a terme recentment una iniciativa singular i simpàtica. Ha volgut retre homenatge als dinou sacerdots, religiosos i religioses naturals de la localitat. Lamentablement tots no van poder assistir a l'acte emotiu. La distància geogràfica —alguns desenvolupen el seu ministeri a l'estranger—, en el cas d'alguns, i la responsabilitat eclesiàstica, en el d'altres, ho van impedir.

Entre els actes més significatius que

van tenir lloc, cal destacar l'eucaristia, que es va celebrar a les 12.30 a la parròquia del poble. Posteriorment, es va procedir a la lectura del pregó, a càrrec de Miguel Ángel Delgado López, delegat d'Apostolar Seglar a l'arquebisbat de Burgos, que era precisament un dels homenatjats. Delgado va reconèixer en el seu discurs que l'emocionava profundament «l'afecte de tornar a la identitat del que hom ha estat, no sense nostàlgia, però sí amb actitud creativa de recordar la teva joventut». Tots van rebre un plat commemoratiu i un llibre on es dedica una pàgina a cadascun d'ells. (C.C.)

Obres de reforma a la casa museu Pau Casals

■ Hi haurà exposicions permanents dedicades a la figura del gran violoncel·lista català

EL VENDRELL.— Al gener del 1996 la casa museu Pau Casals va haver de tancar les portes al públic a causa del deteriorament de l'immoble i de les bretolades de què havia estat objecte. El 8 de setembre passat van començar, tot i que amb gairebé nou mesos de retard, les obres de reforma i condicionament de la casa, construïda el 1909 com a residència d'estiu. L'edifici va ser habilitat com a museu entre els anys 1974 i 1976.

La Fundació Pau Casals ha adquirit dels hereus del germà de l'il·lustre músic i compositor un

edifici adjacent a la casa museu que en permetrà l'ampliació. D'altra banda, l'esmentada fundació ha signat un acord per al finançament de les reformes, que tenen un pressupost de 350 milions de pessetes. Uns 145 milions seran sufragats per part de la fundació i els espònsors, mentre que la resta anirà a càrrec de l'Ajuntament del Vendrell, la Diputació de Tarragona i la Generalitat de Catalunya. Es preveu que les reformes es podran inaugurar a finals de l'any 2000.

Amb els treballs de remodelació, la casa museu Pau Casals comptarà

amb una zona dedicada a l'època de l'exili del músic i amb una sala polivalent per a exposicions puntuals. Així mateix, l'avantprojecte preveu la creació de dues sales per a exposicions permanents, que durien els títols següents: *Un home músic*, *Un passeig per la memòria* i *Música per viure*. S'hi podran veure instruments musicals, fotografies, partitures, cartes de diversos personatges, pintures, escultures i objectes personals d'aquest violoncel·lista universal.

Joan Boronat

Pau Casals.

Testimonis artístics de fe cristiana

«La decapitació de Jaume», retaule del segle xv (República Txeca).

SANTIAGO DE COMPOSTELLA.— Nombrosos tresors escultòrics i pictòrics que recullen l'extensa expressió cultural relativa a l'apòstol sant Jaume, que ha generat la fe cristiana al llarg dels segles i arreu del món, es

poden contemplar avui dia a l'exposició *Santiago. L'esperança*. La mostra es presenta es dues seus: al col·legi de Fonseca, fins al 31 d'octubre, i al palau de Gelmírez, fins al 31 de desembre. (C.C.)

Reivindicar la figura del bisbe Feliu d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— El bisbat d'Urgell ha organitzat del 28 al 30 de setembre unes Jornades Internacionals d'Estudi sobre el bisbe Feliu, una gran figura de l'Església i de la política del segle viii, que ara fa mil dos-cents anys es va enfrontar als teòlegs de Carlemany en defensar les teories cristològiques de l'adopcionisme. El bisbe Feliu d'Urgell es pot considerar com un dels personatges històrics transcendents en la formació de la Marca Hispànica, i a partir d'aquí, del naixement de l'actual nació catalana. (C.C.)

Espectacles medievals de temàtica religiosa

LA SEU D'URGELL.— Diferents espectacles medievals de temàtica religiosa han convertit recentment el Pirineu en un dels atractius turístics més rellevants de Catalunya. Constitueixen un acostament a la identitat històrica dels pobles i a la cultura medieval.

Les IV Jornades de refugis càtars al Pirineu català, organitzades per les comarques de la Cerdanya, el Berguedà i l'Alt Urgell, van aconseguir un gran èxit de públic. El programa, inspirat en una iniciativa del sud de França, va constar de conferències, publicacions i espectacles. A la localitat de Costoja —on hi ha vestigis arqueològics d'un antic nucli monàstic càtar—, situada a l'Alt Urgell, es va representar *Cercamón*, una obra escrita per Lluís Racionero. Vint actors i sis músics, dirigits per Jordi Llop, van mostrar

com era la vida dels càtars i les persecucions a què van ser sotmesos.

A Cabó va tenir lloc, el dia de la seva festa major, la representació d'*Arnaldeta*, escrita per Esteve Albert. Els habitants d'aquesta localitat posen en escena aquesta obra, des de fa ja tretze anys, a la plaça del poble. El tema és la unió dels Caboet amb el vescomtat de Castellbò i la casa de Foix. Els actors recuperen, amb dignitat i erudició, una pàgina important de la història de Catalunya i del principat d'Andorra.

La Seu d'Urgell va perdre des de fa quatre anys les representacions del *Retaule de sant Ermengol*, però hi ha un moviment popular que intenta recuperar aquest espectacle de sol i llum al claustre de la catedral.

Antoni Mirabet

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Antoine Frédéric Ozanam, escriptor

Mònaco va dedicar el 1983 un segell al gran escriptor catòlic Antoine Frédéric Ozanam (Milà, 1813 - Marsella, 1853), amb motiu de la commemoració del 1.130 aniversari de la seva mort. Erudit i apòloga, va ser un dels fundadors de la Societat de Sant Vicenç de Paül. També participà en la creació de l'Ère nouvelle, que va esdevenir un portaveu dels ideals socials progressistes. Doctorat en Dret i llicenciat en Filosofia i Lletres, Ozanam va exercir de catedràtic de Dret Mercantil. Cal destacar les següents obres seves: *Dante et la philosophie catholique au XIIIe siècle* (1845), *Études germaniques* (1847-49) i *La civilisation au XIe siècle* (1852).

Música i dansa de luxe

L'auditori A. Vallhonrat del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa acollirà pròximament dues interessants propostes culturals. D'una banda, la interpretació de tres peces musicals clàssiques a càrrec de l'Orquestra Filharmònica de Lieja i la Comunitat Francesa, sota la direcció de Gabriel Chmura. De l'altra, l'actuació del prestigiós Ballet Víctor Ullate de la Comunitat de Madrid.

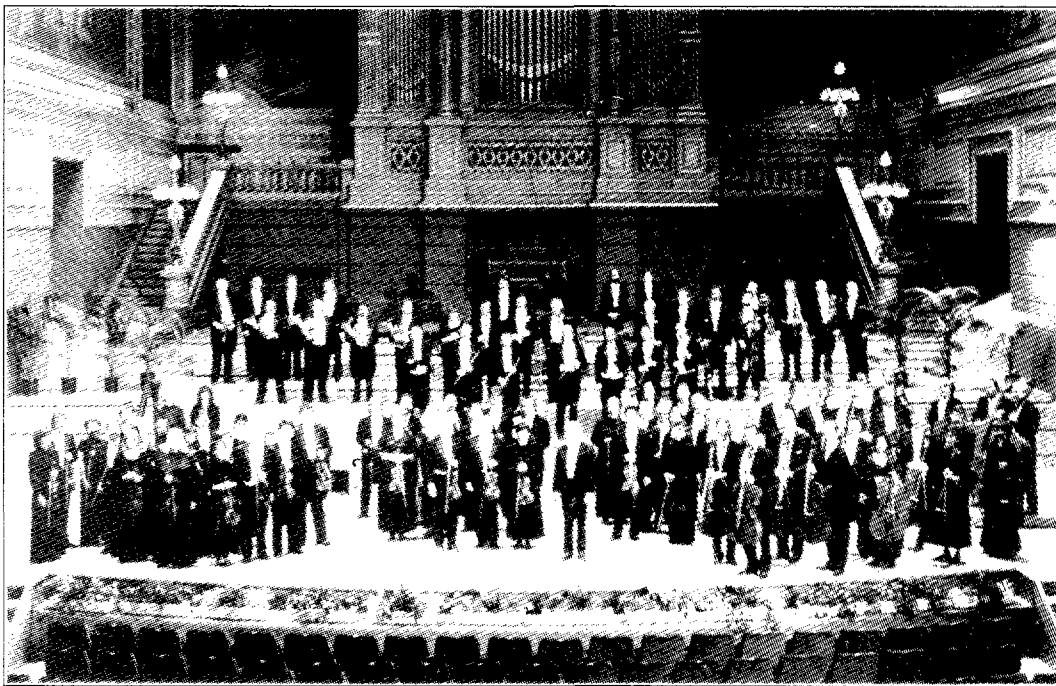
El programa que interpretarà l'Orquestra Filharmònica de Lieja i la Comunitat Francesa serà el següent: *Simfonia núm. 6 en Fa M, Op. 68 «Pastoral»*, de Ludwig van Beethoven; *«Don Juan»*, Op. 20, poema simfònic, de Richard Strauss; i *Mort i transfiguració, Op. 24, poema simfònic*, de Richard Strauss. Fundada l'any 1960, l'Orquestra Filharmònica de Lieja i la Comunitat Francesa ha estat dirigida successivament per Fernand Quinet, Manuel Rosenthal i Paul Strauss. L'orquestra ha aconseguit, gràcies als esforços de Pierre Bartholomée, el seu darrer director artístic titular, situar-se entre les millors formacions simfòniques europees.

La reputació d'aquesta orquestra, que té la seva seu a la magnífica sala del Conservatori Reial de Lieja, ha estat confirmada des de fa molt temps per una agosarada política discogràfica, que estableix un equilibri entre el repertori antic belga (Franck, Lekeu, Biarent), mo-

dem (Pousseur, Boesmans, Van Rossum, Leduc) i l'internacional, on els grans clàssics (Mozart, Schubert, Sibelius) s'uneixen a d'altres (Villalobos, Tournemire, Vierne). Els seus enregistraments han rebut nombrosos premis internacionals, com el premi Victoire de la Musique, el 1995. L'Orquestra Filharmònica de Lieja i la Comunitat Francesa actuarà el 21 d'octubre, a les 21.00, a l'auditori A. Vallhonrat del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa.

Amor pel teatre

El Ballet Víctor Ullate de la Comunitat de Madrid durà a terme quatre representacions: *Jaleos*, amb coreografia de Víctor Ullate i música de Luis Delgado; *Itu... ¿bailas?*, amb coreografia de Víctor

Orquestra Filharmònica de Lieja i la Comunitat Francesa.

Ullate i música de W. A. Mozart; *L'après-midi d'un faune*, amb coreografia de Víctor Ullate i música de Claude Debussy; i *Burka*, amb coreografia d'Eduardo Lao i la música de Dead can dance.

Pel que fa a la segona de les peces, *Itu... ¿bailas?*, de tan sols deu minuts de durada, Ullate afirma que «amb aquest pas a dos no he volgut fer una coreografia, sinó un homenatge a un home ple de

sentiments, d'intuïcions i, sobretot, amb molt d'amor pel teatre». Víctor Ullate va obtenir el 1989 el Premi Nacional de Dansa i el 1996 li va ser atorgada la Medalla d'Or a les Belles Arts. El Ballet Víctor Ullate de la Comunitat de Madrid actuarà el 30 d'octubre, a les 21.00, i el 31 d'octubre, a les 18.00, a l'auditori A. Vallhonrat del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. (C.C.)

Centre d'estudis Pastorals
de les diòcesis catalanes

La programació que ofereix el CEP és fruit de la reflexió sobre les necessitats de formació pastoral en general, i també davant dels nous reptes que el pas del temps ens va presentant. I tot s'ofereix per ajudar a una major formació pastoral, per poder servir millor i més eficaçment l'Església en els diversos nivells on cadascú treballa.

Mons. Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i president del CEP

CURS 1999-2000

CURS SOBRE LA BÍBLIA:

- Antic Testament: dimarts, a partir del 5 d'octubre fins al 6 de juny
 - Nou Testament: dijous, a partir del dia 7 d'octubre fins al 8 de juny
- Horari: de 5 a 6.45 de la tarda

CURS BÀSIC DE PASTORAL - I

Del dia 5 d'octubre al 6 de juny. Els dimarts, de 7 a 8.45 del vespre

PROPOSTES DE FORMACIÓ PER ALS ARXIPRESTATS

Diversos temes d'actualitat a convenir

PROPOSTES FORMATIVES I PASTORALS DES DE LES ARTS ESCÈNIQUES

CURSOS MONOGRÀFICS:

- La Catequesi Bíblica-Simbòlica - Miquel Xancó
- Els Esdeveniments pasquals: Aproximació als textos de la passió - Josep M. Soteras
- Teologia i pastoral a Amèrica Llatina - Antoni Bentué
- Mort i més enllà - Antoni Bentué
- Heretgies - Mn. Ballarín

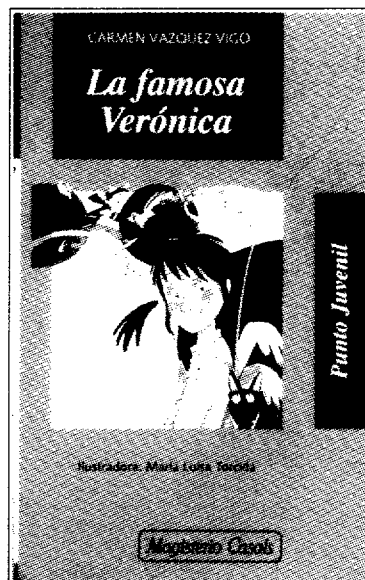
LA INAUGURACIÓ DEL CURS 1999-2000 SERÀ EL 28 D'OCTUBRE A LES SET DEL VESPRE
La lliçó inaugural serà a càrrec del Dr. RAMON PRAT I PONS.

Literatura per als més joves

Viure enmig de la natura

Timothy acompanya un dia, rondinant, el seu pare al bosc. Quan el pare li mana tallar llenya, el noi es perd, cau i es fa mal. Tot i que confia que aviat vindran a rescatar-lo, s'equivoca, perquè en el seu desesperat intent per tornar a casa destruirà les seves pròpies petjades. Timothy haurà de lluitar per sobreviure sense cap ajuda i enmig d'un medi desconegut i salvatge. La seva insòlita experiència el farà descobrir una nova dimensió: la comunió amb la natura.

Gary L. Blackwood és l'autor del llibre, mentre que Mónica Echevarría i Marina Seoane són les artífexs de les il·lustracions. (C.C.)

Voler ser diferent de la resta

Verónica és una nena molt entremaliada que pensa que les persones que són populars tenen una vida completament diferent de la d'aquelles que no ho són i que, per tant, activitats tan quotidianes com treure el gos a passejar o realitzar tota mena d'encàrrecs no formen part de la vida dels famosos. Davant d'aquest plantejament, Verónica decideix ser famosa. Cercarà l'ajuda de les seves amigues, Candy, Gracita, Chus i del seu germà Jaime per aconseguir-ho. Les seves idees absurdes la portaran a situacions sorprenents i molt divertides.

Carmen Vázquez Vigo, l'autora d'aquest conte, va guanyar el 1992 el Premi Nacional de Literatura Infantil i Juvenil. Les magnífiques il·lustracions del llibre són de María Luisa Torcida. (C.C.)

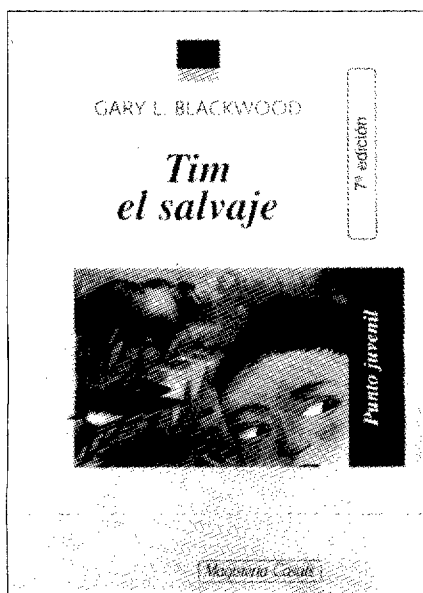
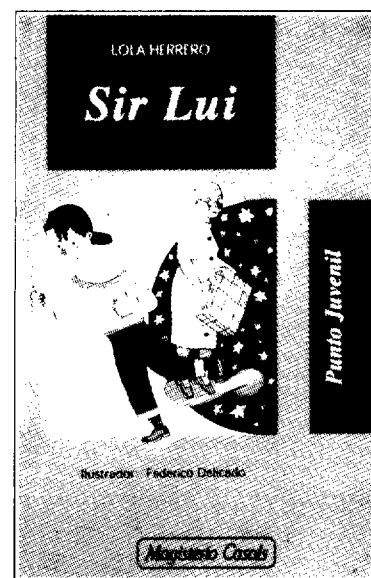
◀ Carmen Vázquez Vigo, *La famosa Verónica*. Editorial Casals, Col·lecció Punto Juvenil (a partir de 9 anys), Barcelona 1999, 83 pàg.

Un somni fet realitat

Hugo és un noi que per casualitat troba en una platja una ampolla amb un missatge de socors, on es parla de la «gran mansió». Efectivament, al poble on viu hi ha una casa abandonada sobre la qual hi ha nombroses llegendes. Allà és on algú es troba en perill i demana auxili. Hugo fa el cor fort i va cap a la casa, on coneixerà Sir Lui, un personatge menut i singular. Serà llavors quan Hugo comenci a viure el somni que culminarà quan ell ja sigui adult.

Lola Herrero sempre s'ha dedicat al món de la literatura infantil i juvenil. Les il·lustracions del conte, àgils i suggeridores, són obra de Federico Delicado. (C.C.)

Lola Herrero, *Sir Lui*. Editorial Casals, Col·lecció Punto Juvenil ▶ (a partir de 9 anys), Barcelona 1999, 126 pàg.

◀ Gary L. Blackwood, *Tim el salvaje*. Editorial Casals, Col·lecció Punto Juvenil (a partir de 12 anys), Barcelona 1999, 173 pàg.

“Els Contes de la Fada Vetakika de Ràdio Estel” ja són a la venda en CD i casset

Els trobareu a les botigues de discos i llibreries especialitzades

El llibre de la setmana

Sempre hi ha esperança...?

Maria Mercè ROCA,
Sempre hi ha l'horitzó.

Ed. 62/El Balancí, Barcelona 1999, 158 pàg.

No és estrany que aquests primers contes de Maria Mercè Roca fossin una sorpresa. I van merèixer el premi Víctor Català el 1958. Ara, la seva reedició, els redimeixen d'un oblit que hauria estat lamentable...

Perquè en aquestes pàgines breus, l'escriptora de Portbou (1958) ha sabut captar una sèrie de cròniques molt humanes i suggeridores, en les quals reflecteix, d'una manera hàbil i continguda, tot un món interior molt ric.

Cal dir, no obstant això, i abans de parlar de l'estructura literària, que l'amargura i la decepció que a vegades traspugen poden desconcertar un lector que hi busqui una distracció senzilla. Maria Mercè Roca s'ha acostat a la vida, sobretot en un espectre ampli de personalitats femenines, i ens les ha presentat amb tota la veritat de les seves il·lusions i de les seves frustracions. Potser és excessiva pel fet d'oferir-nos tan sols la seva visió negativa: el revés de l'existència a vegades és descoratjador, però també hi ha un revers que no sempre és ni tan agre ni tan procliu al pessimisme, encara que estigui justificat.

Però, qui sap llegir Maria Mercè Roca, adquireix la consciència que la vida no és una novel·la rosa, i que darrere de moltes aparences hi ha la vida real, la que es viu a l'interior de quatre parets o s'amaga darrere d'un rostre que potser aparenta felicitat.

Hi ha algunes narracions, com la que encapçala el llibre, que són realment

antològiques. El diàleg amb la dona agonitzant amb el seu rector és d'una simplicitat i d'una veritat impressionant. El mateix podem dir de les últimes pàgines en les quals apunta la seva autobiografia.

Ha sabut ser en tota l'obra, senzillament, «vertadera». Cap concessió a la galeria ni a la morbositat. Retrata, o, encara millor, enfoca la seva càmera de vídeo cap a les persones, i ens les reflecteix tal com són, amb el realisme d'aquelles seqüències de l'escola italiana, que culminen en el *Ladrón de bicicletas* o en *Umberto D*, de Vittorio de Sica. Comprenem que sigui l'artífex d'alguns guions de televisió, com *Secrets de família* o *Rosa*, de la televisió catalana.

Pel que fa a l'estructura literària, cal dir amb tota justícia que ha sabut encertar en l'estructura d'una narració breu, una cosa que no és gens fàcil. La seva capacitat de suggestió, i l'habilitat per interrompre la narració en el moment precís per sorprendre'ns amb un final inesperat, que és la clau de tota la narració.

Itambé és encertada la manera d'aprofitar els punts de partida que poden donar de si els anuncis amb paraules, o una carta de vins de qualsevol restaurant.

És evident que la seva capacitat creadora i creativa es manifesta en l'intent de descobrir tot el món que s'amaga en un anunci breu, que tanca darrere seu un drama o una oferta que pot donar un gir a la mateixa existència, o explicar les llacunes de la vida personal.

Maria Mercè Roca.

Sort que hi ha l'horitzó, tot i les seves anècdotes que pivoten sobre la decepció (només se n'escapen dues), és una crida a «esperar contra tota esperança». Certa-

ment, amb tot, sempre hi ha un horitzó que pot donar sentit a un caminar massa fatigós.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Actes celebrats

• El dia 10 es va celebrar a Ceret un homenatge al compositor rossellonès Max Havart, per la seva dedicació a la música catalana i també per la presentació del seu llibre *Cobles, sardanes, danses i músiques catalanes*, i del seu disc compacte *Obres per a tenora i orgue*. Lamentem no haver pogut informar en el seu moment d'aquest acte ni atendre la seva invitació. Felicitem l'amic Max Havart, aquest músic que, com ja hem dit altres vegades, ha viscut amb una cama a cada banda del Pirineu. El seu exemple ens ha demostrat la inutilitat d'allò que no havia d'haver passat mai: fer una barrera política de la carena pirinenca.

• Ens arriba ara la notícia que el 14 d'agost es va celebrar a Alcalá la Real, el poble de naixença de Pep Ventura, una festa d'homenatge a la sardana. L'Esbart Egarenc hi va participar amb recitals de danses tradicionals catalanes i de creació, també va participar-hi el Centre Andalus d'Alcalá la Real i comarca. La part més emotiva va ser la interpretació per part de l'Asociación Musical Pep Ventura, de la sardana *El cant dels ocells* i el *Per tu ploro*, que van cantar més d'un centenar de persones.

• També a Grècia s'han presentat mostres de dansa catalana, quan l'esbart Dansaire del Vallès, coincidint amb el seu quinzenès aniversari, va participar al Segon Festival Internacional de Danses Tradicionals que es va celebrar a la vila d'Agripino. Acompanyaven també l'esbart el Grup de Grallers d'Abrera. En el festival hi van participar grups folklòrics d'Albània, Itàlia, Lituània, Polònia i Rússia.

Josep Ventura

ERMEC

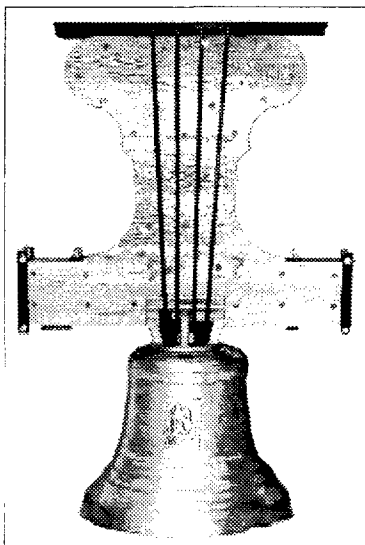
DIV. DE RELLOTGERIA I
AUTOMATITZACIÓ

**Experiència,
Tradició i
Tecnologia**

**Tots els serveis per al
seu campanar:**

- Campanes noves
- Soldadura de campanes històriques
- Jous i batalls
- Automatismes
- Relotgeria monumental

Des de la més gran a la més petita,
per a nosaltres totes són importants.

Alcalde de Móstoles, 42, baixos - 08025 Barcelona - Tel. 934 501 600
Fax 934 330 885 - ermec@ermec.com — <http://www.ermec.com/campanar>

Pensadors cristians del segle xx (3)

Romano Guardini i la visió cristiana del món

Nou estil de pensar i de sentir

Romano Guardini (1885-1968) és un teòleg alemany d'origen italià. Mestre espiritual per a molts, va mantenir una contagiosa i indestructible fidelitat a un ideal de vida cristiana flexible i profund. El més notable de la seva obra són els seus intents de revalorització de la litúrgia catòlica (*El espíritu de la liturgia*, 1937) i els estudis sobre la persona de Crist i el cristianisme (*El Señor*, 1937).

Va néixer a Verona i va morir a Múnic. La seva sang llatina i la seva formació i vides germàniques van ser l'autèntic suport del seu pensament. Després d'una profunda crisi religiosa (1905) es va consagrar al Senyor en el sacerdoci. Va realitzar els seus estudis a Tübinga i Friburg, i va doctorar-se en Teologia (1915). El seu gran estil pedagògic es va anar desenvolupant com a director del Moviment de Joventut, que alternava la conversa i el silenci entre els joves.

En ser privat de la seva càtedra a la Universitat de Berlín pels nazis (1939), va tornar a la docència a Múnic (1948). Als seus seminaris i conferències feia una impressió de seguretat i vitalitat. Qui l'escoltava tendia a pensar que es trobava davant d'un triomfador sense vacil·lacions. I és que la seva vida es va veure impulsada per l'Evangeli, i se sentia amada de la seva llum en meditar les paraules de Jesús: «Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meua, la trobarà» (Mt 10:39).

El 1961 rep el premi Erasme com a reconeixement de la seva tasca reconstructiva de l'Europa de la postguerra des de la *pax christiana* i la cultura clàssica. L'han definit com el renovador del pensament cristià que prepara el camí cap al Concili Vaticà II.

Un místic en acció

Guardini traspua una fina sensibilitat cap a l'experiència mística. Vivia en una contínua tensió entre la malenconia (a causa del seu delicat estat de salut) i l'ascens espiritual, com ell mateix ens ho descriu als seus *Apuntes para una autobiografía*. Parlava de la necessitat de configurar un «home nou» i una «mentalitat renovada». L'alta estima de la vida mística explica l'*itinerarium Dei* de la seva acció pastoral. Ell mateix escriu: «Jo estimo la mística; sé que s'hi amaguen tresors d'extraordinària noblesa, i no només per a uns quants escollits, sinó per a cercles més amples.»

No obstant això... quines són les característiques de la seva espiritualitat? En primer lloc, l'entusiasme per la figura de

Va fer de la fe cristiana una forma original, plena de sensibilitat i cultura, d'apropar-se a l'home d'avui. R. Guardini traspua una fina sensibilitat cap a l'experiència mística. Els seus escrits presenten innumbrables claus d'orientació, especialment decisives en un moment d'incertesa espiritual com el que vivim (postmodernitat).

Romano Guardini.

Jesucrist, juntament amb un profund esperit de pregària, la consideració de la Litúrgia catòlica com a forma de contemplació, l'amor filial cap a l'Església (malgrat la decepció que li van produir algunes incomprensions per part de certs clergues), l'alta estima al recolliment i al silenci... Guardini descobreix la importància decisiva del fet que l'Església desperti en les ànimes, i els fidels no només visquin en l'Església, sinó que visquin l'Església.

Aquest teòleg italogermànic tenia la convicció que «l'home només se'l pot conèixer, si se'l veu des de Déu» (idea desenvolupada al seu llibre *Quien sabe de Dios conoce al hombre*, 1952). I, en la mateixa línia del pensament dialògic (Ebner, Buber...) considera que l'home adquireix consciència del seu «jo», sobretot a través del «Tu diví». A més, ens presen-

ta la caducitat de la vida terrena i la solidesa de la vida eterna, una consciència que allò que és humà és insuficient, la tendència a buscar sempre el més elevat, i la interpretació de la cultura a la llum de la fe i la formació espiritual.

Visió de la cultura des de la fe

Guardini ha fet de la fe cristiana una forma original plena de sensibilitat i cultura, d'apropar-se a l'home d'avui. Va orientar-se cap a dues metes, que per a ell no significava més que una: traçar les característiques específiques dels cristians i fixar els valors humans de tota cultura autèntica.

La seva veu fa vibrar avui tots aquells que s'interessen pel que és autènticament cristià i per una cultura amb veritables valors humans. Aquest és el tema de la

cosmovisió catòlica (*Weltanschauung*). A més, vol impregnar amb la veritat cristiana una època espiritualment esmortida. Ens ensenya l'art de buscar-la personalment per viure d'ella. D'aquí el seu impuls per manifestar amb fets i paraules que «es pot ser sense por un home de la cultura actual i a la vegada cristià catòlic (...), dir el missatge evangèlic d'una manera que no sigui incomprensible per avançat per als que es troben fora» (*Apuntes para una autobiografía*).

Litúrgia, Església i vida contemplativa

Enamorat de l'espiritualitat benedictina, Guardini sent que la Litúrgia catòlica, garantia d'allò que és etern, representa la pregària de l'Església. La Litúrgia és per a ell una mena de «vida mística plasmada en formes sensibles». Però no només es limita a celebrar els oficis litúrgics, sinó a configurar litúrgicament la seva vida sencera. Així afirmarà que «caminar cap a l'altar no es redueix a recórrer una distància; significa crear un camp d'adhesió al misteri» (*Signos sagrados*, 1927). Guardini ens ensenya a descobrir el profund sentit simbòlic del ciri, l'encens, les campanes...

Il·l'Església? Per al nostre teòleg és un lloc d'integració de diversos contrastos de la vida humana: obediència-llibertat, corporeïtat-espiritualitat, temporalitat-eternitat... Actualment, per a ell, l'Església desperta les ànimes i aquesta torna a ser viscuda com a «contingut de vida religiosa autèntica» (*Sentido de la Iglesia*, 1922).

Sobre la persona de Crist, Guardini va destacar que es trobava completament immersa en la pregària (*vita contemplativa*). I, prenent com a exemple el Mestre, considera la pregària com la base de la vida humana autèntica. Profunditza en els salms i en el Parnostre. Descobreix aspectes valuosos en totes les formes de pregària cristiana, i suplicava a Jesús: «Ensenya'm a veure que sense pregària el meu interior s'atrofia i la meua vida perd consistència i força» (*Oraciones teológicas*, 1959).

Sense cap mena de dubte Romano Guardini esdevindrà un mestre espiritual per als creients del segle XXI. El seu pensament i el seu estil de vida testimonien que l'existència de l'home té un sentit, des del cristianisme viscut amb coherència.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

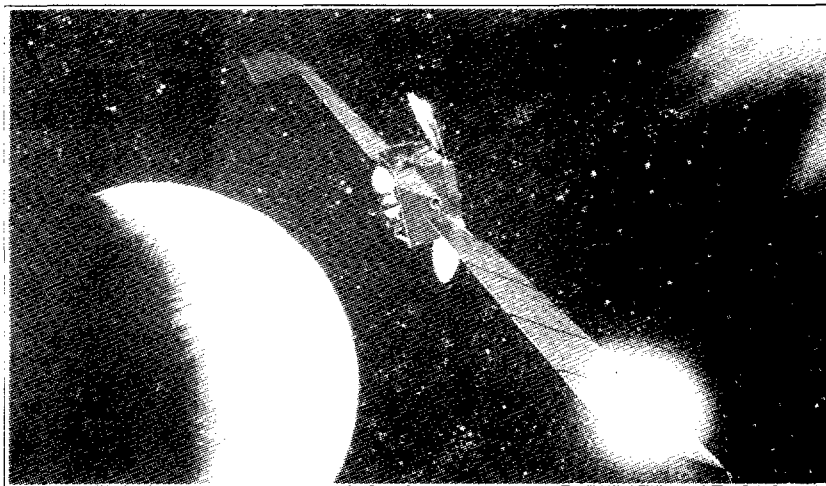
Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

El satèl·lit espanyol «Minisat-01»

Potser els nostres lectors ho recordaran. Va sortir també a les notícies de la televisió. El 21 d'abril del 1997 era llançat a l'espai el primer satèl·lit artificial íntegrament espanyol i exclusivament científic, transportat pel llançador espacial americà «Pegaso», des d'un avió que volava per damunt de les Canàries a 11.000 metres d'altitud. Portava el nom de «Minisat-01» (o sigui minisatèl·lit, perquè era de dimensions reduïdes) i se n'havia començat la construcció l'1 de juliol del 1994, sota la direcció de l'Institut Nacional de Tècnica Aeroespacial (INTA), amb la participació de sis empreses constructores. La posada en òrbita fou un èxit i el programa que havia de complir havia de durar dos anys.

Han passat, i més, aquests dos anys i la televisió (que jo sàpiga!) no n'ha dit res més. Crec, doncs, que els interessats per la ciència agrairan que en diguem alguna cosa. El resultat es pot dir que ha estat tot un èxit. A una altitud de 600 km i a una

velocitat de 27.000 km/h ja ha donat més d'onze mil voltes al planeta i ha subministrat totes les dades que se li havien exigit als tres centres de Maspalomas (Canàries), Torrejón de Ardoz i Villafranca del Castillo (Madrid). Ha complert tot el que se li va programar, però com que els seus aparells encara funcionen i bé, hom ha decidit allargar la seva estada per poder comprovar fins on arriba la fiabilitat del satèl·lit espanyol.

Amb els satèl·lits artificials es va coneixent millor el cosmos.

En què ha contribuït a l'avenç de la ciència? En les coses següents: ha detectat característiques molt precises de l'atmosfera terrestre, ha obtingut espectres d'estrelles molt nítids, i ha dut a terme tres experiments (designats amb les sigles CPLM, LEGRI i CPLM) per escatir certs efectes físics en règim de microgravetat, però no ha pogut esbrinar de què pot estar formada la matèria obscura del cosmos (com també s'hauria volgut).

Ara ja s'ha iniciat la construcció del satèl·lit «Hispasat-10».

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'electricitat i els homes que l'han investigada

És possible que un instrument usat per a fins bèl·lics es converteixi després en un estri de cuina? La resposta és afirmativa. Ho explicarem. El principal ús que es va fer del radar, poc després d'inventat, com ja vam dir, va ser precisament per a la guerra. Avui dia ja té aplicacions pacífiques importants i potser els nostres lectors pensaran que la invenció de Watson-Watt només ha pogut servir, acabada la guerra, per detectar objectes llunyans. Doncs bé, hem d'explicar que una derivació no bèl·lica del radar també ha portat, gairebé per casualitat, a una eina domèstica ben coneguda: el forn de microones. Aquest instrument, que ja podem dir casolà, no s'inventà pas com un perfeccionament d'un de carbó, de gas o de qualsevol altra mena de combustible, sinó que es derivà directament de l'aparell que va ser la gran estrella de la Segona Guerra Mundial. També és un invent d'aplicació de l'electricitat que val la pena de conèixer i saber-ne la història:

A Massachusetts feia molt de fred

Ja sabem què s'entén per microones. Unes ones electromagnètiques de longitud compresa entre 1 i 300 mil·límetres que exigeixen unes oscil·lacions dels electrons que els provoquen d'un a trenta mil milions de vaivens per segon. Quan Watson-Watt va poder obtenir-les amb l'aparell que ara anomenem magnetró, va fer ús del que ja havien fet altres abans que ell. Podem dir que va ser l'inventor del radar que començà a funcionar el 1935, però no del magnetró.

Quan, doncs, s'havien començat a obtenir microones? El primer que sabem que s'hi dedicà i en va sortir força bé, va ser un anglès que es deia A. W. Hull, el 1921. Ho va fer per pura curiositat científica. En aquest moment ja se sabia que les ones que es feien servir per a la radiodifusió tenien una longitud compresa entre 1 km i unes

40 El forn de microones, un invent incidental

desenes de metres. També se sabia que la longitud de les ones lluminoses es trobava entre 3,8 i 7,8 deumil·lèsimes de mil·límetre. La curiositat del científic era: no es podrien obtenir ones més curtes que les de la ràdio sense ser-ho tant com les lluminoses? Com dur-ho a terme?

Calia construir un oscil·lador que fes més de mil milions de vaivens per segon. I aquest problema és el que va aconseguir resoldre Hull. En un tub electrònic de buit, com el de raigs catòdics, superposant-hi un camp magnètic oscil·lant produït per un corrent altern de gran freqüència, va aconseguir unes ones que no arribaven als tres centímetres de longitud. Va ser un èxit.

I què fer-ne, d'aquesta curiositat científica? Quan Watson-Watt estava rumiant com obtenir el que ara en diem radar, va veure en aquell oscil·lador l'instrument apte per a les ones que necessitava. Començà a anomenar-lo magnetró. Però s'havia de perfeccionar. Va ser cap al 1930 que Boot i Randall construïren un magnetró més perfecte, com es necessitava per al radar: de cavitats ressonants a base d'impulsos, no emissor de manera contínua. I, per fi, el 1935, Watson-Watt obtenia el primer radar operatiu. Des del cuirassat Rodney es detectà per primera vegada la presència d'avions que no es podien veure amb els ulls per causa dels núvols. I ja vam dir com els anglesos el 1940 detectaven sempre els avions alemanys quan anaven a bombardejar.

Ara bé, a Estats Units, després de Pearl Harbour, es posaren a estudiar el magnetró per fer-ne un radar més precís encara. La

societat que se n'encarregà va ser la Raytheon Corporation de Waltham (Massachusetts). L'enginyer que dirigia la feina es deia Percy Spencer. Tot fent provatures amb un magnetró els tècnics que hi treballaven van notar que les microones que sortien de l'aparell feien calor i hi acostaven els dits balbs per desentumir-se'ls. Un d'ells va posar-hi a la vora el que s'havia de menjar per esmorzar a mig matí i li quedà ben calent. Un, que es deia Leslie Vandt, hi posà ben a prop granets de blat de moro americà i van esclatar fent les estrelletes que hom sap. La cosa progressà. Allò era un joc divertit. Però també força útil: hi van rostir costelles i salsitxes, hi feren ous ferrats, etc. Sense deixar la feina. Però un dels col·laboradors de Spencer, que es deia Pamer Derby, va voler fer un magnetró d'efecte continu, que no anava bé per al radar, que el necessita polsant, però millor per escalfar-se i escalfar, que va servir per tots els usos que hem dit.

Cap a la cuina falta gent

No es podia aprofitar la troballa de la calor produïda per les microones d'un magnetró? Els tècnics plantejaren la qüestió a la Raytheon Corporation però aquesta societat no hi prestà atenció. De moment. Es trobava més interessada per altres aplicacions. No va ser fins al 1953 que Charlie Adams, president de la Corporation acceptà de patentar aquell invent fet incidentalment. Amb el nom de Radarange va fer construir el primer forn de microones.

Però va tenir poc èxit. El magnetró que

feia de forn era molt gros i pesant, i havia de portar adjunt tot un sistema de refrigeració. No era gens econòmic. Valia tant com un automòbil! Pocs s'hi van engrescar. En dotze anys només en va poder col·locar un miler. Els clients van ser grans restaurants i companyies de transport en tren. Precisament el client principal va ser la companyia japonesa de ferrocarrils, cosa que va tenir la seva importància.

Ara bé, la Raytheon Corporation hi tenia pèrdues tot i vendre-ho car. Però va tenir l'humor de mantenir la producció per la propaganda que li feia aquella manera de cuinar tan curiosa. La gent en parlava. El tècnic Percy Spencer, convertit ara en el director general adjunt del desenvolupament de l'aparell, feia el que podia per perfeccionar-lo. El president tenia una gran voluntat de donar una bona imatge de l'empresa al gran públic i l'animava a millorar el producte, però el pobre Spencer no hi trobava la manera. Va ser un altre enginyer d'origen japonès, Keishi Ogura, trànsfuga de la New Japan Radio Corporation, qui va mostrar a Spencer com fer-ho. I ho aconseguí al moment oportú: el 1965, que és quan començà la venda de congelats al mercat. Amb quina facilitat es podran descongelar al forn de microones per al seu ús immediat! S'hi trobà la manera de suprimir el sistema de refrigeració i fer el forn molt més petit i a un preu raonable. Al cap de poc les marques japoneses Toshiba i Sanyo encara ho milloraren més. En només dos anys aconseguiren el comodíssim forn de microones actual, més eficient i a més bon preu.

I ja no cal que parli del que tothom ja sap: el forn de microones és a la majoria de cases del primer món i a moltes altres de països no tan rics. I en continua creixent la venda. I tot va venir del fet que a l'hivern del 1943 a Massachusetts hi feia molt de fred en un taller on s'estudiava com millorar el radar.

RÀDIO

Des de les 02.15 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (anàlisi de l'actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarría i Xavier Cazeneuve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni París.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (temes al voltant de la família). En preparació.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música jazz). Presentat per Gemma Abellan.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (resum esportiu). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (bíblia i teologia).
00.00-00.10 *Moments a mitjanit* (programa de reflexió). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.10-00.30 *Missatge en una ampolla* (magazín cristià). Presentat i dirigit per David Ciscar i Miquel Albert Soler.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat i dirigit per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (programa musical). Presentat i dirigit per Toni Roig.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dimarts

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dimecres

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dijous

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*
21.30 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Diumenge

- 08.30 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)

* Cada primer de mes publicarem la resta de la programació de les diferents diòcesis.

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge a les 22.30h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

Diumenge 3

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
«Mavew internautes» (comunitat jueva).
09.30 *Pueblo de Dios*
L'atur continua sent un dels problemes predominants en la societat espanyola. Moltes persones són víctimes d'aquesta tragedia i en pateixen les conseqüències.
10.00 *Últimas preguntas*
«Para aprender basta querer: radio ECCA para adultos.» Quan els nens comencen el curs escolar hi ha gent que troba a faltar aquesta època. Els cursos de ràdio ECCA són una oportunitat per als adults que volen tornar a aprendre.
10.25 *Testimonio*
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de l'Orfeó Veus del Camp del Soleràs (les Garrigues, bisbat de Lleida), sota la direcció de Josep Aran i Flix.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

Dilluns 4

- 17.25 *Pueblo de Dios*

Dissabte 2

- 09.10 *Signes dels Temps*
«Música i religió». Un debat a proposta de la reobertura del Gran Teatre del Liceu.

Altres temes:
—Espai Obert amb Jaume Reixach.
—La mediació familiar. Com ajudar les famílies que passen per moments de crisi.
—Entrevista a Mercè de la Torre, de l'Associació per l'Altre Cor Cremat de Barcelona.
—Mn. Ballarín (reflexió sobre l'evangeli)

(Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a la 1.00 h de la nit, pel Canal 33.

Cada divendres

- 20.30 *Creure avui*: no hi ha programa fins a l'octubre.
Creure avui repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres

- 22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.
(El programa es tornarà a emetre a l'octubre).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

SETEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A SANT MIQUEL ARCÀNGEL

Barcelona

• **GERMANDAT DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ.**— El primer dimarts de cada mes se celebra la trobada de la Germandat a través de la celebració de la missa a les 19.30. Lloc: plaça de la Mercè, 1 - Barcelona, tel. 933 154 007.

• **MONTBAU.**— El 30 de setembre, festa de san Jeroni, a les 18.00 s'inaugurarà la 23a Mostra Art-Montbau, una de les activitats més esperades del barri i la cabdal en el camp de les arts plàstiques. La mostra es podrà veure fins al 3 d'octubre al casal parroquial de Montbau, pl. Mn. F. Palau, 4 - Barcelona, tel. 934 281 669.

• **PARRÒQUIA DE SANT FOST.**— Celebració de la setmana de la parròquia amb diferents actes: el 2 d'octubre, a les 15.00, caminada amb explicacions històriques a l'antiga església parroquial; a les 17.00, concurs de dibuix infantil a l'església de Cabanyes, i a les 20.00, missa anticipada a l'església. El dia 3, a les 12.00, missa del Vot de Poble a l'església, i a les 17.00, teatre: *Distret, però no*

tant. Obsequi per a totes les persones grans assistents, al Casal Parroquial.

• **EXPOSICIÓ SOLEMNE DEL SANTÍSSIM.**— Tots els dilluns no festius, a partir del 4 d'octubre, de 17.30 a 18.30. A partir d'aquesta hora, santa missa. Hi haurà confessors disponibles. Parròquia MdD de la Bonanova (sants Gervasi i Protasi), plaça Bonanova, 12 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL. CRISTIANISME I CULTURA.**— El 5 d'octubre, a les 19.30, el P. Frederic Raurell, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, inaugurarà l'any acadèmic 1999-2000 de la Fundació amb la conferència *Ecumenisme cultural i religions a la Bíblia. Dos referents actuals*. Lloc: Sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **CEP.**— El Centre d'Estudis Pastoral (CEP) inicia els següents cursos el mes d'octubre: curs sobre l'Antic Testament, els dimarts, a partir del 5 d'octubre, de 17.00 a 18.45; curs sobre el Nou Testament, els dijous, a partir del 7 d'octubre, de 17.00 a 18.45; curs bàsic de pastoral, els dimarts, a partir del 5 d'octubre, de 19.00 a 20.45. Més informació: Riva-deneira, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933 025 109.

• **CATEQUESI.**— A partir d'aquest curs, els nens de les diòcesis de Catalunya

i les Illes Balears que comencen el camí de la iniciació cristiana utilitzaran el llibre *Amb nosaltres*. Per aquest motiu, els catequistes duren a terme un procés de preparació amb l'ajuda de la Delegació de Catequesi de l'arquebisbat de Barcelona. El curs s'impartirà a Sant Cugat del Vallès, del 5 al 7 d'octubre, i a Sabadell el 7, 14, 21 i 28 del mateix mes.

• **GRUPS DE REFLEXIÓ I DIÀLEG.**— El 7 d'octubre, a les 21.00, tindrà lloc una sessió plenària dels grups de Reflexió i Diàleg amb el tema *Valors humans, valors cristians, valors doctrinals* a càrrec de Josep M. Tubau. Lloc: parròquia de la Sagrada Família, c/ Provença, 450 - Barcelona, tel. 934 366 933.

• **CONCERT SOLIDARI.**— El 8 d'octubre, a les 21.00, l'associació Per l'altre Cor Cremat de Barcelona-Ajuda al Quart Món organitza un concert especial de celebració (piano, música clàssica i cant coral). El preu de l'entrada és de 1.000 pessetes (500 per als estudiants). El concert tindrà lloc al Palau Macaya "la Caixa", passeig Sant Joan, 108 - Barcelona.

• **25è ANIVERSARI D'ENCONTRES DE PROMOCIÓ JUVENIL.**— El 10 d'octubre, a les 11.00, se celebrarà un acte commemoratiu i una missa a la casa d'espiritualitat dels jesuïtes de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, per celebrar els

25 anys d'història del moviment d'Encontres de Promoció Juvenil a la diòcesi de Barcelona. Presidirà Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona. Més informació: tel. 933 405 787.

• **BALMESIANA.**— Del 19 d'octubre al 14 de desembre, la Balmesiana organitza un curs sobre l'*Aproximació filosòfica al misteri de la creació*, impartit pel Dr. Ignacio Guiu de la Universitat de Barcelona. Més informació de dilluns a dijous de 17.00 a 20.00: c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, fax 933 170 498, e-mail: emartin4@pie.xtec.es

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 20 i 27 d'octubre, 3, 10, 17 i 24 de novembre, de 19.30 a 21.30, el professor Andreu Oliveras impartirà el seminari *Delinqüència, presó, reinserció*. Més informació: Cristianisme i Justícia, c/ Roger de Llúria, 13, 1r - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094.

• **ESCOLA ACTIVA DE PARES DEL CLOT (COMUNITAT CRISTIANA SANT PERE CLAVER).**— L'escola està oberta a tots els pares i mares que es prenen seriosament l'educació dels seus fills. Els grups de sis matrimonis, animats per monitors, es reuneixen cada quinze dies de 22.00 a 24.00. També s'organitzen conferències i taules rodones amb fills. El 21 d'octubre, a les 22.00, hi haurà una sessió informativa

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ? ¿VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpna@ctasa.es

«Conèixer la pau és ser etern;
conèixer l'eternitat, ser lúcid.»

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio c/ Floridablanca, 133, bajos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 331

Encara no tens la teva carpeta?

Catalunya Cristiana et regala una carpeta perquè col·leccionis les receptes de la tieta Montserrat.

Envia 225 ptes.
en segells
de correus,
indicant el nom
i el domicili, i te
l'enviarem
a casa, o vine a
buscar-la a les
nostres oficines:

Catalunya
Cristiana
c/ Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Per a més
informació,
tel. 934 905 988

Des del carrer

Josep M. Alsina fa 38 anys que és adorador eucarístic. Va començar als 18 anys al moviment de les Congregacions Marianes i des de llavors ha continuat fidel a aquest compromís «amb què l'Església es fa present davant l'Eucaristia per fer companyia a Jesús i pregar per les intencions del món». Alsina és professor de Filosofia Social de la UB, està casat, i és pare de 8 fills, tres dels quals són adoradors nocturns del Tibidabo.

Foto: Samuel Gutiérrez

Josep M. Alsina, president de l'Adoració Nocturna del Tibidabo

«L'Adoració Eucarística dóna serietat a la vida»

—Quin sentit té pregar de nit?

—Té un sentit d'imitació de Crist que pregava a les nits, demostra que l'Església vol estar present davant l'Eucaristia dia i nit, i també té un sentit d'expiació: quan el món s'oblida de Déu, l'adorador fa present la necessitat que té la humanitat del Senyor.

—Quan va néixer aquesta pràctica?

—El seu fundador va ser Herman Cohen, un jueu convers al catolicisme, fa 150 anys. Un vespre estava pregant en una església de París quan van tancar el temple i va haver de marxar, però va veure que unes religioses carmelites s'hi quedaven. Això el va fer pensar, i va anar a parlar amb el bisbe, que li va dir que si reunia un nombre important de persones que volguessin pregar de nit buscarien les condicions per poder-ho fer.

—És una pràctica estesa arreu del món?

—En general penso que s'ha perdut el sentit d'Adoració Eucarística, però per exemple hi ha llocs com Mèxic, on hi ha un milió d'adoradors, que es fa d'una forma molt viva, fervorosa i entusiasta. Al l'Adoració Nocturna predomina la gent jove, de 25 a 40 anys, pel sacrifici que implica.

—Quins són els orígens de l'Adoració Nocturna del Tibidabo?

—El seu fundador va ser el salesià Domingo Pérez als anys cinquanta. El pare Enseñat, també salesià, ho va estendre i va aconseguir que fos perpètua. L'Adoració Nocturna viu i va néixer pensant en l'hort de Getsemaní, amb una voluntat de trobada personal amb Jesús en els moments en què demana més companyia dels homes. L'Adoració primer només era d'homes, després van ser torns familiars i actualment és mixta perquè els salesians disposen de dos pisos amb instal·lacions adequades perquè es pugui descansar per separat.

—Què es fa exactament durant una nit d'adoració?

—Un grup d'unes 15 persones arriben al temple del Tibidabo a les 11 de la nit. Llavors el sacerdot exposa un tema d'espiritualitat, i tots comenten les intencions per les quals volen pregar aquella nit: necessitats familiars i personals, encara que també es té molt present la situació actual del món. Després comença l'adoració, primer hi ha una estona pels que es volen confessar, i després les persones fan torns d'una hora davant del Santíssim. A dos quarts de sis del matí es tornen a ajuntar tots per resar l'ofici de lectures

i pregària personal. A les sis s'acaba amb la pregària de laudes i un comiat a la Mare de Déu.

—Quants adoradors hi ha i quin és el seu perfil?

—N'hi ha 400 que es comprometen un cop al mes per fer la nit de pregària. Predominen els homes en un 75%, i cada vegada hi ha més joves que segueixen la pràctica dels seus pares. Hi ha una gran pluralitat social dels seus membres, fins i tot puc dir que per a alguns potser és una de les nits que se senten més ben acompanyats...

—Com ha influït en la seva vida el fet de ser adorador?

—L'adoració dóna serietat a la vida pel que suposa de fidelitat. Hi he d'anar el dia que m'he compromès i no el que jo vull. I normalment el dia que has de pujar a la muntanya del Tibidabo, lloc emblemàtic en si, segur que és el dia que estàs més cansat i que tens més problemes. La gent que persevera en la pregària té forces per fer altres activitats apostòliques constants. És una experiència que et dóna una identitat profunda com a cristià. És una manera de fer compatible una vida activa amb moments de pregària intensa.

Glòria Carrizosa Servitje

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Una Càritas màrtir

No sé si som prou conscients de la tragèdia de l'Església del Timor Oriental. Els mitjans de comunicació —especialment *Catalunya Cristiana*— n'han ofert dades colpidores. Però són tantes les notícies calamitoses que ens arriben cada dia, barrejades, encara, amb els nostres propis problemes, que se'ns pot arribar a afeblir la capacitat de commoció.

Un exemple: Càritas-Timor. El seu director, el pare Francisco Baretto, va ser assassinat. I, amb ell, quaranta membres de l'organització. És a dir, la majoria dels seus dirigents. La seva seu a Dili, al costat de la catedral, va ser saquejada i destruïda pels antiindependentistes de l'oest.

El treball de Càritas-Timor seguia tres línies d'acció: atenció sanitària, desenvolupament rural i educació. Col·laborava, a més, amb Justícia i Pau, sobretot en el camp de la iniciació a la vida democràtica. Aplegava 154 associacions, amb les quals es proposava de difondre cinc valors fonamentals: la dignitat de la persona, l'opció preferencial pels pobres, la destinació universal dels béns de la terra, la solidaritat i la conservació del medi. Mai, abans del referèndum d'autodeterminació, no s'havia pronunciat públicament ni a favor ni en contra de la

independència del país. Però, com ha explicat el pare Sondag, pel simple fet d'haver afavorit la netedat de la consulta i d'haver treballat en el camp de l'educació cívica, les milícies la titllaven de proindependentista. Hi veien el símbol de la resistència. Val a dir, d'altra banda, que no han estat els únics membres de la comunitat catòlica massacrats. Dotzenes de preveres, de religiosos i de laics han compartit amb ells el martiri.

Davant d'aquests fets, dues remarques. Hem parlat de tragèdia, però també podem parlar d'heroisme. Reconforta, enmig del dolor, veure l'Església de Timor Est al costat del poble perseguit, fent un tot amb ell, ajudant-lo, defensant-lo, donant la vida per la seva llibertat. Segona remarca: quan es condemna, amb raó, el nacionalisme exacerbant o violent o exclouent... molts pensen només en aquell que es defensa d'un Estat. A Timor, com abans a Sèrbia, hem vist que l'exacerbació, la violència i l'exclusivisme també es troben, de vegades, a l'altra banda...

Oriol Camps

Ara mateix

Impromptu

Pensant en Timor

D'antuvi l'actual govern indonesi, per boca del seu president, va dir que acatava el resultat del referèndum a Timor Oriental. Però immediatament va fer els ulls grossos, i possiblement va animar, a l'actuació de les milícies paramilitars partidàries de l'annexió definitiva a Indonèsia, les quals des del primer moment sembraren de terror el territori, cremant, destruint i assassinant a tort i a dret. Fins i tot amb cert refinament d'intencionalitat quan es tractava de llocs de culte catòlic i de fidels catòlics, que són majoria a l'antiga colònia portuguesa, no gens estrany després de quatre-cents anys de colonització portuguesa.

Una vegada més ha quedat palès que un règim dictatorial només té paraula en allò que l'interessa per eixamplar els seus dominis, o per fer callar violentament els que per desgràcia viuen sota el seu jou. Recordem Kosovo, Bòsnia, sense anar més enllà, i ara Timor. El genocidi és normal per aconseguir els seus propòsits.

Després, quan arriba una força multinacional pacificadora, la feina és seva per tornar a fer renéixer un poble de les seves ruïnes. Cal una gran dosi de paciència i d'amor per aconseguir-ho. I la solidaritat de tots aquells que estimen la llibertat i rebutgen les imposicions de la força bruta. Que Déu els ajudi!